JOHN WAIN

UN CER MAI MIC

Colecţia GLOBUS / Editura Univers

COPERTA COLECŢIEI DE ION STATE
Grafica : Viorel Popescu. Ilustraţia : Done Stan

THE SMALLER SKY
JOHN WAIN
MacMillan, 1967

GLOBUS

JOHN WAIN

un cer mai mic

Traducere de
ADINA M. ARSENESCU

EDITURA UNIVERS

București

1980

CÎND SE ZĂRIRĂ arcadele metalice, înalte ale gării, trenul își încetini mersul, dar în interiorul vagoanelor ritmul vieții prinse a se accelera. Călătorii care pînă atunci stătuseră liniștiți, citind sau vorbind încetișor, dintr-o dată începură să arunce priviri pline de nerăbdare, să-și adune lucrurile, să se ridice și să-și îmbrace hainele. Pe o distanță mai mare de 100 km., trenul își urmase mersul cu o viteză uniformă, iar acum încetinirea apăru drept ceva nou și dramatic, preludiu al unor evenimente care nu puteau fi prevăzute.

Din lumina aspră, tomnatică, de afară, trenul își croi drum ușurel în amurgul permanent al gării. Mai înainte ca roțile să se fi oprit, ușile începură să se deschidă cîte puțin, iar în clipa staționării fiecare ușă se deschise larg și o mulțime care se grăbea fără a se îmbulzi se împrăștie pe peron, sub acoperișul înalt de sticlă. O figură dintre cele mai șterse din această mulțime aparținea unui bărbat înalt cu un pardesiu cenușiu, peste un costum de aceeași culoare. Pe chip i se așternuse o expresie gînditoare și o anumită bunăvoință stăpînită. Capul

lunguieţ, cu păr cărunt, avînd în creştet o mică chelie, era acoperit de o pălărie de fetru verde închis.

Omul se apropia acum de băncile din holul gării. Se îndrepta tocmai spre intrarea metroului, cînd dintr-odată îşi încetini mersul şi un surîs politicos, întrebător, i se schiţă pe chip. Văzuse o cunoştinţă pe o bancă. Îndreptîndu-se spre un bărbat cam de vîrsta lui, îmbrăcat cu un impermeabil şi o şapcă de *tweed* gri îi spuse vesel :

— Bună, Arthur !

Cu zece ani în urmă ar fi zis : „Bună, Geary“, dar supus tuturor cerinţelor sociale, se adaptase modei care impunea ca englezii să-şi spună unii altora pe nume, chiar cînd nu sînt prieteni prea intimi. Cel căruia i se adresase stătea cu braţele încrucişate, pierdut în gînduri : îşi ridică privirea spre el, îl recunoscu şi îi spuse :

— Bună, Philip, ai coborît acum din tren ?

— Da, şi tu ?

— Nu, răspunse Geary fără a mai adăuga altceva, privindu-l cu un aer bine dispus pe interlocutorul său, şi aşteptîndu-l să vorbească.

— Ei bine, continuă celălalt după o scurtă ezitare. Ai timp să luăm împreună o cafea ? Iau adesea o cafea în gară. E mai bună decît în tren, pe lîngă faptul că e şi mai ieftină.

— Numai pe peronul 1, replică Geary grav. Acolo o prepară aşa cum trebuie. La celălalt bufet au o cafea mai proastă chiar şi decît cea din tren. Da, am timp, spuse el apoi ridicîndu-se, hai să mergem.

Cei doi porniră de-a lungul peronului la bufet, unde Geary comandă două cafele, respingînd încercarea lui Robinson de a și-o plăti pe a lui. Se așezară la o masă, unul în fața celuilalt. Amîndoi se tot uitau în jur ca și cum ar fi căutat un subiect de conversație.

— Spuneai că n-ai venit cu trenul ăsta ?

— Nu, răspunse Geary, sînt mai de mult aici.

Robinson șovăi ; luă ceașca. Avu din nou un moment de ezitare, apoi i se adresă lui Geary :

— Cum o mai duci ?

— Merge, răspunse celălalt.

— Ne-a părut foarte rău lui Jennifer și mie cînd am auzit de... toată povestea aceea, continuă Robinson cu amabilitate... Geary ridică din umeri.

— Ce să-i faci, asta-i.

— Da, dar... nu-i prea ușor. Unde locuiești acum ?

— La un hotel, răspunse Geary.

Robinson rămase cîteva clipe tăcut, ca și cum s-ar fi întrebat în sinea sa dacă să renunțe la acest subiect sau nu. Cei doi bărbați nu fuseseră niciodată prea apropiați. Poate că vorbise destul. Adusese subiectul în discuție pentru că i se păruse că ar fi dat dovadă de indiferență dacă n-ar fi întrebat nici un cuvînt despre necazurile lui Geary.

— Faci naveta ? Adică te duci de aici la Institut ?

— Am renunțat la activitatea mea de la Institut.

Pe chipul lui Robinson se aşternu o expresie de sinceră surpriză.

— Cei de la Institut o să regrete.

Geary, cu o figură neclintită, sorbi din ceaşca fumegîndă.

— Ei bine, acum trebuie să plec, spuse Robinson. Îşi termină cafeaua şi se ridică în picioare. Vii şi tu ? Iau un taxi pînă în South Kensington, pot să te las undeva în drum ?

— Nu, mulţumesc, răspunse Geary, zîmbind, rămîn aici.

Robinson îl privi o clipă cu atenţie. Avea oare de gînd să stea toată ziua în gară ? Se scrîntise ? Arăta calm, sănătos, bine îmbrăcat, pus la punct. Asigurat că totul e în ordine cu Geary, Robinson îşi luă ziua bună, amîndoi manifestîndu-şi vag dorinţa de a se revedea.

Rămas singur, Geary se îndreptă spre chioşcul de publicaţii, cumpără un ziar şi, aruncîndu-şi ochii la titluri în timp ce păşea încet, se reîntoarse la bufet să-şi termine cafeaua. Un indian care aduna pe un cărucior vesela murdară de pe la mese, luă ceaşca goală a lui Geary. Dar el rămase locului, continuă să-şi citească ziarul, imagine tipică a unui om de vîrstă mijlocie, liniştit din fire, care nu vedea de ce ar trebui să se grăbească.

Robinson sperase că va putea prinde un tren spre casă pe la patru şi jumătate. Dar un preşedinte limbut lungi la trei ore şedinţa care ar fi trebuit să ţină numai două, şi apoi taxiul său fu prins de valul circulaţiei. În cele din urmă,

spre marea lui enervare, sosi la gară tocmai în toiul orelor de vîrf.

Afară lumina pălea, iar înăuntrul gării lămpile electrice aruncau o strălucire rece, anodină. Era o seară friguroasă, plină de fum. Robinson se şi vedea aşezat într-un compartiment, într-un colţişor bun şi călduros, iar străzile cufundate în întuneric aveau să-i apară din mersul trenului familiare şi pline de siguranţă. Lumina gălbuie aruncată de becuri îi va aminti de cămin, de confort, de ceaiul cald şi pîinea prăjită, iar mai departe, afară din oraş, cîmpiile întunecate îl vor învălui în pacea lor hibernală. Între aceste imagini gara îi părea ca un fel de infern. Peste tot siluete crispate, chipuri ostenite, fiecare se mişca cu paşi înceţi, tîrîndu-şi picioarele, ca un singur trup purtat cu anevoie printr-o mie de alte trupuri, zăgăzuit în singurătatea unei minţi, printr-o mie de alte minţi. Trenurile aşteptau cu răbdare impersonală. Aveau locomotive mari asemenea unor coşciuge şi răspîndeau un miros de ulei fierbinte.

Robinson, cu o servietă în mînă, stătea într-un şir şerpuitor de oameni, în faţa barierei care închidea accesul la peronul său. De unde se afla, privirile întîlneau trenul şi dorea să se vadă cît mai repede instalat confortabil înăuntru. Aşteptarea pentru a-şi perfora biletul i se părea interminabilă. Coada aceea de oameni era mereu despărţită de sute de alţi oameni care traversau gara dintr-o parte într-alta, şi din cînd în cînd împrăştiată de un convoi unduitor de vagonete, care duceau corespondenţa, trase de un mic electrocar roşu condus de un salariat

al Poştei. Aceste întreruperi îngăduiau celor lipsiţi de scrupule să o ia fără jenă înaintea celorlalţi, şi Robinson îşi dădu seama că stătea acolo de mai bine de douăzeci de minute, fără să înainteze deloc. Enervarea lui se transformă în ciudă ; îşi înălţă gîtul ca să poată privi peste capetele celor din faţă. Iată trenul, controlorul care îşi dădea aere şi perfora încet biletele, iar dintr-o dată iată-l şi pe Geary.

Stătea lîngă grilajul despărţitor. Se îndrepta oare spre tren ? Nu. Plecă mai departe, purtîndu-şi paşii domol, iar şapca de *tweed* cenuşiu îi dădea aerul unui cetăţean serios ieşit la plimbare în această seară de toamnă. Încotro se ducea ? Nemaiţinînd seama de enervare şi dînd uitării chiar şi dorinţa de a ajunge acasă cît mai repede, Robinson nu-l pierdea din ochi pe Geary. Acesta o apucă de-a lungul grilajului de control al biletelor apoi, prins într-o învălmăşeală, se întoarse şi se lăsă dus de şuvoi, asemenea unei plute purtate de curent. Un şir de oameni care stăteau locului îi blocară calea şi atunci, liniştit, îşi schimbă direcţia, întorcînd spatele intrării pe peron. Evident nu se grăbea să prindă trenul.

Ajunse la un moment dat chiar aproape de Robinson, care se retrase puţin, temîndu-se să nu-l recunoască. Dorea să-l urmărească, dar nu voia să-şi facă prezenţa cunoscută. Cu o figură calmă, fără să-l vadă, Geary trecu pe lîngă el. Îşi rotea privirea de jur împrejur, urmărind cele mai mici amănunte, ca şi cînd s-ar fi aflat în vacanţă prin vreun sat pescăresc, umblînd agale de colo, colo. Robinson se lăsă pentru o

clipă purtat de gîndul că Geary se comporta normal. Era desigur obligat să-și aștepte trenul pentru localitatea unde își avea acum domiciliul. Hoinăreala lui fără rost nu reprezenta decît o modalitate de a-și trece timpul. Robinson voia să creadă acest lucru socotind după el, care dorea cu atîta înflăcărare să se suie odată în trenul ce avea să-l ducă spre casă. În acea clipă mulțimea înainta, încît putea vedea bine peronul, alături prezența mătăhăloasă a trenului nemișcat, iar dincolo de tren, își imagina casa, grădina, poteca pe care licăreau sclipiri de lumină de la ferestrele din față ; își mai închipuia focul arzînd în cămin, masa pusă, ah ! și invitați la cină. Îi promisese soției sale că va veni la timp, ca să nu o lase cu toate pe cap. Și iată-l pe Geary bătînd fără rost peroanele și punîndu-l astfel pe gînduri. Robinson, un om de treabă, nu putea trece peste faptul că ceva era în neregulă cu Geary, iar dacă lucrurile stăteau așa, trebuia ajutat. Nu putea fi lăsat în această atmosferă crepusculară, stînjenitoare, singur printre străini.

Robinson ieși din rînd. Imediat cei din spate înaintară cu hotărîre, umplînd golul rămas. Micul Rubicon fusese traversat. Se va duce să-i telefoneze soției sale, iar apoi se va întoarce să vadă ce-i cu Geary. Trenul va pleca fără el.

Ceea ce-l îndemnase să ia această hotărîre era certitudinea, — confirmată de faptul că văzuse din nou șapca cenușie a lui Geary mișcîndu-se prin mulțime — că Geary nu aștepta nici un tren, nu avea vreo întîlnire cu cineva, nu căuta biroul de informații ori frizerul, ci pur și sim-

plu își purta pașii prin gară, lipsit de țintă : atît și nimic altceva : *umbla de colo, colo prin gară.*

Trecînd în revistă șirul de spinări și de profiluri nemișcate, Robinson așteptă să se elibereze o cabină telefonică. Trenul lui avea să plece peste nouă, opt, șapte, șase, cinci minute. Se deschise o ușă, telefonul îi făcu semn, parcă. Cu moneda în mînă, se repezi înăuntru.

— Alo ?

— Alo ?

— Jennifer eu sînt, Philip.

— Da, ce s-a întîmplat ? Vii acasă, nu-i așa ? Sper din tot sufletul că nu o să te gîndești tocmai în seara asta să...

— Ascultă-mă, draga mea. E ceva important. L-am văzut chiar acum pe Arthur Geary, e într-o stare îngrijorătoare.

— Ce stare ? Oricum poți vorbi cu el în tren, nu ?

— Nu, el nu ia trenul.

— Foarte rău atunci. (Julian nu pune mîna ! Du-te și spune-i lui Julian să o lase acolo, repede !) Philip, nu te mai preocupa de Arthur Geary și vino acasă.

— Dar, draga mea, dă-mi voie să-ți explic. Pare să fi avut un șoc nervos. Umblă fără țintă prin gară. L-am văzut și azi dimineață, probabil că a stat toată ziua aici.

— De unde știi că a stat toată ziua în gară, ți-a spus el ? (Julian, *înțelege și nu pune mîna ! ! !*)

— Ei bine, nu chiar.

— Ce vrei să spui prin „nu chiar“ ? Nu vii cu trenul de șase ? Ce se petrece ?

— N-am vorbit eu el astă seară, l-am văzut numai. De fapt acum îl observ.

— N-ai vorbit cu el, dar știi că și-a petrecut toată ziua în gară pentru că l-ai văzut acolo azi dimineață și este și acum ? Și-l observi ?

— Ascultă, Jennifer, lasă-mă să-ți explic ceva... Nu iau trenul de șase.

— O, nu, nu se poate. Ai uitat că Alice și Keith vin...

— Nu, n-am uitat, dar dacă iau trenul următor pot ajunge acasă la opt jumătate.

— OPT JUMĂTATE ?

— Trebuie să mă asigur că se va duce la un doctor sau așa ceva. Ori cel puțin să stau de vorbă cu el și să aflu ce se petrece.

— Philip, pentru numele lui Dumnezeu, dacă fugi acum, mai poți prinde trenul de șase. Am *nevoie* de tine, nu înțelegi ?

— Arthur Geary...

— Nu ești însurat cu Arthur Geary, ești însurat cu mine, spuse ea printre dinții strînși. Ai obligații față de mine și de căminul nostru. Niciodată *în viața ta* nu ți-a păsat de Arthur Geary, și acum pentru că te rog și eu...

Tremurînd, Robinson așeză receptorul în furcă și puse capăt convorbirii. Să întrerupă atît de brusc ! Să trîntească receptorul, să i-o taie scurt nevestei lui. Cum a putut face una ca asta ? Era căsătorit cu ea de nouăsprezece ani. Împinse ușa cabinei telefonice și o porni în căutarea lui Geary.

Șapca cenușie stătea nemișcată lîngă chioșcul de ziare. Robinson auzi trenul lui scoțînd

înainte de plecare un fluierat batjocoritor. Îl atinse pe Geary pe umăr.

— Bună, îi spuse Robinson nervos.

— Ne întîlnim din nou, replică Geary cu degajare. Așa cum stătea acolo, printre cei care se învîrteau în jurul lui, părea relaxat.

— Am pierdut trenul, adăugă Robinson. Cam neplăcut, căci avem musafiri la masă. Soția mea va fi... Simți cum îl trece năduşeala. Hai să bem o bere, dacă tot aştepți şi tu trenul.

Rostind ultimele cuvinte, Robinson ridică uşurel ochii, schițînd în mod discret o întrebare. Se felicită în sinea sa pentru subtilitatea de care dăduse dovadă. Fără să imprime conversației o trăsătură excesiv personală, îi oferea lui Geary ocazia cea mai bună să-i explice de ce era şi acum în gară, după atîtea ore. Dar lui Geary nici prin cap nu-i trecea că ar fi fost ceva de explicat.

— Barurile sînt cam aglomerate, spuse el, dar sper că vom putea lua ceva. Cel de colo cred că e mai bun.

Arătă spre un colț al gării unde o firmă indica : „Bufet autorizat să vîndă băuturi alcoolice". Cei doi o porniră într-acolo. În timp ce-şi tăiau drum prin mulțime, Robinson simțea cum în sinea sa începe să se înfurie. Dacă se pusese într-o situație neplăcută pentru a-l ajuta pe Geary, desigur că în primul rînd de acesta depindea să se lase ajutat. La bufet era cald, iar aburul învăluia întreaga încăpere. Într-o parte se servea ceai şi cafea, iar în altă parte băuturi alcoolice. Aici se îngrămădeau foarte mulți clienți. Unii se repezeau la paharele cu băuturi, le

dădeau dușcă pe gît cît ai clipi din ochi de-ai fi zis că le pleacă trenul în cîteva minute, în timp ce alții mîngîiau paharele, priveau morocănoși în jur de credeai că pierduseră trenul și aveau acum în fața lor o pustietate de timp. Cele două bufetiere de vîrstă mijlocie serveau cu un aer nepăsător, fără a se grăbi, dar nefăcînd nici o pauză. Robinson și Geary cerură două sticle de bere. Așteptară în tăcere să fie serviți, iar mai apoi se îndepărtară cu greu din fața barului aglomerat și găsiră o bancă într-un colț unde, înghesuiți unul în altul, puteau cel puțin să stea de vorbă.

— Noroc ! spuse Robinson.

— Noroc !

Robinson bău, iar mai apoi îl privi pe Geary drept în ochi.

— Ascultă, n-aș vrea să crezi că mă amestec în lucruri care nu mă privesc, dar totul e în regulă cu tine ?

— Ce anume vrei să spui ?

— Ei bine, continuă Robinson controlîndu-se, vreau să știu dacă te simți bine ?

Geary privi gînditor.

— Nu par sănătos ?

— Nu vreau să-ți ascund faptul că am pierdut trenul în mod deliberat, pentru că eram îngrijorat de starea ta.

— Foarte frumos din partea ta Philip, apreciez gestul.

— Ascultă, spuse Robinson îndreptîndu-și umerii, mă tem că sîntem în pericol să ne pierdem în... în tot felul de subterfugii.

— E un cuvînt cam tare, replică Geary zîmbind.

— Poţi să-mi spui, continuă Robinson cu hotărîre, de cînd stai aici în gară ?

— De nouă zile, răspunse Geary.

Urmă o pauză, apoi Robinson întrebă :

— De *nouă* zile ?

Spre ruşinea lui, Robinson simţi o senzaţie de uşurare. Aşadar Geary *era* nebun. Jennifer va trebui să-l ierte că a lipsit de la masă.

— Dar de ce, de ce ? întrebă cu vehemenţă pentru a înăbuşi acea mică scînteie de bucurie care prinse a licări în el.

— Îmi prieşte.

— Dar... spuse Robinson, gesticulînd neajutorat. N-ai să-mi spui că toate aceste *nouă zile* le-ai petrecut în gară ?

— Nu, continuă Geary. Noaptea dorm la hotel. Mă culc în jurul orei unsprezece, dimineaţa nu mă grăbesc, şi pînă vin aici se face nouă şi jumătate.

— La care hotel stai ?

— Hotelul gării, răspunse Geary.

— Uite ce, fă-mă te rog să înţeleg bine, preciză Robinson. Nopţile ţi le petreci la hotelul gării, iar zilele bătînd peroanele ?

— Uneori umblu, alteori mă aşez pe o bancă, iau mesele la diferite bufete. Încep să devin un bun cunoscător al acestora.

— Pot să te întreb în ce scop ?

— Aş putea să-ţi povestesc, dar cu tot respectul pe care ţi-l port, Philip, nu văd de ce aş face-o.

— Ei, bine, dă-mi voie să te întreb doar atît. Este vorba de un studiu în curs sau ceva de genul ăsta ? Adică există un scop bine precizat la baza acestei acțiuni ?

— Dacă îți închipui că mi-a cerut cineva, ei bine, află că nu. Este pur și simplu o hotărîre a mea.

— Și nu pentru a aduna anumite informații sau documentări ?

— Nu în sensul în care te gîndești tu, probabil.

— Foarte bine, spuse Robinson ridicîndu-se în picioare. Dacă vrei să-ți petreci timpul aici, te privește. Dar presupun că-ți dai seama cum apare acest fapt privit din afară ?

— Cum ?

— Pare, spuse Robinson cu amărăciune, că ai suferit un șoc nervos de pe urma căruia ai rămas incapabil de a te comporta rațional.

— A te comporta rațional ! repetă Geary. Bănuiesc, Philip, că acorzi o accepțiune specială acestor cuvinte. Sau înseamnă pur și simplu a te comporta ca toată lumea ?

— Te rog, Arthur, nu căuta să complici discuția mai mult. Știi prea bine la ce mă gîndesc.

— Dacă în fiecare gară ar locui în mod permanent cîte o sută de persoane, și ai fi fost deprins dintotdeauna cu acest gînd, nu ți-ar părea deloc irațional, continuă Geary. În fiecare zi a vieții tale accepți lucruri mult mai arbitrare.

Robinson se sculă brusc în picioare. Își stricase seara, liniștea lui casnică nu va mai putea fi dobîndită săptămîni de-a rîndul sau chiar luni și iată-l pe Geary, omul pentru care sacrificase

toate astea cu gîndul de a-l ajuta, tăgăduind foarte liniştit că ar avea nevoie de ajutor. Îşi lăsă ochii în jos spre Geary, a cărui şapcă din *tweed* cenuşiu, privită de sus, radia o linişte care te înfuria.

— Prea bine, Arthur, spuse el, am pierdut trenul pentru că eram îngrijorat din pricina ta, dar se pare că tu îţi închipui că mi-am pierdut doar timpul.

— Apreciez foarte mult gestul tău, replică Geary şi a fost întotdeauna o mare plăcere pentru mine să stau de vorbă cu tine. Îmi pare rău că ai scăpat trenul.

— Ştii ce mi s-a părut cel mai îngrozitor din toate astea, continuă Robinson aplecîndu-se spre Geary, *calmul tău.*

Geary duse paharul la gură şi sorbi puţin.

— Nu văd de ce n-aş fi calm. M-ai întrebat de cînd stau în gară şi m-am gîndit că-i mai bine să-ţi spun, fără să mă ascund după degete. La drept vorbind, ştiu că eşti un om înţelegător şi plin de bunăvoinţă şi nu vei căuta să mă pui în cămaşă de forţă că nu mă comport ca toată lumea.

— Ei bine, pentru că vorbim de cămaşă de forţă, spuse Robinson încă stăpînit de mînie, pot să-ţi mărturisesc la ce mă gîndesc. Dacă rămîi în continuare aici, o să înnebuneşti. Mulţimea asta, lipsa de confort, simţămîntul că nu ai un cămin, o să te scoată din minţi. N-ai decît să rîzi de mine, dar după trei luni o să fii nebun de legat.

— Vrei să pariem ? întrebă Geary zîmbind.

— Cu plăcere, dar va fi greu să se ia bani de la tine dacă vei fi declarat nebun, replică Robinson.

Cuvîntul îi scăpase. Era mai bine, poate, să spună lucrurilor pe nume. Cei doi rămaseră tăcuți un moment, apoi Geary vorbi :

— Asta-i ce gîndești cu adevărat, nu-i așa ?

— Cred, spuse Robinson încet, că ai suferit o puternică emoție și te simți epuizat și, probabil, nu ești în stare să judeci ceea ce e cel mai bine pentru tine.

— Cu alte cuvinte, sînt alienat mintal.

După o pauză îl întrebă :

— L-ai cunoscut vreodată pe Geoffrey Winters ?

— Numele parcă-mi spune ceva, să-l fi cunoscut ?

— Specialitatea lui era microbiologia, reluă Geary.

— Ce-i cu el ?

Geoffrey era omul cel mai însingurat pe care l-am întîlnit vreodată. Spunea că se simțea incapabil să stabilească vreo posibilitate de comunicare între el și oameni. Era apropiat doar de o ființă sau două. Cred că de soția lui și de mine. Dar nu-i ajungeam. I se părea că trăiește ore de-a rîndul fără nici o legătură cu omenirea, pe o planetă unde nu există nici un alt locuitor.

— Ce s-a întîmplat cu el ?

— S-a sinucis, spuse Geary pe un ton categoric.

Robinson se aplecă spre Geary, iar după o scurtă tăcere îl întrebă :

— De ce-mi spui asta ?

— Ei bine, reluă Geary, să presupunem că Geoffrey ar fi fost în stare să găsească o modalitate de a-şi depăşi singurătatea, chiar dacă acea modalitate s-ar fi dovedit puţin excentrică. N-ar fi fost mai bine să-l fi lăsat să meargă aşa mai departe, decît să-l fi forţat să se întoarcă spre ceea ce se numeşte „mod raţional de viaţă“ în acest fel constrîngîndu-l să se simtă atît de insuportabil de singur, încît într-o bună dimineaţă să intre în bucătărie şi să se otrăvească ?

Robinson continua să stea aplecat asupra lui Geary, privindu-l drept în faţă.

— Vrei să încerci să-mi spui că te vei sinucide dacă nu vei fi lăsat să stai aici ?

— Nici gînd, răspunse Geary, rîzînd cu un aer sincer amuzat. N-am pomenit nimic despre mine şi nu vreau să te aud că-mi pui în gură tot felul de prostii extravagante. Supuneam atenţiei tale doar un caz în care o comportare raţională, aşa cum o numeşti tu, nu cred că ar fi fost de prea mare ajutor.

Robinson se îndreptă.

— Cred că am să plec, spuse el. Îmi arăţi în termeni neîndoielnici că trebuie să-mi văd de treburile mele. În acelaşi timp, îmi oferi exemplul unui prieten care s-a sinucis pentru că se simţea prea singur. Iată ce-ţi umblă prin cap şi cu toate astea pretinzi că eşti perfect teafăr.

— N-am spus asta niciodată, replică Geary. Nu cred că cineva poate pretinde că e perfect teafăr. Îmi pui din nou în gură cuvinte pe care nu le-am rostit.

— Prea bine, te las, continuă Robinson.

— Faci cum vrei, replică Geary, dar pînă îți pleacă trenul mai ai timp. Mai bine ia loc și hai să luăm încă o bere. Lumea din jur s-a rărit și am putea sta în liniște de vorbă.

— Să vorbim despre ce ? întrebă Robinson, despre sinucidere ?

Ieși cu pași mari pe peron și, fără nici o ezitare, merse drept înainte pînă părăsi gara, iar apoi cutreieră o serie de străduțe mizere. Orice, numai să scape din acest impas. Se va întoarce la gară exact cu cinci minute înainte de plecarea trenului. Nu vroia să-l mai întîlnească pe Geary. Se simțea plin de milă, de uimire, de enervare, de îngrijorare, și dintr-o dată, cu o senzație mai puternică decît toate astea la un loc, îl cuprinse oboseala. Avusese o zi grea.

Geary se întoarse la bufet, ceru o halbă și, liniștit, desfăcu ziarul de seară.

În timp ce Geary își bea berea soția lui, la o depărtare de vreo sută de kilometri, vorbea la telefon.

Elizabeth Geary nu fusese niciodată o femeie frumoasă. Ca fată, fusese ceea ce se numește atrăgătoare. La patruzeci de ani rămăsese aproape neschimbată. Nu avea riduri, iar șoldurile plinuțe îi dădeau o înfățișare plăcută de maturitate, care se potrivea foarte bine cu aerul ei autoritar, dar calm. Avea lîngă telefon o agendă pe care o ținea în perfectă ordine, programul pe cîte trei zile notat pe fiecare pagină și, în timp ce vorbea, își arunca mereu privirile, nu pentru că ar fi trebuit să fixeze vreo dată, ci din simplă obișnuință.

— Bine, mulţumesc, fac faţă, spuse ea. De fapt, aşa cum stau lucrurile, avînd grijă de casă şi de copii, singura diferenţă *reală* este faptul că va trebui să nu mai lucrez atît de mult benevol. Le-am spus că voi avea nevoie de o slujbă cu salariu şi mi-au promis să-mi găsească una anul viitor cel mai tîrziu, aşa că-i în regulă.

— Găsesc, draga mea, că eşti foarte curajoasă, se auzi vocea de la capătul firului, care o chemase în legătură cu treburile unui comitet. Doamna Geary făcea parte din mai multe comitete. În locul dumitale nu ştiu cum aş putea să mă descurc.

— Te-ai descurca pentru că n-ai avea încotro, replică doamna Geary. În orice caz, e o mare binefacere chiar pentru epoca şi zilele noastre că aşa ceva nu se întîmplă prea des. Majoritatea soţilor nu-şi părăsesc soţiile. Arareori apare cîte unul ca Arthur căruia îi intră în cap dintr-o dată că trebuie să plece şi să trăiască de unul singur.

Doamna de la celălalt capăt al firului era foarte curioasă să afle dacă Arthur plecase de fapt cu vreo femeie, aşa că sări cu mult interes la auzul cuvîntului „singur“ dorind să-i verifice autenticitatea.

— Şi reuşeşte totuşi să se descurce ? Ei bine, asta nu înţeleg, continuă ea.

— Nu am nici o informaţie în acest sens, preciză Elizabeth, aruncîndu-şi ochii pe agendă. Pînă cînd avocatul meu nu găseşte necesar să ia legătura cu mine, nici nu ştiu unde locuieşte Arthur. S-a comportat aşa cum se spune „civilizat“ în privinţa banilor, lăsîndu-mi mie şi co-

piilor cea mai mare parte din ce avea disponibil, şi — pe chipul ei apăru o privire curajoasă — pentru moment nu vreau să mă gîndesc la altceva.

— Da, desigur, înţeleg prea bine, spuse interlocutoarea preocupată să afle dacă aceasta constituia o dovadă că Arthur plecase cu vreo femeie care avea ceva bani în bancă. „Cei mai calmi sînt cei cu mari probleme", se gîndi în sinea ei. O să am la timp cifrele, marţi după masă, Elizabeth, continuă cu glas tare. Pînă atunci poate te duci să vezi stagiarii şi să afli ce gînduri au. O să-ţi facă bine cîteva curse, biata de tine, rămasă atît de singură.

— O să capăt darea de seamă pe marţi, spuse doamna Geary.

Auzi o uşă deschizîndu-se. Fiica ei, Angela, în vîrstă de cincisprezece ani îşi făcu apariţia. Îmi pare rău, dar trebuie să te las acum, numai dacă mai ai ceva...

Cealaltă doamnă, ţîfnoasă, se grăbi să spună că nu mai era nimic şi termină convorbirea. Punînd receptorul jos cu o mişcare precisă, doamna Geary se întoarse pentru a-şi dedica întreaga atenţie fiicei ei.

— Mami, începu Angela, te-ai mai gîndit ?

Doamna Geary oftă. De îndată ce rămăsese fără tată, Angela începuse să o bată la cap pe maică-sa să se mute la Londra.

— La drept vorbind am stat în locul ăsta mizerabil pentru că tati lucra la Institut. Acum nu mai este nici un motiv să nu trăim şi noi ca oamenii.

— Şi oare oamenii locuiesc numai la Londra ? întrebă doamna Geary.

Ar fi vrut ca în vocea ei să răsune un ton ironic, dar îşi dădu seama că ironia abia fusese perceptibilă.

În adîncul sufletului, considera şi ea că e o greşeală să nu locuieşti în capitala ţării a cărei cetăţean erai. Dădea mai mult rost vieţii şi tocmai asta aprecia şi ea. De aceea nu reuşise să răspundă Angelei cu ironie.

— Angela, draga mea, continuă ea cu fermitate, ştii prea bine că e prematur să luăm asemenea hotărîri. Lucrurile nu sînt încă lămurite. În principiu n-am nimic împotriva mutării noastre la Londra, dar în primul rînd trebuie să cunoaştem bine situaţia noastră. Dacă tatăl tău şi cu mine vom divorţa — vorbea pe un ton foarte degajat ca şi cum ar fi fost un fapt căruia trebuia să i se facă faţă şi nimic mai mult — atunci va trebui să se stabilească un aranjament bănesc între noi şi habar n-am cît vom avea, în special acum de cînd am aflat că taică-tău şi-a dat demisia de la Institut.

— Mami, întrebă Angela în timp ce îşi tot răsucea capul şi încerca să-şi privească şira spinării, de ce a plecat tati de acasă ?

— Ţi-am spus, draga mea, că nu ştiu. Bărbaţii sînt în stare de lucruri ciudate cînd ajung la vîrsta asta, patruzeci şi cinci de ani, adăugă ea dorind să fie precisă.

Angela încercă să se privească peste celălalt umăr. Era preocupată să vadă cum îi venea rochia la spate.

— Dar nu a spus *nimic* ? Adică, pur şi simplu într-o seară s-a ridicat şi a plecat fără *un cuvînt* ?

— Drăguţa mea, există doar o oglindă de mărime naturală în camera ta, nu-i nevoie să-ţi deplasezi vreo vertebră. A spus că se simte singur.

Angela se îndreptă şi o privi pe maică-sa.

— *Singur* ? Cu noi toţi în jurul lui mereu ?

— Aşa a spus.

— Dar cum poate să se simtă mai puţin singur, acum cînd este fără nimeni ?

— Nu ştiu, drăguţa mea, e tot atît de misterios pentru mine ca şi pentru tine.

Dar Angelei îi veni un gînd.

— Mami, crezi că-i *chiar* atît de singur ?

— Da, după cîte ştiu, draga mea, reluă doamna Geary cu admirabilă stăpînire de sine.

— Dar *nu ştii* sigur, nu-i aşa ? Pun rămăşag că pînă la urmă o să se vadă că are de gînd să se însoare din nou. Probabil cu cineva cam de vîrsta mea. Asta fac de obicei bărbaţii... nu-i aşa ? Pariez că o să fie stînjenit atunci cînd va trebui să mi-o prezinte... Dar desigur va fi cheltuit o avere cu ea şi va fi îmbrăcată *minunat* şi asta îi va da încredere. Dacă aş putea să-mi cumpăr doar... *o fustă nouă*... mă tot amîni şi iată că sînt ani de cînd...

— Angela, dragostea mea, o întrerupse doamna Geary ridicîndu-se de pe scaun, mă tot pisezi să-ţi cumpăr o fustă de piele care costă cît trei sau patru fuste obişnuite la un loc şi dacă acest lucru se amestecă în capul tău cu tot felul de fantezii nesănătoase în legătură cu

tatăl tău, că se va însura cu o fată de cincisprezece ani şi că amîndouă veţi rivaliza în afecţiunea lui, tot ce pot spune e că a sosit timpul să te duci la culcare. La vîrsta ta ai nevoie de multă odihnă.

La etaj, în camera lui, David stătea întins pe spate, acoperit cu cearşaful pînă la bărbie. Îl trezise ceva, iar acum nu mai putea adormi. Se hotărî să se gîndească. Numai noaptea avea timp să se gîndească. Ziua era mereu grăbit. Era zorit să se scoale, să fie gata, să plece la şcoală. Toată ziua şi-o prăpădea între şcoală şi casă, făcîndu-şi lecţiile şi apoi culcîndu-se. David ura această viaţă a lui. Singura consolare consta doar în faptul că nu va fi necontenit aşa. Asta i-o spusese tata. Odată, cu mult timp în urmă, pe cînd avea vreo şapte ani, sau poate numai şase, taică-său observase că nu era fericit. Îl luase atunci pe genunchi şi-i vorbise.

— Viaţa, ştii, se schimbă mereu, îi spusese el. Se schimbă din cîţiva în cîţiva ani şi devine cu totul diferită. Nici o nefericire nu-i eternă. Aşa că tot ce ai de făcut e să mergi înainte. Să-ţi aminteşti de lucrul ăsta.

David îi făgăduise, şi iată că şi-a amintit. Cum stătea acolo, întins în lumina blîndă a nopţii, se gîndi puţin la taică-său, dar în curînd îşi îndreptă gîndurile către raţe. Se ducea adesea în parc să hrănească raţele de pe eleşteul circular. Acesta era aproape de rîu şi uneori raţele, ca să mai schimbe decorul, plecau să înoate pe rîu şi apoi se întorceau. Cînd era foarte mic, îl dusese cineva să hrănească raţele, dar acum se

ducea singur. Avea o sacoşă în bucătărie şi aduna acolo bucăţi de pîine, resturi de prăjituri şi cîte şi mai cîte. El comanda întreaga acţiune.

Raţele săltau pe apă ca bărcuţele copiilor. De fapt unele erau raţe iar altele răţoi. Ştia el despre asta. Lucrul cel mai important în privinţa răţoilor era coloritul frumos care se schimba după cum cădea lumina cînd se mişcau. Apăreau ca nişte pete de culori lucioase pe apa tulbure. Iarna se vedeau doar trestii dezgolite, ţepene.

De ce o fi fost atît de distractiv să hrăneşti raţele ? De cum le arunca o bucăţică de pîine se luptau şi se repezeau care mai de care să o apuce. Uneori observa cum cîte o raţă nu reuşea să prindă nimic. Unele mai iuţi sau mai bătăioase îi luau pîinea de sub nas. Atunci începea să-i arunce repede pîine numai acelei păsări. Dacă nu o prindea, azvîrlea cu abilitate cîteva bucăţele într-o altă direcţie, silind-o astfel să se mişte într-acolo, mai departe de celelalte, unde avea mai mult noroc să le prindă. După cum aruncai pîinea tot aşa se deplasa şi raţa. Era ca şi cum ai fi mişcat o piesă la şah. Sau erai ca Dumnezeu. Dumnezeu putea să ducă pe cineva pe o cale dîndu-i vreo boală, ori în altă direcţie dîndu-i fericire. Cînd îndepărtai o raţă de celelalte o făceai din bunătate, dar dacă vroiai, puteai să fii şi rău. Nu aveai decît să pui o raţă să se mişte de jur împrejurul eleşteului, aruncîndu-i bucăţele de pîine mai departe şi mai departe, astfel că niciodată nu mai apuca nimic şi tot timpul se afla în mişcare. Dumnezeu era în stare să facă aşa ceva dacă

vroia. Dar rațele nu știau să se roage. Dacă ar fi putut să se roage ce ar fi spus oare ?

Era ca Dumnezeu, dar el avea să fie un Dumnezeu milos. Rațele îl vor cunoaște și vor ști că atunci cînd David le arunca pîine o făcea pentru ca ele să aibă de mîncare și nu numai ca să le pună în mișcare. Astfel într-un locșor de pe fața pămîntului, într-un eleșteu cu trestii, vor domni libertatea și dreptatea.

Îi va povesti asta tatei. O să-i placă. Dacă o să-l mai vadă vreodată, o să-i spună : „Eleșteul cu rațe este un loc fericit datorită mie." Și taică-său o să zîmbească.

— Nu vreau să mănînc nimic, draga mea, mulțumesc, spuse Philip Robinson soției sale. M-am gîndit că va fi mai simplu pentru voi să luați masa fără mine, așa că am gustat ceva în tren.

— Ți-am păstrat masa caldă, preciză ea pe un ton rece și furios.

Evident numai prezența celor doi oaspeți, Keith și Alice Doulton o oprise să nu se năpustească asupra lui cu întreg arsenalul de arme feminine.

— Vă rog să mă iertați, continuă Robinson zîmbind oaspeților. Cred că Jennifer v-a explicat de ce am întîrziat.

— Ceva despre Arthur Geary, spuse Keith Doulton, un om scund, liniștit care fuma în tihnă dintr-o pipă scurtă.

— Presupun că acum e bine, interveni Alice Doulton, făcînd și ea ce putea face ca să scadă tensiunea casnică. Totala ei lipsă de interes față

de Arthur Geary era evidentă ca și cum ar fi fost tipărită pe o filă de hîrtie. Ai reușit să-l liniștești înainte de a pleca ?

— O, nu era necesar așa ceva, răspunse Robinson în timp ce-și turna whisky într-un pahar mare, evitînd privirea soției sale. A fost foarte calm tot timpul.

— Dar înțelesesem că refuză să părăsească gara, stărui ea. Ne închipuiam o scenă cu un agent de poliție luptîndu-se cu el.

— N-a încercat încă nimeni să-l convingă să părăsească gara, continuă Robinson, nimeni nu știe că-și petrece timpul acolo.

— Nimeni în afară de tine, preciză soția sa cu răutate, dar calmă.

— Ei bine, sîntem doar o țară a libertăților, interveni Doulton imparțial.

— Nebunia nu are nimic de-a face cu libertatea, Keith, reluă Robinson.

— Nebunie ? ochii lui Doulton se dilatară. Chiar așa ?

— Parcă spuneai că era calm, continuă Alice Doulton.

— Totul depinde de felul de nebunie la care se gîndește Philip, o lămuri soțul ei. Firește unele forme de dezordine mintală te lasă foarte calm în aparență.

— Vrei să spui că a avut vreo decepție ? întrebă Alice Doulton. Dacă doriți să știți părerea mea, cred că a născocit o poveste ca să-l îmbrobodească pe Philip.

Întocmai cum era de așteptat, se gîndi Robinson, o asemenea femeie n-ar fi putut decît să folosească fraze stereotipe, învechite. Se lăsă pe

spate pe scaun, închise ochii pe jumătate și își privi oaspeții, găsind un fel de satisfacție parcă în faptul că nu-i erau deloc pe plac. Doamna Doulton era o femeiușcă slabă, ca o pasăre, cu un nas coroiat, tipul de femeie despre care în tinerețe se spune că e „măruntică" și „plină de viață". Silueta ei scundă o accentua și mai mult pe aceea a soțului, așa încît păreau ca locuitorii unei case de păpuși plecați într-o excursie. Stăteau acolo țepeni, asemenea unor jucării, gata să discute despre Geary ca și cum ar fi fost vorba de vreo poveste pe care ar fi citit-o într-un ziar.

Jennifer Robinson, o femeie înaltă, rece, a cărei figură rămînea mereu inexpresivă, fie că era încîntată sau furioasă, se adresă acum lui Alice Doulton :

— Alice, de ce crezi că Arthur Geary ar dori să inducă în eroare pe cineva ?

— Ei bine, știi doar că și-a părăsit soția și copiii, spuse doamna Doulton cu satisfacție.

— S-au separat, interveni Robinson, știm cu toții acest lucru.

— Ei bine, atunci, continuă Alice Doulton, va fi un divorț cu tot cortegiul obișnuit, detectivi, fel de fel de investigații, procuror. Strălucirea din ochii ei denota că-i plăceau grozav asemenea subiecte. Așa că, natural, atunci cînd Arthur Geary vede în gara Paddington pe cineva care-l cunoaște, caută imediat să-l inducă în eroare.

Robinson nu avu chef să răspundă și din nou conversația fu continuată de Jennifer.

— O cunoști pe soția lui ? Am fost prezentate odată una alteia, dar am uitat cum o cheamă.

— Elizabeth, răspunse prompt doamna Doulton. Nu o cunosc, dar îmi amintesc de cineva care-mi spunea cît e de drăguță și ce cămin minunat a reușit să ofere familiei ei. Îmi aduc aminte întocmai cuvintele persoanei : „Elizabeth Geary este femeia cu mintea cea mai bine organizată, din cîte cunosc".

— Un compliment îndoielnic, spuse Doulton surîzînd. Oricare femeie cu un simț al răspunderii față de soțul și de familia ei e un fel de piton care încearcă să reducă la tăcere pe toți, la asta te gîndești. Nu-i așa ?

— Bărbații își închipuie că o gospodărie merge de la sine, interveni Jennifer. Ei pleacă dimineața și își imaginează că treaba se desfășoară înainte singură, în timp ce noi stăm la coafor sub cască și citim reviste.

Cele două femei solidare în sentimentele lor de opresiune, își priviră cu asprime soții.

— Dar ca să ne întoarcem la Arthur Geary, continuă Doulton.

Toți stăteau gata să-l asculte mai departe, el tocmai își aprindea pipa și au trebuit să-l aștepte pînă a pufăit o dată, de două, de trei ori deasupra scrumierei înnegrite. A stins apoi chibritul și și-a reluat șirul.

— Personal nu am încredere în teoria lui Alice, urmă el. Nu ar putea spune un neadevăr atît de ușor controlabil. Dacă-și petrece tot timpul în gară, atunci înseamnă că locuiește la hotelul gării sau la un altul din apropiere și întreaga poveste ar putea fi cercetată în jumătate de oră, de către un anchetator.

— Ce amestec au anchetatorii aici ? întrebă Robinson nemaiavînd răbdare să suporte. N-au decît să se adune toți detectivii de pe lume, situația nu s-ar schimba. Arthur Geary este un om în suferință, asta-i tot și nimic altceva. Nu-l cunosc suficient și nu pot să-mi dau seama ce-i cu el dar, într-un fel, viața l-a doborît și i-a nimicit capacitatea de a face față împrejurărilor.

— Și atunci se stabilește la gară, adăugă pe un ton zeflemitor doamna Doulton. Urmărește trenurile sau ce alt lucru.

— Mă întreb cum se descurcă din punct de vedere financiar, interveni Doulton. Vreau să spun, că sub acest aspect, s-ar putea vedea dacă e cu picioarele pe pămînt.

— La ce-ar putea ajuta, întrebă Robinson. Unii oameni sînt foarte ancorați în problemele bănești, dar în același timp trăiesc într-o pură fantezie.

— Totuși, continuă Doulton trăgînd din trabuc, dacă i-a asigurat soției sale fondurile necesare înseamnă că este conștient de responsabilitățile lui.

— Nu, *nicidecum,* spuse Alice Doulton, a pleca și a lăsa toate greutățile pe umerii ei, asta înseamnă iresponsabilitate, oricum ai privi lucrurile ; banii nu rezolvă totul, așa cum îți închipui tu, Keith.

Robinson își turnă încă un pahar de whisky, neținînd seama de figura surprinsă a soției sale. Începu să nutrească sentimentul că în curînd aveau să-l categorisească și pe el drept nebun.

— Dar ne îndepărtăm de subiect, interveni el.

— Julian ! exclamă doamna Robinson tăios, de cînd ești acolo ?

Toți își îndreptară privirile spre ușa care era acum întredeschisă. Un copilaș de statură mijlocie, cu o figură uimită, în pijama și picioarele goale se vedea stînd nemișcat în hol, la cîțiva pași de ușă.

— Vino aici, Julian, porunci doamna Robinson. Copilașul se apropie încetișor și-i privi fără să intre în cameră. De ce nu dormi ? îl întrebă doamna Robinson.

— Mi s-a făcut foame și am venit să-mi iau un biscuit.

— Și ți-ai luat ?

Julian desfăcu pumnul drept, unde mai avea încă o jumătate din biscuitul pe care-l strînsese în palmă.

— Hai, acuma ia-o din loc ! Noapte bună, spuse tatăl cu blîndețe.

— Noapte bună. Tată ?

— Da ?

— Vrei să vii să mă învelești ?

— Ești prea mare pentru așa ceva, interveni doamna Robinson.

— Dar a alunecat tot așternutul într-o parte.

— Stai că vin, spuse Robinson, ridicîndu-se. Întîmpina atîta dezaprobare din partea soției sale în tot ceea ce făcea, încît n-ar fi putut înrăutăți și mai mult lucrurile, chiar dacă nu i se supunea de astă dată. Știa că ei nu-i plăceau deloc obiceiurile de bebeluș ale lui Julian, care avea acum nouă ani. Dar înțelesese ce se petrecea în sufletul copilului. Viața era cenușie și

rece și oricine putea simți nevoia de a fi culcat seara și dezmierdat. Julian o luă înainte pe scări. Taică-său îl urma de aproape și priveliștea corpului fragil al băiatului atinse o coardă sensibilă în inima acestui bărbat prozaic. Se gîndi atunci la Arthur Geary stînd pe o bancă, în lumina crepusculară camuflată a gării, singur, purtat la voia întîmplării de valurile neprietenoase ale timpului, văzîndu-se dintr-o dată silit să se agațe cu disperare de verga neospitalieră care era gara. Și Arthur Geary avusese cîndva nouă ani ca și Julian. La gîndul că și fiul lui avea să crească în aceeași lume care-l adusese pe Geary, un om foarte dotat, într-o asemenea stare... Robinson fu cuprins de panică. Sărută copilul, îl înveli cu grijă. Patul nu era decît puțin deranjat, apoi coborî cu o hotărîre fermă în minte.

— Știu ce trebuie să facem, anunță el în timp ce intră în camera de zi.

— Lasă-l acum pe Geary, spuse soția sa. Începusem să vorbim despre altceva și nici nu-ți închipui cît de plăcut era.

Se uită surprins la ea.

— Puteți vorbi mai departe despre altceva, eu am să-i telefonez lui Maurice Blakeney.

— Maurice Blakeney ? Cel de la Grayson ? întrebă Doulton încrețindu-și fruntea.

Spitalul local de boli mintale a cărui denumire completă suna : „Spitalul și clinica Charles Grayson“ era cunoscut de toată lumea pur și simplu sub denumirea de „Grayson“.

— Doctorul Blakeney primeşte şi pacienţi particulari preciză Robinson. Îşi termină paharul de whisky fără a se aşeza jos. Jennifer şi cu mine îl cunoaştem.

— Şi ai de gînd acum să-i telefonezi şi să-i spui despre Arthur Geary ? întrebă soţia lui neîncrezătoare.

— Da, dacă îl găsesc. Dacă nu, îi telefonez mîine. Nu avem timp de pierdut.

— Te gîndeşti că Arthur Geary ar putea să se arunce sub roţile unui tren sau să facă cine ştie ce ?

— Ceea ce ar putea face Arthur Geary, spuse Robinson, simţind că dacă nu-şi impune acum punctul de vedere va fi apoi tot timpul sub papucul soţiei — nu-i treaba mea. Ştiu doar că e bolnav, şi cazul său trebuie adus la cunoştinţa unei persoane care se pricepe la asemenea boli.

— Fii atent ! Ai putea să te căptuşeşti cu nota de plată, interveni Doulton, zîmbind cu un aer prudent.

— Prefer să mă căptuşesc cu aşa ceva decît să fiu ros de sentimentul că n-am făcut nimic să-l ajut.

Se duse în hol unde era telefonul, îşi puse ochelarii şi formă numărul doctorului Blakeney.

La hotelul de la gară, Geary avea o cameră cu baie. La început stătuse pe gînduri dacă să o ia sau nu, dar după o zi sau două se gîndi că un anumit grad de confort era totuşi necesar. Un colţişor plăcut unde se putea retrage noaptea nu împieta asupra participării sale la viaţa gării.

Era ora unsprezece în seara zilei în care-l întîlnise pe Robinson. Îşi terminase tocmai baia şi se ştergea. Pijamaua îl aştepta pe pat. Intenţionase să nu se culce tîrziu. Dar în timp ce-şi dădea cu prosopul pe spate, Geary simţi că a se culca atît de devreme ar însemna o înfrîngere. Nu vorbise cu nimeni în ziua aceea. La începutul dimineţii cercetase unul din standurile de publicaţii şi descoperise acolo o carte interesantă scrisă de un fost coleg de la Institut. Era o lucrare de popularizare care cuprindea unele idei originale şi Geary se tot gîndise să o citească. O cumpărase şi începuse să o răsfoiască la micul dejun. Consacrase apoi întreaga zi lecturii şi reflectării la cele citite. Timpul trecuse astfel repede şi în mod plăcut, iar acum, avînd în faţă doar perspectiva patului solitar, simţi nevoia să vadă lume. Se hotărî să coboare la bufet şi să bea ceva înainte de culcare.

Începu să se îmbrace. O băutură înainte de culcare ? Un ceai, sau o cafea îl vor ţine treaz toată noaptea. Iar legile Angliei interziceau o băutură alcoolică reconfortantă. Lapte cald ? Da, nu era rea ideea : va lua o sticlă de whisky în buzunar şi îşi va turna puţin în lapte. Bineînţeles fără ca cineva să-l vadă încălcînd legile Angliei. În timp ce îşi înnoda cravata, zîmbi uşurel. Un pahar de lapte fierbinte cu puţin whisky, băut în societatea oamenilor, şi poate încă o privire aruncată în cartea fostului coleg. Existau unele pasaje pe care voia să le citească din nou cu atenţie. După aceea, cartea avea să i se întipărească în minte

și oricînd va putea să reflecteze asupra ei și să o analizeze. Geary își puse în buzunarul pardesiului sticla plată pe care o umpluse recent dintr-o sticlă de Scotch admirabil. Apoi relaxat și fericit luă liftul, coborî și se îndreptă spre gară. Se mai afla încă multă lume în gară la ora aceea. Abia după miezul nopții se goleau peroanele. Dar de obicei atunci se găsea în pat. Deschise ușa bufetului celui mai apropiat. Existau trei bufete în gară, iar acesta era cel mai puțin plăcut, singurul însă care rămînea deschis pînă tîrziu. Așa cum stăteau lucrurile, ușor ajungeai la concluzia că, în mod inconștient probabil, autoritățile din gară hotărîseră că era suficient un singur bufet pentru călătorii întîrziați, iar ca să fie și într-o încăpere mare și veselă ar fi însemnat să pretinzi prea mult. Acest bufet pe care Geary îl cunoștea acum foarte bine, era împărțit în două. După ce-ți luai tava și porneai de-a lungul unui pasaj îngrădit pe lîngă tejgheaua de unde te serveai, puteai fie să te așezi la o masă din acea sală, fie să treci pe sub o arcadă într-o altă încăpere. Împărțirea în două era fără îndoială o rămășiță din timpurile cînd această parte a clădirilor gării fusese folosită în alte scopuri. Încăperea a doua avea avantajul că nu era vizibilă din spatele tejghelei, așa încît orice obicei nepermis, ca de exemplu să-ți torni puțin whisky într-un pahar de lapte cald, după ora unsprezece, rămînea neobservat de personalul localului. Pentru un asemenea motiv sau altele similare camera mai îndepărtată atrăgea persoanele dornice să rămînă cît mai în umbră. Cei

care băuseră prea mult se duceau acolo să doarmă cu capul pe masă, vagabonzii veneau să se odihnească, iar adolescenții vindeau și cumpărau pachete de heroină pe sub masă.

Geary își luă laptele cald și trecu în camera a doua, se așeză și privi în jur. Încerca să descopere în ce anume consta urîțenia îngrozitoare a încăperii. Era greu să găsești un element distinct, deoarece fiecare obiect pe care îl întîlneau privirile avea o formă urîtă, o culoare urîtă sau chiar și una și alta. În întreaga încăpere nu puteai vedea nimic în măsură să înalțe spiritul și de vreme ce locul era frecventat de mulți oameni obosiți și îngrijorați, părea surprinzător (se gîndi Geary) că nu îndemna la un număr mai mare de sinucideri imediate.

El se simțea bine dispus. Lăsîndu-se pe spate făcu un inventar al lucrurilor din jur și hotărî că obiectele care săreau în ochi și supărau cel mai mult erau niște scăunele înșirate pe latura opusă a încăperii, ceva mai departe de unde stătea el. Aceste scaune înșurubate în podea aveau picioare de metal lustruite, iar partea de sus, îmbrăcată în piele sintetică, era mobilă. În timp ce Geary le contempla, scaunele păreau să divulge secretul întregii societăți moderne. Nu le puteai mișca prin cameră de colo, colo, căci erau fixate la distanță egală unul de altul, dar le puteai învîrti. Libertate limitată ! Nimic pentru confortul tău, totul pentru utilitate ! Picioarele de metal păreau asemenea unor dinți falși, rînjind sarcastic la el. Geary își căută în buzu-

nar sticla. În timp ce o deşuruba, aburul se ridica din paharul cu lapte fierbinte. Măsură apoi două capsule pline. Întotdeauna îi plăcuse o băutură caldă cu puţin whisky în ea înainte de culcare. Era important acum să nu devină deprindere. Trebuia să evite orice tentaţie de a mări cantitatea. Îşi turnă alcoolul, înşurubă capsula la loc, şi tocmai ducea paharul la buze cînd îşi dădu seama că cineva i se adresează.

— Iaca un prieten grozav pe o noapte rece, nu poţi tăgădui.

Geary întoarse capul. Bătrînul irlandez mai cultivase asemenea fel de prietenie şi nu în mod dezinteresat. Avea un nas lung, roşiatec, ochi gălbui, pe jumătate închişi. Reuşi să schiţeze un surîs vesel în timp ce se îndrepta şchiopătînd spre masa lui Geary.

— Asta-i o ţară mohorîtă, uitată de Dumnezeu, remarcă el înşfăcînd cu abilitate sticla din mîna lui Geary. O ţară unde un om nu poate găsi nici măcar o picătură din ce are nevoie, atunci cînd se simte obosit şi cu inima frîntă.

Tocmai ducea sticla la buze, cînd Geary îl apucă repede de încheietura mîinii.

— N-ai decît să-ţi torni, omule, dar nu bea din sticlă.

Irlandezul rîse cu un aer îngăduitor.

— Ce, te temi că o să înghit prea mult dintr-o dată ? Ei bine, eşti cumsecade că mă-mbii să beau, să ştii că preţuiesc gestul dumitale. Trăiască cei din Connemara, unde se bea cu vadra ! Luă o ceaşcă lăsată pe masă de cineva care trecuse pe acolo şi o mirosi : Hîm, ceai, foarte bine !

Dacă ar fi fost de cafea căutam alta. Ceaiul face casă bună cu orzul. Umplu cu wisky jumătate de ceașcă.

— Pentru inima dumitale bună. Englez, dar pătruns de sentimente adevărate, frățești, față de semenii săi. Ești un băiat de treabă. Asta se vede de la o poștă. Trăiască cei din Connemara ! De acolo-mi sînt eu și acolo aș vrea să fiu în clipa asta.

— Și eu, spuse Geary.

— Am văzut eu că ai suflet bun. În ziua de azi nu prea întîlnești oameni cum se cuvine. Trăiască zilele de altă ! În țara asta-s prea mulți negri acum. Un alb nu găsește de lucru nici dacă-i gata să meargă și-n patru labe, ca un animal.

Își mai turnă whisky. Geary închise cartea și se uită în jur, căutînd o cale de scăpare. Ochii lui întîlniră pe cei ai unui tînăr solid, în haine de lucru pătate și cu cizme grele în picioare, care îi arunca priviri bănuitoare, de pe unul din scăunelele din vecinătate.

— Peste tot dai de negri, repetă cel din Connemara, dar nu la munci grele. Dacă un alb caută de lucru în zilele noastre trebuie să se tîrască pe sub pămînt asemenea cîrtițelor. Am lucrat azi. M-au trimis într-un șanț pe sub stradă, m-au pus să trag printr-un tub lung niște fire și apa curgea pe mine ca pe o scîndură de spălat rufe.

— Foarte neplăcut, spuse Geary.

— Dar nici țipenie de negru pe acolo, continuă bătrînul. S-au topit cînd au văzut despre ce

era vorba. Am şaizeci şi şapte de ani bătuţi. Ar fi meritat să le zic una în loc să mă duc să le lucrez cu apa şiroind pe mine. Ţi s-ar fi zdrobit inima dumitale blîndă să mă fi văzut. Buna şi bătrîna mea mamă s-ar fi întors şi ea în mormînt la o asemenea privelişte. N-am gîndit că o să ajung sub pămînt înainte de îngropăciune. Că nici asta nu-i departe acu. Binecuvîntat să fie timpul ! Şi toate din vina blestemaţilor ăştia de negri !

— Nu prea înţeleg de ce-i din vina lor, întrebă Geary.

— De ce-i vina lor ? Faţa bătrînului se crispă plină de mînie. Păi nu-i vina lor că un om alb, care le putea fi tată, s-a ghemuit pe jos ca un animal, cu apa curgîndu-i şiroaie pe spinare ? Ei iau cocaină. I-am văzut doar cu ochii mei cum trăgeau pe nas. Nici un creştin n-ar lua droguri. *Acu ce mai spui ?* Să te văd !

Se apleacă în faţă, de-a curmezişul mesei, uitîndu-se chiorîş la Geary.

— Spune-mi de ce şi pentru ce e asta, şefule, dacă poţi ? I-am văzut cu ochii mei trăgînd pe nasurile lor negre.

— Mai bea puţin whisky, îl îmbie Geary. Socoti că ar fi mai bine să vadă cît mai repede sticla golită, decît să mai suporte tovărăşia beţivului. Nu mai era nici o scăpare pînă nu termina sticla.

Îi turnă aproape tot ce mai rămăsese, dar cel din Connemara atinsese acum faza agresivă a beţiei. Dădu ceaşca pe gît, se aşeză şi, scoţînd

foc pe nări, își fixă asupra lui Geary ochii în care se oglindea frustrarea.

— Le puteam fi tată, continuă el, iar cînd am ieșit afară și mi-am îndreptat spatele, *maistrul* mi-a spus că-mi dă papucii. Dacă l-am întrebat de ce, mi-a zis pentru că am părăsit lucrul înaintea orei de terminare. Și păgînii ăia de negri care se piteau să tragă cocaină. Sigur că l-au mituit ! N-a pomenit nici un cuvînt că le-ar fi dat și lor papucii.

— Ascultă, spuse Geary cu blîndețe, văd bine că ai avut o zi grea și ești într-adevăr amărît. De ce nu te duci acum acasă să te culci. Pe urmă, mîine..

— Să dorm ? strigă cetățeanul din Connemara. Să nu-ți rîzi de mine, te poftesc. Pot să-ți fiu tată ! Află că n-am nici o casă unde să mă duc. Unde dorm eu e iadul pe pămînt. Ce, îți bați joc de mine, englez netrebnic ? Începu să plîngă zgomotos.

— Nu, nu-mi bat joc, spuse Geary cu disperare. Observă cu coada ochiului că tînărul muncitor vînjos se ridicase de pe scăunel și se îndrepta spre ei. Nu știam că n-ai casă, i se adresă el bătrînului care plîngea. De unde să știu ?

— Ia nu-l mai strînge-n chingi, interveni tînărul, cu o voce amenințătoare, aplecîndu-se spre urechea lui Geary. Accentul lui era la fel cu al bătrînului.

— Așa-i, Paddy, suspină acesta, mai întîi negrii și acuma el, toți își bat joc de mine. Ce zi îngrozitoare ! se văicări cu nasul în ceașcă.

— Hai afară, şefule, să vedem noi cine-şi bate joc, spuse tînărul irlandez.

Uitîndu-se la el, Geary observă foarte bine că vinele gîtului îi erau încordate şi înghiţea în sec cu furie.

— Nu mi-am bătut joc... începu el.

— Vino afară sau putem rămîne şi aici, ştii, mi-e tot una, suflă printre dinţi tînărul irlandez.

Îşi întoarse capul repede la dreapta şi la stînga, evident pentru a cîntări riscul pe care l-ar fi avut de a fi întrerupt. Dar riscul era mic. Se mai aflau acolo doi bărbaţi şi o bătrînă care dormea cu capul pe o masă din colţ... Cei doi, figuri firave, cu pardesii lungi, puseră rapid ceştile pe masă şi o luară din loc. Geary îi urmări cum plecau. Îşi sfărîma creierii în găsirea unei soluţii, dar nu-i venea nimic în minte.

Totul se termină destul de repede. Tînărul irlandez, adresîndu-i-se pe un ton de conversaţie, îi spuse : „Eşti o lepră de englez“, şi îi dădu un pumn în plină faţă.

Un şuvoi de sînge negru udă cămaşa şi haina lui Geary. Cuprinzîndu-şi faţa în mîini, căzu pe o parte. În acest timp, irlandezul îl lovi cu bocancul o dată, de două ori, de trei ori, lăsînd să se audă de fiecare dată un zgomot surd. Geary scoase un geamăt puternic, aproape neomenesc. Tînărul ieşi calm afară şi se pierdu în obscuritatea gării. Bătrînul se ridică în picioare, aruncă o privire speriată spre forma inertă a lui Geary, şi plecă poticnindu-se după tînărul irlandez.

— Paddy, putu fi auzit el strigînd pe un ton plîngăreț, Paddy ia-mă cu tine. Vocea se stinse curînd.

Bătrîna din colț se trezi și, ridicîndu-și capul de pe brațele încrucișate, dădu cu ochii de Geary. Acesta se sprijinea într-un cot, brațul bălăbănindu-i-se, ca o insectă strivită.

— Doamne, Dumnezeule, strigă femeia. Aici s-a comis un omor, un omor !

Vocile din camera alăturată amuțiră.

— Un omor ! strigă ea din nou. Lăsați-mă să plec ! N-am văzut ce s-a întîmplat, eu dormeam.

Mai mulți oameni apărură în ușă. Cînd îl văzură pe Geary sîngerînd pe podele, ezitară un moment, apoi înaintară și-l ridicară. Cineva telefonă după un doctor. Veni și un agent de poliție, adus de pe stradă. Îl așezară cît mai confortabil posibil. Bolborosea frînturi de fraze cu o voce stinsă, iar sîngele continua să-i curgă pe nas. Abia respira. Și lui și celor prezenți li se păru că trecuse mult timp pînă sosi ambulanța.

Spitalul nu era departe. Medicul de serviciu de la urgență îi dădu primul ajutor. Cu fața curată și hemoragia oprită, coastele plesnite puse în ghips, Geary se simțea mai bine acum și reuși să bea o ceașcă de ceai. Nu știa cum de scăpase cu nasul teafăr.

O tînără infirmieră a cărei lipsă de experiență era bine compensată de scrobeala șorțului și a manșetelor și de strălucirea bonetei, veni să-i ceară unele date personale.

— Nu o să vă permită să plecați în noaptea asta, îi spuse ea. Vreți să telefonați acasă ?

— Nu, mulțumesc, răspunse Geary. Dar aș prefera să anunț la hotel să nu-mi dea camera.

— Putem să telefonăm noi, continuă ea. Ce hotel ?

Geary îi răspunse că era hotelul gării.

— Cînd o să-mi dea doctorul voie să mă întorc acasă ? întrebă el.

— Cred că mîine. Numai în noaptea asta trebuie să fiți sub supraveghere. Sînteți în afară de orice pericol. Dar cred că ați fost puțin șocat, fiind atacat, așa, pe neașteptate. Îi aruncă o privire plină de simpatie și plecă mai departe la treburile ei. Geary zăcea întins. Șocat ? A resimțit vreun șoc ? Își puse cu grijă mintea la încercare. Se pipăi centimetru cu centimetru să vadă dacă ceva fusese rupt sau zdrobit. Se simțea perfect liniștit. Să-i fi făcut oare vreo injecție cu un sedativ ? Nu-și putea aminti. În orice caz, nu avea decît o dorință, să revină cît mai repede la gară. Era foarte bine la spital, o noapte putea să-l suporte. Se afla într-o sală spațioasă, de jur împrejur paturi ocupate de forme adormite. Camera lungă, înaltă, era cufundată într-o tăcere adîncă asemenea unei mări viclene în care rechinii periculoși ai durerii înotau chiar la suprafață. Din cînd în cînd, cineva scotea cîte un geamăt pătrunzător. Mai departe, în capătul opus al camerei, o voce se văita : „Ce rău doare, ce rău doare !“ Geary se simțea liniștit. Înconjurat de atîta suferință, putea să se odihnească și să lase frîu liber propriei sale suferințe. Dar trebuia să scape repede de acolo.

Bolnavii, descurajații, muribunzii, toți aceștia nu-i erau de mare ajutor.

Dimineața următoare un agent de poliție se prezentă la patul său. Era un om voinic. Își scoase ochelarii dintr-o apărătoare de metal și, cu un blocnotes în mînă, i se adresă :

— Ei bine, acum poate veți fi în măsură să ne ajutați în cercetările noastre. Dacă obținem o descriere de la dumneavoastră, vom găsi repede pe cel dorit.

Geary era pregătit.

— Au fost doi, în jurul a treizeci și cinci de ani și unul și altul. Aș spune că erau de meserie. Numai unul dintre ei a vorbit, păreau a fi înțeleși ca celălalt să tacă. Cel care vorbea avea un pronunțat accent din Lancashire !

— Credeți că se prefăcea ?

— Nu, părea foarte autentic.

— Cum erau îmbrăcați ?

— Haine de ploaie. Șepcile bine trase pe ochi. Unul era ceva mai gras decît celălalt, dar nici unul nu avea nimic special din punct de vedere fizic. De statură și constituție mijlocie.

— Ce culoare de păr ?

— Nu și-au scos șepcile. Puteau fi și cheli.

— Ce s-a întîmplat ?

— Au venit și s-au așezat la masa mea, au așteptat pînă localul s-a golit, cu excepția unei bătrîne care dormea și apoi mi-au cerut portofelul. Cel cu accentul din Lancashire mi-a spus liniștit : *„Dă-l de bună voie și nimeni n-o să-ți facă nici un rău“*. Am încercat să cîștig timp, prefăcîndu-mă că mă scotocesc în căutarea por-

tofelului, dar cu un ochi mă uitam la uşă. Cînd am sărit, încercînd să o iau la fugă, amîndoi s-au năpustit asupra mea.

— V-au lovit cu ceva sau numai cu pumnii ?

— Un singur pumn, după asta am căzut şi apoi au urmat loviturile de picioare. Cuvintele rostite îi amintiră de coastele care-l dureau şi o urmă de suferinţă îi trecu pe faţă.

Poliţistul rămase tăcut, citind cele scrise. În cele din urmă se ridică, îl privi pe Geary şi-i spuse :

— Nu prea avem multe date pe care ne putem bizui, nu-i aşa ? Şi totuşi vă aşteptaţi de la noi să-i găsim.

— Nu o să vă învinuiesc dacă nu le daţi de urmă.

— În acest caz veţi fi primul care nu o face, spuse poliţistul — după care plecă. Geary stătea întins pe spate, nerăbdător să părăsească spitalul întrebîndu-se în sinea sa dacă poliţistul îşi dăduse seama că minţise. Apoi se gîndi că n-avea decît să creadă ce vrea. Că a minţit sau nu, trebuia totuşi să aibă grijă să nu se dea de urma irlandezilor. Dacă poliţia îi prindea şi-i acţiona în judecată, procesul ar fi fost urmărit de reporteri, iar Geary nu dorea nici o publicitate. Ceea ce dorea el era să fie lăsat în pace, în gară.

Mai tîrziu în acea zi, luă un taxi şi se întoarse la hotel. Fusese cerută o ambulanţă, dar Geary plecă mai înainte ca aceasta să fi sosit şi astfel ajunse la hotel în mod normal, fără a atrage privirile. Numai mersul lui ţeapăn i-ar fi spus unui observator foarte experimentat că avea coastele înfăşurate în ghips. Aranjase să i se

facă tratamentul ambulator pentru întreaga perioadă necesară. Înainte de a se duce în camera sa, se îndreptă țeapăn spre standul de cărți și cumpără un alt exemplar din cartea pe care o citea. Își închipuia că celălalt exemplar pătat de sînge și căzut pe jos pe podeaua bufetului fusese probabil aruncat.

— Geary nu-i în banda noastră, spuse Julian Robinson.

— Ba este, replică un băiețandru înalt, pistruiat. Întotdeauna a fost.

— Ei bine, acum nu mai este, preciză Julian morocănos. Avusese o dimineață plină de nemulțumiri și simțea nevoia să pricinuiască la rîndul lui suferință altora. E prea bleg pentru a face parte din grupul nostru, continuă el.

— De unde ai scos-o că sînt bleg ? întrebă David afișînd o încredere pe care nu o simțea însă.

Stătea lîngă gard aproape de poarta școlii. Era conștient de atmosfera neprietenoasă a străzii, dincolo de gard, și de răceala din ochii lui Robinson. Cei cinci care formau banda se priviră șovăitori.

— Te temi să te lupți, spuse Julian Robinson. Banda noastră este pentru curajoși, tu ești un fricos.

— Mai bine ia-te la trîntă cu el dacă vrei să dovedești că-i fricos, interveni băiatul pistruiat.

— E-n regulă, conveni Julian, punînd ghiozdanul jos. Apoi adresîndu-i-se lui David : Acum sau după cursuri ?

— De ce-i așa de important să te bați ? întrebă David.

— Vedeți, spuse Julian, întorcîndu-se spre ceilalți, se teme.

Dintr-o dată, roșu de mînie, David se repezi la el și-i dădu un pumn în față.

— Nu eram pregătit, porcule, ripostă Julian, făcînd un pas înapoi. Îți frîng gîtul pentru asta !

— Hai, dă-i drumul !

Cei doi se luptară cu sălbăticie. Nu erau destul de puternici ca să-și frîngă oasele, dar și-au tras pumni, picioare, s-au ghiontit cu o adevărată sete, încercînd fiecare să facă celuilalt cît mai mult rău. Apoi, asemenea a doi cîini care se încaieră, și-au pierdut parcă interesul pentru luptă. Urmă un duel verbal.

— Nu ești în stare să lupți loial.

— În orice caz pot să mă lupt mai bine decît tine, replică David.

— Sînt chit, Stephen, spusese băiatul pistruiat care era într-o dispoziție pașnică.

— Ei bine, nu o să vină la întrunirile bandei, reluă Julian. Numai că nu plîngea de enervare și durere. Nu-i bun de nimic ! Întreaga lui familie nu e bună de nimic. Și taică-său e țăcănit. Își închipuie că nu avem habar. Ba o știm prea bine. Toată lumea știe că tatăl lui e nebun, și-a ieșit din minți, e scrîntit de-a binelea.

— Ce tot îndrugi acolo ? întrebă David.

Cuprins de panică, își simți dintr-o dată inima zvîcnind. Era un atac căruia nu-i putea ține piept.

— I-am auzit pe cei mari. Vorbeau despre asta cu tata și mama. Spuneau că tatăl tău e nebun. Și l-am auzit apoi pe tata telefonînd unui doctor de nebuni că tatăl tău s-a smintit. Stă la gară și nu vrea să se dezlipească de acolo. Au să-l interneze.

— Care gară ?

— Paddington, răspunse Julian. N-o să pretinzi că nu știi ? Își petrece acolo toată ziulica, pentru că e nebun. E un dobitoc la fel ca și tine.

David, plin de ură, rînjind, se repezi la Julian și-l apucă de păr.

— Retrage ce-ai spus ! Retrage ! urlă el, trăgîndu-i capul într-o parte și alta.

— Dă-mi drumul, porcule, m-ai luat pe nepregătite ! Dă-mi drumul !

— Retrage ! Retrage ! urla David cît îl ținea gura.

— Mai ușurel, mai ușurel, interveni băiatul pistruiat.

— Spune după mine : „Tatăl tău e teafăr". Hai, spune, sau de nu te omor.

— O să mi-o plătești !

— Tatăl tău e teafăr !

— Tatăl tău e teafăr !

— Încă o dată !

— Tatăl tău e teafăr !

David îi dădu drumul. Julian se trase înapoi frecîndu-și capul, apoi dintr-o dată sări și încercă să-l lovească pe David. Însă băiatul înalt, cu pistrui, îl împinse într-o parte.

— Gata, nu vă mai bateți, ajunge acum, spuse el tăios.

I se făcuse într-adevăr silă de atîta ură și violență și, în plus, simțea oarecare părere de rău pentru Geary. Nu se îndoi nici o clipă că taică-său era nebun. La urma urmei mai toți tații sînt într-un fel sau altul nebuni. Tatăl lui avea obiceiul să spumege de mînie, chiar spumega cu adevărat, cînd citea cîte ceva în „Daily Telegraph".

Elizabeth Geary avea o problemă serioasă. Nu putea să se hotărască dacă să-și scurteze sau nu fusta taiorului de seară, din catifea de culoarea untului. Costumul acesta îi venea foarte bine, o făcea cu ani și ani mai tînără. Dar, la drept vorbind, nici nu era chiar așa de în vîrstă. Într-un fel tocmai aici stătea necazul. Îmbrăcată în taiorul de seară bine machiată, arăta atît de tînără, încît părea ciudat să poarte o fustă care îi acoperea genunchii. Toate femeile sub treizeci și cinci de ani își scurtaseră fustele pentru a fi la modă. Nimeni nu-și mai acoperea genunchii, oricît de colțuroși ar fi fost, decît doar bunicile. Dacă acest costum o întinerea cu un număr de ani, n-ar fi trebuit oare să-și scurteze fusta cu cîțiva centimetri ? Sau poate că tocmai asta ar face-o să arate puțin absurdă și ar sublinia faptul că trecuse de patruzeci de ani ? Și astfel i-ar pune înapoi anii pe care reușea să-i fure. Stătea în fața oglinzii lungi din camera ei de culcare, cînd ridicînd, cînd lăsînd în jos fusta, încruntîndu-și fruntea critic și invidiindu-și fiica ale cărei picioare lungi de mînz erau anul acesta expuse aproape pînă la trunchi. Dar Elizabeth Geary era o femeie prea echili-

brată ca să dispere din cauza înfățișării ei. Își alegea rochiile cu grijă, căuta să arate cît mai bine și se mulțumea cu atît. Mîine seară însă avea să fie supusă la grea încercare. Era invitată între șase și opt la o recepție dată în cinstea lui Adrian Swarthmore, de un vecin cu preocupări mondene.

Prin anii '40, înainte de a se căsători cu Arthur Geary și de a se rostui într-o viață casnică așezată, Elizabeth lucrase la un ziar, nu ca reporter, ci ca secretara directorului. La acel ziar foarte apreciat pentru ținuta sa care păstra un echilibru perfect între presa londoneză și aceea a unui mare oraș de provincie, lucrau în acele zile postbelice un număr de tineri talentați, plini de entuziasm. Ce epocă frămîntată, se gîndi Elizabeth Geary acum, cu mari probleme la ordinea zilei ; pe atunci cuvîntul Angliei era luat în seamă ! Țara se ridica, încetișor și anemic, pe picioare după teribila sfîșiere fizică lăsată de război, dar avea totuși autoritate morală. Vocea națiunii nu fusese încă înăbușită de aceea mai puternică a tonomatului. Toți dintre ei, în acele zile arzătoare, simțiseră că aveau un obiectiv care trebuia atins, dar nici unul nu părea mai pătruns de acest simțămînt decît Adrian Swarthmore. Fusese de la început clar că Adrian considera că ziaristica de calitate nu trebuia să fie limitată și să se adreseze doar unei minorități. Îi plăcea întotdeauna să spună : „Mesajul tău trebuie să treacă *mai departe*“, și strîngea pumnul, bătînd cu el în palma celeilalte mîini. „Iar mai departe înseamnă pînă la omul care stă la

coadă să se suie în autobuz“. Elizabeth îl admira pe Adrian Swarthmore. Chipul lui atît de serios, cu pometii ieşiti, cu buzele pline, mobile, îi veni în minte, acum în timp ce se uita în oglindă la propria ei faţă. Adrian trăia pentru ziaristică, asta era viaţa lui. După cum o vacă paşte iarbă şi nu ştie decît să o transforme în lapte, tot aşa şi el nu făcea decît să descopere oameni, evenimente, opinii şi să nu aibă decît un singur gînd : să-i transforme în material destinat publicităţii. Nu lucrase mult la acel ziar. Adrian îl părăsise înaintea ei. Poate că tocmai golul lăsat de plecarea lui, atmosfera banală care domnea după ce prezenţa lui dinamică nu s-a mai simţit, o făcuseră mai receptivă faţă de firea liniştită, statică a lui Arthur Geary pe care-l întîlnise în acelaşi timp cu Adrian. Nu pentru că l-ar fi cunoscut pe Adrian bine. Ieşise cu el de cîteva ori în oraş după ce încheiaseră ediţia. Ziarul era în tipografie şi nu mai aveau nimic de făcut în redacţie. Sperase ea oare în străfundurile fiinţei ei... Dar să spunem mai bine altfel, dacă Adrian Swarthmore i-ar fi făcut o propunere, dacă ar fi simţit vreo atracţie pentru ea, aşa cum îl atrăgea în mod evident fata cu părul roşu de la Glasgow, de la tehnoredacţie, sau americana în tovărăşia căreia dispăruse odată la Londra... De fapt Elizabeth nu fusese o fată care s-ar fi complicat în aventuri, dar cu Adrian s-ar fi putut să iasă ceva mai mult decît o simplă aventură. Şi, dintr-o dată, se simţi surprinsă de gîndul sincer, lipsit de modestie, că ar fi meritat să încerce. Roşind uşurel că se dăduse de gol singură, pe neaşteptate, Elizabeth

Geary plecă din fața oglinzii. Avea să lase fusta așa cum era și să se bizuie numai pe calitățile ei reale, pe feminitatea ei. Adrian Swarthmore își va aduce desigur aminte de ea. Cariera lui il învățase, în mod evident, valoarea unei bune memorii. Venea doar în contact cu sute de persoane și își amintea de fiecare. Ascensiunea lui fusese spectaculoasă. În toți acești ani, pe cînd ea vegeta în liniște lîngă un om care acum o părăsise, lăsînd-o în această mlaștină, Swarthmore urcase repede, treaptă după treaptă. Devenise un ziarist foarte popular, avusese o scurtă carieră în parlament, obținuse controlul asupra unui număr de ziare locale, reușise într-o manieră impresionantă să-și asume răspunderi și să-și mărească posibilitățile de promovare. Dar dragostea lui adevărată nu erau nici afacerile, nici chiar banii, ci publicitatea. Față de acest zeu credința lui era neabătută. De îndată ce televiziunea ajunsese la modă i se dedică, cultivînd pe fiecare producător oricît de neînsemnat ar fi fost, împrietenindu-se și măgulind pe toți criticii, acceptînd fără a șovăi orice ocazie pentru a apărea pe micul ecran chiar în emisiunile cele mai umile și mai neînsemnate. Nu avea nici cea mai mică reținere să ia interviuri politicienilor aflați în vizită la Londra, să participe în diferite competiții de întrebări și răspunsuri, să facă reclamă biscuiților pentru cîini, sau să se confrunte cu adolescenți rebeli. Elizabeth Geary nu știa însă că aceasta era marea tragedie a vieții lui Swarthmore... Cu toate eforturile, cariera lui de personalitate a televiziunii nu

atinsese culmi mai înalte. Oricît de mult ar fi surîs și n-ar fi făcut nici o obiecțiune, împrăștiind efluvii de cordialitate, oricît și-ar fi schimbat tactica, oricît de caustic ar fi fost, se găseau întotdeauna alții care aveau un zîmbet mai cuceritor și erau mai caustici. Evident, era bine cunoscut, dar, într-un fel, atribuțiile principale nu-i reveneau lui, rămînea mereu pe planul al doilea și lumea începuse să-și dea seama de acest lucru. Se impunea ca în centrul atenției să fie numai el, de exemplu să i se consacre controlul unei importante emisiuni de comentarii care să țină o iarnă întreagă. Lumea să poată avea astfel timpul să se deprindă cu vocea și chipul lui, iar mai apoi să nu se poată lipsi de el și să-l ceară mereu, devenind o obișnuință.

— Mamă, spuse Angela Geary, apărînd dintr-o dată în ușă, de ce nu-ți scurtezi fusta.?

— Pentru că nu sînt de vîrsta ta răspunse doamna Geary acră.

— Nu văd ce importanță are asta, replică Angela. Doamna Carcoran poartă fuste mai scurte decît ale mele și are *o mie*, de ani.

În timp ce Elizabeth Geary își observa cu îngrijorare genunchii în oglindă, iar Arthur Geary stătea liniștit sub ceasul gării, Adrian Swarthmore, plin de neastîmpăr, se afla în sala de așteptare de la *Consolidated Television Ltd.* Camera era mobilată cu scaune împletite din pai sintetic, o masă joasă acoperită cu ziare și magazine, dar Adrian Swarthmore nu se așezase și nici nu se uita în vreo revistă sau ziar. Se simțea

prea nervos ca să facă ceva. Nu putea decît să rămînă în picioare în mijlocul încăperii. Dacă ar mai fi fost cineva acolo s-ar fi simţit obligat să simuleze indiferenţă şi linişte, dar fiind de unul singur îşi dădea frîu liber, umblînd în stînga şi în dreapta de-a lungul şi de-a latul covorului, scoţîndu-şi ochelarii, punîndu-şi-i la loc, aşteptînd să fie primit de Sir Ben Warble.

Sir Ben Warble era şeful, autoritatea supremă de la *Consolidated Television Ltd.* Fusese un om bogat încă înainte de introducerea televiziunii comerciale. De fapt investise o parte din fondurile necesare organizării puternicului grup parlamentar care determinase existenţa televiziunii, iar acum era încă şi mai bogat. Lumea, sau în orice caz acei care-l cultivau pe Sir Ben îşi coborau vocea în semn de veneraţie cînd vorbeau de averea lui.

Adrian Swarthmore încercase stăruitor să-l facă să-şi plece urechea spre el şi reuşise de mai multe ori. Sir Ben ascultase cu răbdare planul lui Swarthmore privind lansarea unei noi serii de programe destinate să situeze în centrul atenţiei diverşi oameni din actualitate. Dar asta-i tot ce făcuse. Ascultase şi nu dăduse nici un răspuns, decît doar că Swarthmore avea permisiunea să readucă subiectul în discuţie la o dată propice. Acum sosise momentul.

— Ben, nu mai pot aştepta, repeta în şoaptă Swarthmore. *Acum* sînt în plină formă. E păcat să fiu lăsat la o parte. Cît despre îndemînare,... dintr-o dată surîse radios.

A lua interviuri era parte importantă din activitatea lui. Se exersase sigur într-o tehnică a interviului care se dovedise plină de succes atît în ceea ce privea interviurile pentru televiziune cît și altele. Această tehnică era foarte simplă. Tot ceea ce aveai de făcut era să te concentrezi perfect asupra persoanei căreia îi luai interviul, eliminînd alte gînduri, fiind atent cu toată intensitatea la orice cuvințel, la cea mai simplă schimbare de expresie a victimei. O asemenea procedură îi dovedea victimei că nimic pe lume nu ar avea importanță decît ceea ce el sau ea ar fi fost dispus să gîndească, să simtă, să spună, să facă. Efectul era identic cu cel al unei lentile către care converg toate razele soarelui și apoi produc focul. Era o metodă fără greș de a face să izbucnească flacăra.

Avea oare să meargă și cu Sir Ben ? Trebuia să meargă !

— Simt că a sosit momentul, Ben, continuă Swarthmore încet. Instinctul îmi spune că sînt bine implîntat în inima publicului, chiar acum, în clipa asta. Știu ceea ce-i interesează și-i va ține atenți în fața aparatelor. Vom avea cel mai grozav succes. Spune, Ben, nu-i așa că am avut întotdeauna dreptate ? Un vechi reporter ca mine ?

Nu, mai bine să renunțe la fraza asta. Hotărî să-și termine pledoaria așa cum se gîndise la început.

— Vreți să veniți, domnule Swarthmore ? întrebă o tînără secretară foarte pusă la punct, care intrase prin spate, fără să facă nici un zgo-

mot și, desigur, auzise măcar o parte din această ultimă încercare a sa de persuasiune.

Pășind în urma ei în timp ce traversa holul spre lift, Swarthmore ridică din umeri. În fond, ce importanță avea dacă o puștoaică îl auzise vorbind de unul singur. Se exersase pentru convorbirea cu Ben și totul mersese strună, acum într-adevăr se simțea plin de elan și gata să dea atacul.

Îl găsi pe Sir Ben în biroul său, cu o figură gînditoare și pleoapele grele. Pe masa de lucru, dintr-un lemn ușor, suedez, nu se afla absolut nimic decît doar o scrumieră mare de cristal. Nici măcar o sugativă sau un prespapier. Decorul îți sugera în mod foarte izbutit că Sir Ben era prea important ca să mai facă altceva decît să stea la birou, să fumeze trabuc și să scuture scrumul în scrumiera mare de cristal. Nu era nevoie să noteze nimic și nici măcar să telefoneze cuiva. Tot ceea ce avea el de îndeplinit era să se gîndească și să fumeze. În cameră se simțea în mod permanent un miros puternic de havană și cînd Swarthmore intră, Sir Ben scoase în chip de salut un nor mic de fum.

— Știi pentru ce am venit, Ben ? întrebă Swarthmore după ce saluturile de rigoare fură schimbate, iar acesta îi făcu semn să ia loc. E vorba de seria „În lumina reflectorului“, sînt gata să-i dau drumul și vreau să știu cînd o fixăm.

— Asta vrei să știi ? replică Sir Ben. Stătea perfect nemișcat, uitîndu-se la Swarthmore.

— Ascultă, Ben, continuă Swarthmore trecîndu-şi vîrful limbii peste buze. Mă cunoşti de mult şi ştii că atunci cînd am spus un lucru e sfînt.

Îşi începu discursul pregătit. Dură zece minute, timp în care Sir Ben rămase neclintit şi nu-şi luă ochii de la Swarthmore.

— Nu mai pot aştepta, Ben, încheie Swarthmore. Sînt în forma cea mai perfectă *acum ;* e păcat să fiu lăsat la o parte. Surîse dintr-o dată cu o faţă luminoasă.

Urmă o tăcere, apoi Sir Ben scutură în scrumieră scrumul de vreo şapte centimetri adunat în vîrful trabucului, unde zăcea acum asemenea cadavrului unui mic animal.

— Foarte bine, Adrian, spuse el cu vocea-i aspră, cumpănită. Uite ce o să facem. Te vom introduce ca invitat în programul de actualităţi existent. Dacă ai vreo ştire senzaţională în exclusivitate, îţi facem loc imediat, chiar în acea seară.

— Dar nu pot găsi o ştire senzaţională în fiecare săptămînă, Ben, o ştii prea bine. De cincizeci de ani reporterii tot aşteaptă asemenea ştiri. Fac eforturi pentru a crea singuri bombe. Dacă am în programul săptămînal un loc, l-aş transforma în ştirea săptămînii. Desigur că ai...

— Nu m-am gîndit la o astfel de informaţie, răspunse Ben, tonul vocii lui depăşind fără efort pe cel al lui Swarthmore. Se aplecă în faţă şi schiţă un surîs binevoitor. Mă gîndesc la o informaţie în exclusivitate, o adevărată ştire. Prima dată cînd găseşti o bombă te introducem

în programul de actualități și îți dăm drumul. Atunci vei putea să dirijezi întreaga operație : filmare, reportaj, interviuri cu persoanele respective.

— Această inserare ar putea avea și un titlu ? Mă gîndesc să-i facem un cadru, în așa fel încît spectatorul să nu-și închipuie că ar fi o știre obișnuită a jurnalului de actualități. Să zicem de exemplu : „Ochiul lui Swarthmore."

— Dacă este într-adevăr o bombă, va ieși în evidență și îți va face cinste. Dacă nu-i...

— O să fie, Ben, spuse Adrian Swarthmore cu repeziciune.

Întrevederea luă sfîrșit.

Telefonul de lîngă patul lui Geary sună prelung, imperios. Geary, cu o barbă neagră, nerasă, tresări și începu să tremure. Încă somnoros, își trase plapuma peste urechi și își îngropă capul în pernă, mai adînc. Telefonul sună însă din nou.

Geary își întinse încetișor brațul de sub plapumă și ridică receptorul. Deschise ochii și deveni circumspect.

— Alo !

— Domnule Geary, sînteți chemat la telefon, aveți legătura, vorbiți vă rog.

— Domnul Geary ? se auzi o voce bărbătească la capătul firului.

— Da.

— Vă rog să mă iertați că vă deranjez atît de devreme, spuse vocea cu un ton curtenitor dar ferm.

— Cît e ceasul ?

— Opt, mai precis opt şi cinci.

— O, exclamă Geary, sînt încă în pat.

Se auzi un chicotit.

— Aşa aş fi şi eu dacă n-ar trebui să mă urc într-un tren în dimineaţa asta, dar daţi-mi voie să mă prezint. Numele meu e Maurice Blakeney.

— Blakeney ? repetă Geary în timp ce strîngea telefonul mai tare în mînă.

— Da, nu cred că ne-am cunoscut vreodată, dar sîntem de cîţiva ani mai mult sau mai puţin vecini. Lucrez la spitalul „Charles Grayson".

— Da, spuse Geary, „Grayson" repetă în sinea sa. Aruncă o privire împrejurul camerei ca şi cum ar fi vrut să constate posibilităţile de scăpare. Dar mai apoi se redresă, îşi luă o expresie calmă şi continuă : Cu ce aş putea să vă fiu de folos, domnule doctor ?

— Ei bine, spuse Blakeney. Ezită o clipă. Îmi dau seama că vă deranjez, dar mă întreb dacă aţi putea să-mi acordaţi cîteva minute în dimineaţa asta, să stăm puţin de vorbă.

— Desigur, răspunse Geary, dar aş vrea să vă întreb despre ce doriţi să-mi vorbiţi ?

— Mă rog, replică Blakeney, nişte prieteni ai dumneavoastră m-au rugat să vă pun o întrebare, două... Promit să nu vă răpesc mai mult de cîteva clipe. Vin la Londra, azi, cu treburi şi voi sosi cu trenul de 11.15. Dacă-mi îngăduiţi vă caut la hotel, voi fi cît se poate de scurt.

— Nu ştiu dacă voi fi la hotel, spuse Geary, am foarte multă treabă în dimineaţa asta. Apoi rămase o clipă pe gînduri şi continuă : Ei bine,

poate aş încerca să-mi revăd programul. E în regulă, veniţi la ora 11.15 cînd soseşte trenul ; o să vă aştept în holul hotelului.

— Vă mulţumesc. Nu ne cunoaştem nici din vedere, aşa că voi sta lîngă biroul de recepţie. Port un fulgarin cenuşiu şi voi ţine în mînă un exemplar din *Times*. De acord ?

— Perfect, răspunse Geary. Foarte mulţi dintre cei care coboară din tren poartă fulgarine cenuşii şi au în mînă *Times*. Dar nu toţi vor sta lîngă biroul de recepţie. O să vă găsesc.

Blakeney îi mulţumi şi închise telefonul. Geary se lăsă pe o pernă şi rămase pe gînduri. Lumina rece, mohorîtă, de noiembrie se strecura pe fereastră în cameră.

După cîtva timp, Geary sună şi ceru să i se aducă micul dejun. Apoi, după ce îşi făcu baia şi se rase îndelung, cu foarte mare scrupulozitate, se îmbrăcă, alegîndu-şi hainele cu deosebită grijă şi multă chibzuinţă. Din cînd în cînd îşi şoptea cîte ceva. „Eşti calm, îşi spuse încetişor, eşti echilibrat, te stăpîneşti perfect".

La unsprezece şi un sfert, în holul hotelului, se aşeză într-un fotoliu, cu un ziar în mînă. Aşa cum stătea acolo, părea imaginea unui om stăpîn pe sine, liniştit. Din cînd în cînd arunca o privire în jur. După şase, şapte minute, cînd îşi roti din nou ochii, îl descoperi pe doctorul Blakeney, cu impermeabilul lui cenuşiu, stînd lîngă biroul de recepţie, cu ziarul *Times* în mînă. Înainte de a se ridica, Geary îl studie cîteva secunde. Iată

deci oponentul care trebuia învins imediat și scos din arenă de la prima întîlnire.

Doctorul Maurice Blakeney era un bărbat înalt, corpolent, cu un aer de încredere în sine și de bună dispoziție. Avea o față rotundă, roză și purta ochelari fără rame. La prima vedere, putea fi luat ușor drept o persoană din Europa centrală. De fapt, studiase la Viena și Berlin. Dar impresia că ar fi fost străin nu dura decît doar cîteva minute. Ușurința și siguranța în vorbire și în mers, încrederea totală în ascendența lui, care i se citeau în privire, nu puteau fi întîlnite decît la un englez din înalta burghezie, trecut de 50 de ani, deprins de mult să-și exercite autoritatea.

„Ești calm, ești echilibrat" își spuse Geary în sinea sa, și apoi se îndreptă spre biroul de recepție.

— Domnul doctor Blakeney ?

Doctorul Blakeney se întoarse fără nici o urmă de uimire.

— Ah, domnul Geary, foarte amabil din partea dumneavoastră să vă pierdeți cîteva clipe cu mine.

— Vreți să luăm o cafea ? întrebă Geary echilibrat.

După ce Blakeney se declară de acord, Geary sună, se așeză într-un fotoliu și-l invită să ia loc lîngă el.

— Și acum, întrebă Geary liniștit, ce doriți să mă întrebați ?

— Mai bine să trec direct la subiect, spuse Blakeney simulînd un uşor surîs dezaprobator. Nişte prieteni ai dumneavoastră sînt îngrijoraţi în ceea ce vă priveşte. Li se pare că ceva nu este în regulă cu dumneavoastră. Mi-au cerut să vă vorbesc şi să-mi dau părerea ca medic.

— Cu alte cuvinte, surîse Geary relaxat, doresc să ştie dacă sînt teafăr sau nu.

Blakeney ridică din umeri cu un aer de simpatie.

— Care dintre noi e cu adevărat teafăr la minte în această harababură pe care ne-am creat-o singuri ? Dar unii oameni pot beneficia de anumite feluri de ajutor.

— Şi aveţi de gînd să hotărîţi de ce fel de ajutor am eu nevoie ?

Blakeney, cu un aer grav, îl cîntări pe Geary din ochi.

— S-ar putea să nu aveţi nevoie de nici unul. Dar aceşti prieteni ai dumneavoastră sînt oameni pe care îi respect foarte mult. Am considerat că trebuie să acord întreaga mea atenţie preocupării lor pentru dumneavoastră.

— Le face cinste, observă Geary cu un aer degajat.

Între timp, sosi chelnerul şi Geary comandă două cafele. După ce acesta plecă, Blakeney se aşeză mai bine pe scaun şi-l întrebă :

— Vă petreceţi o mare parte din timp în acest hotel, nu-i aşa ?

— În prezent locuiesc aici.

— Presupun că-i un loc tot atît de confortabil ca oricare altul, continuă Blakeney plin de solici-

tudine. Am aflat, evident, că sînteţi separat de soţia dumneavoastră.

— Căsătoria mea s-a încheiat, preciză Geary. După ce am luat această hotărîre m-am gîndit să mă mut la Londra. Cred că aşa ar proceda cei mai mulţi oameni în situaţia mea.

— Sînteţi sigur că ruptura e definitivă ? Nu s-ar putea reveni ?

Geary clătină din cap, negînd.

— Eu port toată vina, nu soţia mea. Căsătoria devenise pentru mine din ce în ce mai de nesuportat. Am rezistat cît am putut, dar cînd mi-am dat seama că am ajuns la capăt, am ştiut că într-adevăr aşa era.

Blakeney făcu o pauză, rămînînd puţin pe gînduri.

— Credeţi că o să vă recăsătoriţi ?

— Pentru moment nu există nimeni în viaţa mea. Ce poate aduce viitorul, nu ştiu.

Cînd sosi chelnerul, conversaţia se întrerupse cît acesta turnă cafeaua, iar ei puseră zahăr şi amestecară. Apoi Blakeney reluă :

— V-aş pune o întrebare, două, dacă-mi îngăduiţi ?

— Vă rog, daţi-i drumul.

— Am înţeles că aţi fi demisionat din postul dumneavoastră de la Institut ?

— Da.

— Asta înseamnă că pentru moment aţi rămas fără nici un venit ?

Geary zîmbi.

— Un tip grijuliu, convenţional ca mine, nu ajunge la patruzeci şi cinci de ani fără să fi pus

un ban la ciorap. Nu o să murim de foame nici eu şi nici familia mea dacă nu o să lucrez cîtva timp.

— Vă gîndiţi să luaţi un alt post ?

— Natural, răspunse Geary.

Duse ceaşca la gură, sorbi, apoi o puse cu grijă jos. Blakeney hotărî să-şi înceapă atacul.

— Vedeţi, toate acţiunile dumneavoastră par, evident, foarte raţionale din punctul dumneavoastră de vedere, dar cei din afară sînt îngrijoraţi, pentru că le văd cu alţi ochi. Mai ales acest obicei pe care-l aveţi de a vă petrece tot timpul la gară.

Geary îl privi cu ochi lărgiţi de uimire.

— La gară ?

— Da, prietenii dumneavoastră mi-au spus că nu părăsiţi niciodată gara, decît doar ca să intraţi în hotel.

Geary rîse în voie.

— Cine sînt aceşti prieteni ?

— Mă miram tocmai că nu mă întrebaţi.

— M-am gîndit că îmi veţi spune la momentul potrivit, dacă aveţi intenţia. Şi apoi nu eram prea curios. Dar, într-adevăr, dacă există oameni care au impresia că aş fi nebun, ar trebui să ştiu şi eu cine sînt aceia.

— E adevărat că nu părăsiţi niciodată gara ? întrebă Blakeney liniştit.

— Pură fantezie, spuse Geary. Locuiesc aici pentru că este un hotel bun, confortabil şi mai ales am unele lucruri de lămurit la Institut. Este comod cînd trebuie să iei trenul şi destul de central pentru majoritatea treburilor pe care le

am de aranjat în oraş. Desigur că pot fi văzut pe peron din cînd în cînd. Dacă mă duc să beau o bere la bufetul din gară, o fac pentru că aici, la bar, e de două ori mai scumpă. Sau poate că uneori îmi cumpăr un ziar sau intru la frizer să mă tund. Străzile din jur nu-s chiar aşa de plăcute pentru plimbări. Universul meu în prezent îl constituie acest hotel şi vecinătatea imediată. Şi asta înseamnă gara. Dar trebuie să vă spun că este foarte neplăcut să te vezi considerat un nebun obsedat de o gară pe care nu o poţi părăsi.

— Aşadar, *puteţi părăsi gara ?*

— Tot aşa de uşor ca şi dumneavoastră.

— Ei bine, spuse Blakeney, acum cred că sînt lămurit. Locuiţi la acest hotel în timp ce căutaţi o slujbă, vă duceţi încoace şi încolo văzîndu-vă de treburi, e doar o simplă iluzie că vă petreceţi viaţa la gară. De fapt motivul principal al şederii dumneavoastră aici este faptul că trebuie să luaţi trenul pentru a vă duce la Institut.

— Da, confirmă Geary.

— Aţi fost pe acolo de cînd aţi venit la Londra ?

— Încă nu.

Maurice Blakeney se ridică.

— Nu vreau să vă răpesc mai mult din timpul dumneavoastră, continuă el. Îi voi spune lui Philip Robinson că totul e în regulă.

— Philip Robinson ? repetă Geary, făcînd o grimasă. M-am gîndit că el trebuie să fie. E un tip cumsecade, dar prea prăpăstios. Aşa a fost de cînd îl ştiu. Transmiteţi-i gîndurile mele cele

mai bune. Apreciez foarte mult grija pe care mi-o poartă, dar spuneţi-i să se liniştească.

— Da, îi voi transmite, preciză Blakeney ; surîse, îşi încheie impermeabilul şi plecă.

Geary rămase cîteva minute liniştit pe scaun. Se ridică apoi încet, şi se îndreptă spre lift, care era însă ocupat. Apăsă pe buton şi aşteptă. Liftul veni jos, lumea ieşi şi plecă mai departe. Geary stătu în faţa liftului gol, cu uşile larg deschise. Dar nu făcu nici o încercare să intre, să se ducă în camera lui. Rămase locului uitîndu-se la lift, spunîndu-şi încet : „Eşti calm, eşti echilibrat, te stăpîneşti perfect".

Geary ştia că ar fi trebuit să se urce în cameră şi să aştepte cîtva timp acolo pentru a-i da lui Blakeney răgazul necesar să părăsească gara. Liftul aştepta să-l ducă sus. Ezită însă, buzele i se mişcară. În cele din urmă, cineva de la un alt etaj chemă liftul, uşile se închiseră şi cabina se înălţă, dispărînd din faţa ochilor lui.

Dintr-o dată, lac de năduşeală, Geary se întoarse şi porni repede spre peron. Se îndreptă în partea în care era mai multă lume. Se opri în mijlocul mulţimii, lîngă intrarea pe peron, unde se controlau biletele. Un grup de şcolari agitaţi dădu buzna, trecînd pe lîngă el şi înghiontindu-l, un hamal îl izbi peste picioare cu o valiză. Încetul cu încetul, i se potoliră bătăile inimii şi rămase locului, în picioare, privind în jur. Nu se zărea nici urmă de Maurice Blakeney.

Pericolul imediat trecuse. Dar Geary nu-şi putea reveni încă. Îşi dădea seama că Maurice Blakeney avea să apară din nou în gară în acea

zi, mai tîrziu, cînd va veni să ia trenul pentru întoarcere. Habar nu avea, însă, cînd ar putea fi asta. Dacă Blakeney intenţiona să stea la Londra o zi de lucru obişnuită, întorcîndu-se acasă pentru masa de seară, însemna că pe la şase trebuia să fie la gară. Dacă rămînea pentru vreo invitaţie la masă sau mergea la un teatru, nu şi-ar fi făcut apariţia la gară pînă spre miezul nopţii, iar la vremea acea Geary ar fi fost în pat, în siguranţă.

Ziua era stricată. În felul lui simplu, practic, Geary chibzui situaţia şi o acceptă. Era obligat să devină indiscret şi să-l pîndească straşnic pe Blakeney. Mai bine să-şi strice pacea unei zile decît să rişte să o distrugă pentru totdeauna. Se îndreptă spre bufet cu un pas încet, calculat. În timp ce mergea, îşi dădu seama că-l dureau coastele plesnite, presate în învelişul inconfortabil de ghips. Revărsă în gînd blesteme asupra brutei de irlandez. Era pentru prima oară că Geary se gîndea la individ cu adevărată ură. Pînă atunci îi apăruse ca o făptură impersonală, o calamitate naturală, ceasul rău, o furtună care te prinde pe drum şi tocmai cînd treci pe lîngă un copac îl rupe şi îl trînteşte asupră-ţi. Acum, pentru o clipă, Maurice Blakeney şi irlandezul se îngemănară în mintea lui Geary. Doi vînători hăituindu-l şi încercînd să-l scoată din luminişurile pădurii unde îşi făcuse adăpostul lui firesc. Amîndoi erau deopotrivă de nemiloşi.

În drumul său către bufet, Geary se opri şi îşi cumpără un ziar. Apoi intră, îşi luă o ceaşcă de cafea şi se îndreptă spre un loc din colţ ; înainte

de a se aşeza întoarse scaunul lateral, aşa încît să aibă spatele la perete. Acum se simţea în siguranţă. Nu putea nimeni să-l ia prin surprindere pe la spate şi, totodată, se afla într-o poziţie de unde vedea pe oricine s-ar fi ivit în uşă. La primul semnal de alarmă s-ar fi retras în spatele ziarului. Se afla la adăpost de atacurile lui Maurice Blakeney sau ale altcuiva, fără a mai fi obligat să facă faţă singurătăţii deprimante a camerei sale de la hotel.

Rămînea o singură problemă. Bastionul său era doar temporar. Bufetul fiind aglomerat, nu putea rămîne acolo prea mult cu o ceaşcă de cafea în faţă, căci ar fi atras privirile neprietenoase ale personalului. Îşi închipuia chiar că cei doi indieni care umblau de colo, colo fără întrerupere, împingînd cărucioarele cu vesela murdară, adunînd ceştile şi paharele goale, ştergînd mesele, începuseră să se uite la el şi să murmure remarci unul altuia. Evident că, de cîte ori aceştia se întîlneau, schimbau cîteva cuvinte, iar Geary era foarte sigur că cel puţin unul dintre ei tot arunca în direcţia lui cîte o privire.

Ţeapăn, fără a se mişca, Geary ridică ziarul şi, la adăpostul lui se uită la ceas. Trecuseră douăzeci de minute de cînd se afla acolo. Fără îndoială, o ceaşcă de cafea îi dădea dreptul la cel puţin o jumătate de oră. Lăsînd ziarul jos, continuă să stea la masă încă zece minute, cu ceaşca goală lîngă el. Nici unul dintre indieni nu mai făcu vreo încercare să-i curețe masa. Ceaşca de cafea rămăsese lîngă cotul lui, ca un fel de simbol dispreţuitor al libertăţii englezului.

Un francez, desigur, nu ar fi avut nici o problemă. Obiceiurile continentale permiteau unui om să stea o dimineață întreagă într-o cafenea cu o ceașcă în față. Să fi existat o situație asemănătoare și într-o mare gară pariziană ? Pentru o clipă Geary se văzu luînd un tren spre continent, și ducîndu-se o lună în Gare du Nord. Dar imaginea păli, cînd se gîndi la toate complicațiile : traversarea Londrei ca să ajungă la trenul care avea să-l ducă la vapor, vizitele la bancă pentru procurarea de valută, făcutul bagajelor, plecarea din cuibul lui confortabil de la hotel, grija de a-și reține din nou camera la întoarcere. Apoi chiar și gîndul călătoriei îl făcea să dea înapoi. Nu trenurile îl plăceau lui, ci gările. Și nu orice gară, doar asta, sau una foarte asemănătoare. Gare du Nord ar fi mers, dar numai dacă s-ar fi putut transporta acolo pe o cale magică și cel mult pentru o lună.

Geary se ridică de la masă. De ce se lăsa cuprins de asemenea gînduri turburătoare ? „Ești doar stăpîn pe tine", își spuse în sinea sa încet, împăturind ziarul în forma unui paralelogram perfect. Se îndreptă spre bar ca să-și umple din nou ceașca, dar stomacul său se revoltă la gîndul unei alte cafele, așa că-și luă un castron de supă fierbinte și o bucată de pîine albă. Cînd se întoarse, văzu o grăsană prost îmbrăcată, pe punctul de a se așeza pe locul lui din colț.

Luptîndu-se cu panica de care se simțea cuprins, ținînd pîinea și supa în mîinile numai în aparență liniștite, Geary privi în jur, căutînd un alt loc. Dar toate locurile sigure, bine adăpostite

erau ocupate. „Ești calm" își șopti din nou în sinea sa. Fără ezitare, puse pîinea și supa pe masa cea mai apropiată. Dacă s-ar fi întîmplat ca cineva să-l observe, ar fi avut impresia că le așază acolo temporar, pînă cînd se ducea să mute vreo valiză sau haină într-un loc mai sigur. Apoi fără a se opri sau a se uita înapoi, ieși pe peron,

Unde putea afla siguranță ? Se gîndi la hotel, dar îl trecu un scurt fior. Nu, nu pînă la noapte. Noaptea se simțea în siguranță la hotel căci putea să se culce și să doarmă, gîndindu-se că în jurul lui dormeau încă vreo opt milioane de oameni. Dar și pe peron, dacă rămînea, se afla expus din plin ochilor iscoditori ai doctorului Blakeney. Pe peron... care peron ? Pe partea cealaltă a gării se afla un hinterland ciudat, întunecat, un peron destinat numai lucrătorilor de la căile ferate, mărginit de o serie de deschideri ce păreau că duc spre caverne întunecoase. Acolo putea fi în siguranță și oricare lucrător și-ar fi închipuit, dacă l-ar fi văzut, că era vreun inspector sau o altă persoană autorizată. Pășind sigur și plin de demnitate, traversă gara, își tăie drum pe lîngă șirurile de taxiuri și merse de-a lungul peronului, trecînd pe sub anunțul pe care era scris „Rezervat numai personalului". Timp de vreo oră, Geary se tot învîrti de la o arcadă la alta. Feroviarii cărau lăzi de colo, colo, treceau pe lîngă el grăbiți, cu baloturile de hîrtie legate cu benzi de oțel, conduceau șiruri de vagonete încărcate de mărfuri, în jos și în sus. Totul părea învăluit într-o pace încîntătoare. Geary stătea cu brațele încrucișate și cu picioarele depărtate,

savurînd imunitatea sa. Apoi simţi o lovitură puternică pe umăr. Se întoarse şi văzu doi ochi plini de suspiciune sub cozorocul unei şepci.

— Pot să întreb — era o voce slabă cu accent *cockney*, dar cu un ton autoritar — dacă faceţi parte sau nu din personalul căilor ferate britanice ?

— Nu, răspunse Geary.

— Atunci ce sînteţi... mă rog ?

— Un călător, răspunse Geary.

— Să văd biletul, dacă se poate.

— L-am aruncat.

— Aţi aruncat biletul, nu-l aveţi pe cel de întoarcere, înseamnă că nu plecaţi nicăieri şi aţi stat o oră pe peronul interzis publicului. Ştiţi carte ?

— Da, spuse Geary.

Omul îl privi cu o satisfacţie fioroasă.

— Ascultă, amice, să ştii că nu prosteşti pe nimeni !

— Nici nu încerc să prostesc pe cineva. În sinea sa, Geary îşi spuse : „Eşti calm, te stăpîneşti perfect".

— Am mai văzut noi javre de felul dumitale.

— De felul meu ?

— Nu face pe prostul cu mine. Charley ! strigă el, ridicînd vocea pe un ton imperios. Un hamal cu părul roşu, cu o bluză scurtă şi cam mică pentru spatele şi umerii lui vînjoşi apăru din beciul din apropiere. Am avut dreptate, Charley, e unul din ăia !

— Ţine-l pînă chem funcţionarul de la Uniune, spuse Charley prompt.

Geary simţi că îl cuprinde o panică de necontrolat. Carapacea de ghips părea că-i arde coastele.

— Nu ştiu ce vrei să spui, interveni el repede, pe un ton ridicat.

Primul întinse mîna şi-l înşfăcă într-o strîngere puternică.

— Foarte bine, Charley băiatule, du-te la telefon, spune-le că am pus mîna pe o javră din cele care se ocupă de normarea muncii şi strică înţelegerile sindicatelor.

— Nici gînd de aşa ceva, strigă Geary. Dacă aduceţi sindicatul aici, o să vedeţi că vă faceţi de rîs. N-am nimic de-a face cu tot ce îndrugaţi acolo.

— Pe riscul meu, hai, du-te, Charley !

— L-am mai văzut, spuse Charley care acum se uita atent la Geary. L-am mai văzut adulmecînd pe peron.

— Desigur că m-ai văzut. Sînt un navetist obişnuit.

— Dacă lucrurile stau aşa, apoi atunci fă bine şi arată-ne abonamentul.

Geary, avînd cotul acum eliberat îşi scoase calm portofelul, ţinîndu-şi degetele ţepene. Căută două hîrtii de cîte o liră nou nouţe. Întinse una lui Charley, şi acesta, fără un cuvînt, o luă. Primul care-l asaltase, rămase cu braţele lipite de trup.

— Nu poţi scăpa prin mituire.

— Nu-i mituire, spuse Geary. Nu vreau decît să-mi cer scuze în felul ăsta. Îmi dau seama, băieţi, că v-am supărat şi v-am trezit bănuieli.

M-ați luat drept un fel de iscoadă. De fapt nu sînt decît un zănatic inofensiv. Rîse de unul singur.

— Un zănatic ? repetă Charley.

— Mă pasionează căile ferate și mă interesează cum sînt administrate gările. Spuneai că m-ai văzut tot umblînd pe peroane, preciză el întorcîndu-se spre Charley. Pot fi văzut bătînd peroanele fiecărei gări mari din țară. N-am de-a face cu normarea muncii sau mai știu eu ce. Întinse hîrtia de o liră. Hai, acceptă scuzele mele. Să știi că am cele mai bune intenții.

Omul acceptă hîrtia, rămase privind-o o clipă, apoi o împături și o puse în buzunar.

— Trebuie să fim atenți, lămuri acesta, privindu-l pe Geary drept în ochi.

— De sigur că trebuie.

— Nu prea sînt eu convins nici acum că-i adevărat tot ce îndrugi acolo.

— O să fii cînd o să apară cartea mea, zîmbi Geary.

— Cum te cheamă ?

— Roger Lloyd, răspunse Geary.

Cu un aer de indiferență, Charley întoarse spatele lui voinic și se pierdu în întunericul beciului. Celălalt rămase locului, părea că nu vrea să lase chestiunea baltă. Dar pînă în cele din urmă hîrtia de o liră din buzunar îl îmblînzi.

— Mai bine să nu mai dai tîrcoale pe aici.

— Acum voi pleca, răspunse Geary vesel. Tocmai am cules... cîteva impresii. Nu mai am de ce zăbovi prin locurile acestea.

Sub privirea aspră a omului, se întoarse și se îndreptă cu un aer indiferent spre partea principală a gării. În eventualitatea că ochii continuau să fie ațintiți asupra lui, merse drept înainte și coborî la metrou. Oprindu-se în fața șirului lung de aparate automate pentru bilete, pretinse că le cercetază, căutînd parcă numele unei anumite gări. O femeie de culoare, grasă, controla biletele. Aceasta îi aruncă o privire protectoare și păru pe punctul de a-l întreba dacă nu are nevoie de ajutor. Atunci, cuprins de nervozitate, se îndepărtă și, găsind un moment cînd femeia era ocupată, o porni repede înapoi pe drumul pe care venise.

Urcă treptele spre gară. Abia era ora prînzului. Cum avea să treacă restul zilei ? Unde s-ar fi putut ascunde de amenințarea permanentă a prezenței lui Blakeney ? Îl observa oare cineva ?

Ei bine, avea întotdeauna la dispoziție camera lui de la hotel. Putea suporta singurătatea o oră sau două. N-avea decît să ia o carte interesantă cu el. Dar îl cuprinse din nou groaza. S-ar fi putut să-i fi pus camera sub observație. Mai bine să stea cît mai departe de hotel pînă la căderea nopții. Ce spunea poezia aceea de Eliot ? „Așază-ți cizmele afară lîngă ușă, dormi, pregătește-te pentru viață". Asta era.

Hotărît, liniștindu-se, Geary se duse la cel mai aglomerat bufet și se așeză la o lungă coadă pentru a ajunge în fața tejghelei. Își luă un pateu cu carne și o sticlă de bere și apoi se îndreptă spre un loc lîngă fereastră. Avea să mănînce în picioare așa încît să se poată mișca neobservat

în caz de pericol. Dacă s-ar fi așezat pe un scaun și ar fi trebuit să se ridice repede, atunci ar fi atras atenția mai ușor. Mestecînd și înghițind cu noduri berea spumoasă, privea gara pe fereastră. Lumina din lumea de afară pătrundea, filtrîndu-se ca prin porțelan. Oamenii treceau grăbiți, cu fețe crispate, preocupați de plecările și venirile care formau viața lor. Mulțimea devenea din ce în ce mai densă. Sosise tocmai un tren. Cei abia sosiți, purtînd în mîini serviete sau mișcîndu-se stîngaci cu geamandane grele, se îndreptau spre metrou. Cîțiva se desprinseră din marea de oameni și intrară la bufet. Oameni, oameni, un val mare frumos, anonim, de omenire. Apoi din acea mulțime se detașă un chip mic, nehotărît. O siluetă scundă într-un impermeabil albastru. Stătea locului privind stingher în jur. Un minuscul semn de întrebare pe pagina întunecată, în mișcare, a gării, iar Geary își recunoscu fiul, pe David.

Să fi fost vreun vis ? Dacă era așa, trebuia să se comporte în vis ca în viața adevărată. Punînd paharul jos, Geary ieși repede și ajunse băiatul care umbla agale, fără țintă.

— David, rosti el numele cu o voce calmă, în tihnă.

David se întoarse. Era evident speriat că fusese recunoscut fără a prinde de veste. Dacă își pregătise vreun mic discurs sau salut special, uitase totul. Se înroși pînă în vîrful urechilor, apoi păli și se înecă.

— Tăticule. Știi... tocmai...

Geary zîmbi cu multă căldură şi, pentru ca David să nu se simtă încurcat, se preocupă să-i facă o primire cît mai plăcută.

— Hai înăuntru să mănînci, cred că nu ţi-ar strica să guşti cîte ceva.

— Da, n-am mîncat încă nimic.

Geary era plin de solicitudine.

— Să părăsim atunci bufetul. Să mergem mai bine la hotel şi o să-ţi dau o masă ca lumea.

Vocea lui rosti cuvintele acestea inspirate, fără efort, aproape fără voie, iar picioarele îl purtară automat spre intrarea hotelului. Un băiat flămînd, un tată plin de blîndeţe, o masă caldă, era uşor să camuflezi realitatea. Pînă cînd intrară în restaurant şi se aşezară la masă, David rămase tăcut, apoi întrebă :

— Locuieşti aici ?

— Da, răspunse Geary.

— O să stai mult timp ?

— Depinde. Cît va fi necesar ca să aranjez lucrurile.

David îl privi îndelung, stăruitor, cu seriozitate.

— Ce fel de lucruri ?

Dacă Geary ar fi vrut să-i dea copilului un răspuns cu totul sincer la această întrebare, ar fi spus „Tobele". De mai mult timp se simţea tulburat, căci i se părea că aude bubuind tobe în capul şi în pieptul lui. Tobele acestea aveau sunete şi vibraţii. Uneori se auzeau ca şi cum ar fi fost abia lovite, alteori păreau că sînt bătute blînd, din cînd în cînd cu baghete înfăşurate, dar cîteodată sunetul lor răsuna puternic,

iar bătăile erau repezi. În unele dimineţi, în ultimele luni ale căsătoriei lui, pe cînd stătea întins pe spate în timp ce Elizabeth dormea alături de el, le auzea atît de puternic, încît se mira cum de nu o trezesc şi pe ea.

Ar fi putut să-i spună lui David că, odată, în această perioadă grea, venise la Londra, iar la întoarcere sosise la gară puţin mai devreme şi atunci intrase la bufet să aştepte plecarea trenului. Cum stătea acolo, descoperise că tobele nu mai bubuiau. A ascultat şi tot ascultat, dar nu le-a mai auzit. Au început numai după ce trenul se puse în mişcare. De atunci a prins fiinţă şi s-a tot dezvoltat în mintea lui ideea că dacă stă la gară e ferit de zgomotul tobelor.

I-ar fi putut vorbi lui David despre tobe. Nu a făcut-o însă. În schimb a ridicat din umeri şi a spus :

— O, e vorba de unele amănunte. Unde mă voi duce, ce voi face.

— Tată, exclamă David dintr-o dată. De ce nu vrei să stai cu noi ?

— Ce doriţi să comandaţi, domnule, întrebă chelneriţa care-şi făcu pe nesimţite apariţia lîngă Geary.

Geary comandă un menu bun pentru David, iar pentru el o sticlă de vin de o jumătate de litru.

— Să sărbătorim întîlnirea noastră, explică el. E o plăcere neaşteptată să te văd.

Chelneriţa plecă. David rămase tăcut, privind faţa de masă. Era evident cam încurcat, căci nu

primise nici un răspuns la întrebarea directă pe care avusese proasta inspirație să o pună.

— Ascultă, David, i se adresă Geary cu blîndețe. Înainte de a-mi pune tu vreo întrebare, aș vrea să te întreb eu ceva. Ce te-a îndemnat să vii aici ?

— Am vrut să te caut.

— Cine ți-a spus că o să mă găsești la gară ?

David luă furculița, o privi, o puse apoi jos.

— Doream să-ți vorbesc.

— Așa că ai venit aici. Dar de ce în acest loc ? Cum de ți-a venit ideea că ai putea să mă găsești la gară ?

David avea un aer răzvrătit.

— Ei bine, am avut dreptate, nu ?

Chelnerița sosi cu supa lui David și cu vinul scump al lui Geary. Sticla era așezată într-un coșuleț. Cu o figură gravă, Geary îndeplini mișcările de rigoare, turnă puțin vin în pahar, îl gustă, apoi făcu semn din cap chelneriței. Aceasta umplu paharul și plecă.

— Noroc, spuse Geary ridicînd paharul. Bău puțin, apoi așeză paharul pe masă. David, băiatul meu, nu trebuie să fii necăjit. Știu că plecarea mea de acasă înseamnă o schimbare pentru tine și va trebui să treacă puțin timp pînă cînd o să te deprinzi, dar voi ține legătura cu voi și mă vei putea vedea de cîte ori vei dori. Faptul că nu locuiesc împreună cu voi nu înseamnă că nu-ți mai sînt tată.

Duse din nou paharul la buze ca să-și dea curaj. Într-o zi voi încerca să-ți povestesc toate. Îți promit.

David își termină supa, părea că nu-l auzise. Dar dintr-odată lăsă lingura în farfurie, îl privi pe Geary drept în ochi și-l întrebă :

— De ce stai la gară ? Asta-i ceea ce nu...

— Cine ți-a spus ? întrebă Geary repede. Își simți coastele dureroase, ghipsul păru că-i scoate tot sufletul din el.

— Dacă îți spun cine, îmi explici de ce ?

Geary șovăi o clipă, apoi spuse :

— Da.

— Am auzit de la un coleg, la școală, preciză David, aplecîndu-se înainte.

Chelnerița îi puse un biftec în față, dar băiatul păru că nici nu-l bagă în seamă. Ochii îi erau ațintiți asupra lui Geary.

— Spunea că... Ezită. Spunea că îți petreci tot timpul la gară.

— Cartofi ? îl întrebă chenerița. Se grăbea să servească la celelalte mese. Nu-și putea vedea de treabă pînă cînd David nu-și alegea legumele.

— Ia cartofi și varză, pare bună.

David se servi în mod mecanic. Cînd rămaseră singuri, încercă din nou.

— Băiatul ăsta spunea că ești...

— Cine-i băiatul, cum îl cheamă ?

— Julian Robinson.

Geary se gîndi.

— E probabil fiul lui Philip Robinson.

— Nu știu cum îl cheamă pe taică-său. Pe cînd eram în curtea școlii a venit la mine și mi-a spus : „Tatăl tău e nebun".

Speriat, David își lăsă privirea în jos. Rostise în fine cuvintele.

De trei ori, se gîndi Geary. Blakeney, lucrătorii de la căile ferate și acum băiatul... Cît va mai putea rezista ? Trei atacuri într-o singură dimineață.

— Și tu l-ai crezut ? întrebă el.

Continuînd să-și țină privirile ațintite asupra mesei, copilul dădu din cap în semn negativ.

— A explicat de ce a spus că sînt nebun ?

— A spus că nu părăsești niciodată gara și că-ți petreci tot timpul umblînd de colo pînă colo prin gară și că nu mai ești în stare să te porți normal.

— Nu ți se pare că mă comport normal ? îl întrebă el cu blîndețe.

— Nu știu, răspunse David. Dintr-odată fața i se încruntă, împinse farfuria într-o parte. Nu pot mînca, rosti el pe un ton plîngăreț

— Ascultă, David, nu te necăji. Nu știu ce poveste fantastică a putut să îndruge băiatul acela. Sînt în toate mințile cum bine poți vedea.

— Nu-mi pasă pentru mine, spuse David cu o voce strangulată. Nu-mi pasă dacă spune că tatăl meu e nebun. Eram îngrijorat pentru tine, asta-i tot.

Geary își termină de băut vinul cu o lungă sorbitură indiferentă, și se strădui să fie calm. Zîmbi și adăugă :

— Hai, mănîncă, o să mergem apoi sus în camera mea. O să-ți arăt unde locuiesc și o să-ți explic ce fac. Asta o să te ajute să te simți mai bine ?

— Da, răspunse David. Își suflă nasul și adăugă : Mi-e chiar foame.

— Mănîncă, zîmbi Geary. Nu se găteşte rău aici.

După ce David termină de mîncat urcară cu liftul. Camera lui Geary, cu perdelele, covorul, cuvertura de pe pat în culori bine potrivite, şi baia curată, strălucind prin uşa întredeschisă părea chintesenţa gustului prozaic al zilei.

— Vezi, David, spuse Geary lăsîndu-se într-un fotoliu, hotelul ăsta e foarte central cu un serviciu bun, şi nu e excesiv de scump. Îmi convine să stau aici pînă ce voi pune la punct toate chestiunile. Fără a face nici o pauză care să-i poată îngădui lui David să-i pună vreo întrebare în legătură cu cele spuse de el, adăugă repede : Ştie cineva că eşti aici ?

— Numai tu.

— Vreau să spun cineva de acasă.

David făcu semn din cap că nu.

— Nu mai am de gînd să-i cer mamei voie. Dacă hotărăsc să fac ceva şi consider că e bine, îi dau drumul.

Geary luă un aer sever.

— Nu eşti destul de mare, feciorul meu, ca să hotărăşti singur.

— M-am gîndit, spuse David plin de grijă, că dacă ţie ţi-a venit să pleci de acasă *definitiv*, de ce n-aş pleca şi eu *doar o zi* ?

— Cazurile noastre sînt destul de diferite.

— Nu văd de ce.

Geary nu vedea nici el de ce, aşa că nu mai răspunse.

— În orice caz, o să te urc într-un tren ca să ajungi acasă mai înainte ca cei de acolo să se îngrijoreze. E un tren bun la 4.15

— Cît mai e pînă atunci ?

Geary se uită la ceas. Cam o oră.

— Vrei să scapi de mine, nu-i aşa ? spuse David cu amărăciune.

— Pur şi simplu nu vreau să fie îngrijoraţi acasă, replică Geary, dar văzînd chipul necăjit al copilului continuă şi mai blînd : David, te rog, nu te necăji. Orice s-ar întîmpla o să am grijă de tine şi nu o să-ţi lipsească nimic şi de cîte ori o să doreşti să mă întrebi sau să-mi spui ceva poţi veni să mă vezi.

— O să fii aici ?

— Oriunde voi fi voi avea grijă să-mi ştii adresa. Îşi scoase portofelul şi-i dădu lui David o hîrtie de cinci lire. Asta-i pentru drum. Apropo, de unde ai luat banii pentru biletul de tren ?

— Din economiile mele pentru cadourile de sărbători, spuse David. Am rămas cam lefter şi nu am cumpărat decît biletul pentru dus, fără întors.

— Numai pentru dus ? repetă Geary. Dacă nu mă găseai ? Cum te gîndeai să te întorci ?

— Aveam de gînd să stau aici pînă cînd *te-aş fi văzut*. Îşi îndreptă apoi privirile în altă parte. Îmi lipseşti grozav de mult.

Ceva păru că se sfarmă în sinea lui Geary, ca şi cum şi-ar fi purtat sentimentele în piept aranjate cu grijă, în recipiente de sticlă, iar acum acestea se spărseseră, şi toracele îi era plin de sînge şi cioburi. Deschise gura ca să

rostească ceva, dar mintea păru că-i îngheață. Ar fi dorit să-i spună copilului că va părăsi gara și va veni pe dată cu el acasă. Ar fi vrut să-l cheme să stea cu el la hotel. Ar fi dorit să-i explice despre tobe, să-i promită lui David că va părăsi hotelul și va căuta un loc unde ar putea să vină să petreacă împreună fiecare vacanță. Dar mai presus de toate ar fi vrut să spună ceva care ar fi ridicat greutatea de pe inima copilului și a lui, dar nu-i venea nimic în minte, iar buzele îi rămaseră pecetluite. Tatăl și fiul se uitară unul la altul peste mobilierul impersonal al camerei de hotel.

— O să te întorci vreodată acasă ? întrebă David în șoaptă.

— David, rosti Geary. Vocea îi era rece, numele răsună în cameră ca scîrțîitul ușii unui șopron, ți-am promis, acum, aici, că voi avea grijă ca totul să fie în ordine. Lucrurile sînt într-o situație mai bună acum. Spusele lui nu păreau convingătoare. Dar era prea tîrziu ca să-i mărturisească adevărul. Începu din nou. Vezi, trebuie să dau vieții mele o nouă formă, pe care vei fi în stare să o înțelegi... și să o împărtășești. Îți promit David.

Fața băiatului se lumină puțin, dar ochii continuau să-i fie tulburați. Se tot uita la Geary ca și cum i-ar fi cerut să-i dea ceva concret, ceva ce să ia cu el.

Geary se simți cuprins de disperare. Sîngele și cioburile se făcuseră una în pieptul lui. Îl iubea pe David. Trebuia să găsească o cale către inima băiatului. Trebuia, trebuia să ajungă la inima lui.

— Privește aici, spuse el dintr-odată. Scoţîndu-şi sacoul începu să-şi descheie cu forţa nasturii cămăşii. Îşi scoase cămaşa şi vesta şi ghipsul alb prinse a sclipi în lumina mohorîtă. David sări de la locul lui.

— Ce Dumnezeu...

Geary atinse ghipsul.

— Am avut un mic accident. Am căzut şi mi-au plesnit cîteva coaste. Şi asta este una dintre cauzele pentru care nu mă pot deplasa de aici vreo săptămînă sau două. Sînt un pacient ambulator la spitalul care e ceva mai jos de gară.

Cuprins de groază şi de milă, David examină cu atenţie ghipsul.

— Te doare ?

— M-a durut puţin la început. O noapte sau două nu prea am dormit. Acum e-n regulă.

— Cum s-a întîmplat ?

— Am alunecat din capul cîtorva scări. Cred că am călcat pe o coajă de banană sau vreo hîrtie unsuroasă, sau mai ştiu eu ce. În orice caz, pînă am ajuns jos mi-au plesnit două coaste, amîndouă pe aceeaşi parte.

— Te-a ridicat cineva ?

— M-am ridicat singur.

Dintr-odată, simţindu-se puţin ruşinat de spectacolul pe care-l oferea, se îmbrăcă repede. Aşa că vezi, continuă el cu un surîs nenatural, mai este o mică socoteală care mă ţine aici, chiar dacă n-ar fi nimic altceva.

David se îndreptă cu un pas săltăreţ spre fereastră.

— Mă simt mult mai bine, anunță el. Văzîndu-te cum arăți și știind despre accident, toate astea au... au

— Toate astea au un înțeles ? completă Geary.

— Da, așa-i.

Ușurați, își zîmbiră unul altuia. Amestecul de sînge și cioburi din pieptul lui Geary dispăruse. Simți chiar că toate compartimentele de sticlă s-ar putea lipi ca și coastele lui.

— Ei bine, spuse Geary, uitîndu-se la ceas, am putea să coborîm în gară.

— De pe acum ?

— Avem multe de făcut, preciză Geary. Trebuie să aflăm de la care peron pleacă trenul, apoi să cumpărăm biletul. După aceea poți să-ți alegi o carte de la standul de cărți. Pînă cînd vom fi făcut toate astea și vei fi băut și o ceașcă de ceai se va apropia și ora plecării trenului. Geary își încheie haina și se îndreptă spre ușă. Goliciunea camerei începuse să-l apese. Hai să pornim. David îl urmă mai încet.

— O să-mi scrii ? întrebă copilul.

— În fiecare săptămînă, răspunse Geary cu inima ușoară.

— În special să-mi spui cînd o să fie mai bine coastele tale, da ?

— O să-ți telegrafiez în ziua în care o să-mi scoată ghipsul.

Rîseră amîndoi. Rîsul parcă-i ajută să meargă mai repede, de-a lungul coridorului, spre lift, alunecînd ca pe rotile.

Ajunşi jos, Geary îşi tăie drum prin holul hotelului, fără să se oprească deloc.

În timp ce amîndoi treceau prin marea de oameni în continuă mişcare, Geary respiră din nou uşurat. În cele din urmă, existau soluţii şi pentru problemele lui. David avea să se simtă mai fericit. Legătura dintre ei, ruptă temporar, se reînnodase acum. Pînă şi irlandezul îşi avusese rolul în această tămăduire, furnizîndu-i un motiv obiectiv pentru a putea sta la hotel. Geary aruncă o privire aprobatoare băieţaşului blond, care păşea alături de el. Dar dintr-odată îl zări pe Blakeney.

Lentilele doctorului străluceau, aşa cum stătea acolo sub unul din felinarele care în acea vreme a anului erau aprinse toată ziua. Sosise probabil prea devreme pentru ora de plecare a trenului de întoarcere, desigur cu acelaşi tren de 4.15, în care Geary plănuise să-l urce pe David. Aveau să se întîlnească ? Oare Blakeney îi va pune întrebări copilului, în timpul călătoriei de şaptezeci de minute ?

Geary se opri brusc. Cei doi trebuiau ţinuţi departe unul de altul. Era destul de uşor să-l urmărească pe Blakeney, să-l vadă instalat în tren, mai înainte ca David...

Apoi se întîmplă tot ce putea fi mai rău. Blakeney care se afla doar la cîţiva metri depărtare, se întoarse şi dădu cu ochii de ei.

— David, spuse Geary repede, mai bine... Se uită în jur. Biroul de informaţii era în apropiere. Hai să intrăm înăuntru şi să întrebăm de la ce peron pleacă trenul tău.

— Uite aici un tablou cu mersul trenurilor, spuse David. O să aflăm.

David se îndreptă într-acolo și începu să examineze lista tipărită. Evident, lui Geary îi plăcea să-l vadă așa descurcăreț și comportîndu-se ca un om mare.

— N-am încredere în listele astea, spuse Geary cu gîtlejul uscat. Pot fi... pot fi modificate de la o oră la alta. Se făcea că nu-l vede pe Blakeney care se uita cu un aer impunător la el. Cred că biroul de informații ar fi...

Foarte tulburat, Geary se lăsa cînd pe un picior, cînd pe altul.

— Uite, l-am găsit, strigă David mîndru. Peronul nr. 1. De aici pleacă tati, chiar de unde sîntem. Cred că va trage în curînd la peron. Întinse gîtul, uitîndu-se de-a lungul liniei.

— Prea bine, spuse Geary. Hai să mergem să luăm biletul. Să nu ne lungim pe aici, adăugă el scurt.

Blakeney era aproape de el, cînd îl apucă pe David de braț și o porni repede de-a lungul peronului. Nu se îndepărta de Blakeney, ci se îndrepta chiar spre el, sub nasul lui.

— De ce graba asta ? protestă David.

— Ne întîlnim din nou, spuse Blakeney vesel.

— Ha, ha, făcu Geary, trecînd cu un pas iute pe lîngă el.

Părăsiră peronul și ajunseră în holul unde erau ghișeele pentru bilete ; acolo se putea simți în siguranță.

— Avem încă o mulțime de timp, tati.

Geary aruncă o privire peste umăr.

— David, l-ai văzut pe bărbatul acela ?

— Cel cu ochelari ? De adineaori ?

— Întocmai, spuse Geary. Respira repede. Îşi scoase o batistă şi îşi şterse transpiraţia de pe faţă. Ţine minte ce-ţi spun, David. *Să nu vorbeşti cu el.*

— Nici nu-l cunosc.

— S-ar putea să fie cu tine în tren, continuă Geary încet. Dacă-ţi pune vreo întrebare, nu răspunde. Scoală-te şi du-te în altă parte a trenului. Poţi să mergi dacă vrei la vagonul restaurant, îţi mai dau bani ca să nu fii obligat să-ţi schimbi hîrtia de 5 lire. Dacă se aşază lîngă tine, du-te la o altă masă, sau reîntoarce-te în compartiment. *Nu vorbi cu el.*

David dădu din cap, făcînd ochii mari. Era copleşit de pasiunile de mari proporţii ale adulţilor. Se rătăcise în arena acestor uriaşi, ceea ce-l făcea să se simtă important, dar în acelaşi timp şi foarte vulnerabil.

— O să mă păzesc de el, tată.

Îşi dădea seama că nu poate să-l întrebe nimic pe taică-său despre această problemă atît de importantă şi urgentă.

Geary cumpără biletul lui David. Mai rămăseseră încă douăzeci de minute de omorît. Trenul fu tras la peron încet, zdrăngănind, dar nu îndrăzni să-l lase pe David să se urce. I l-ar fi servit lui Blakeney pe tavă. Dintr-odată îi veni însă o idee şi se lumină la faţă. Hai, David, o să mă urc în tren şi o să stau cu tine pînă la plecare. Vom putea vorbi în linişte fără nici un risc să pierdem trenul. David ezită.

— Dar dacă se urcă și bărbatul acela ?

— Nu o să se apropie, dacă sînt eu cu tine.

Geary greșise. De îndată ce el și cu David se așezară în compartiment, apăru și doctorul Blakeney de-a lungul peronului. David stătea lîngă fereastră, iar cînd Blakeney ajunse în dreptul lui îl văzu și pe chip i se schiță o expresie plină de interes ; se opri.

— M-a văzut, tată. David era speriat.

— N-are importanță. Își dădu seama că-l făcuse pe David să-și închipuie că Blakeney era un ucigaș de copii sau un vampir.

— Dar se uită la mine.

Blakeney, cu un zîmbet plin de încurajare, se apropie și mai mult de fereastră. Apoi îl zări pe Geary. Surîsul său nu păli, dar deveni mai tainic, mai discret.

— Lasă-l să vină înăuntru, nu-i nimic, șopti Geary printre dinți.

Blakeney dispăru. Fără îndoială că o luase de-a lungul trenului spre ușa de la capătul vagonului. Geary stătea nemișcat la locul lui cu toți mușchii încordați. Își simțea pielea pieptului udă de nădușeală, dînd zadarnic asalt ghipsului.

— Ce o să faci dacă vine înăuntru ? întrebă David.

Întrebarea avu un efect tranchilizant asupra lui Geary.

— Nu-i periculos, David, spuse el încet. Vreau să precizez că nu o să-ți facă nici un rău. Tot ceea ce poate face este doar să-ți pună întrebări, dacă are cea mai mică șansă. Întrebări despre mine.

— Dar nu ştiu nimic despre tine.

— Există unele lucruri pe care doreşte să le afle şi pe care poţi să i le spui, dar nu vreau să sufli nici un cuvînt.

— E vreun duşman al tău ?

Blakeney apăru în uşa compartimentului şi îşi îndreptă privirile spre ei.

— Da, spuse Geary încetişor.

— Ah, domnul Geary, rosti Blakeney pe un ton satisfăcut. Deschise uşa mai mult. Nu mi-am dat seama că vă întoarceţi azi acasă.

Intră în compartiment şi vru să-şi pună servieta sus în plasă.

— Vă supără dacă stau cu dumneavoastră ?

— Aş prefera să nu staţi, răspunse Geary brusc, dacă sînteţi amabil.

— O, Blakeney era binevoitor, imperturbabil. Vă întrerup ?

— Avem o mulţime de discutat.

— Tată şi fiu, desigur, se vede de la o poştă. Şi aveţi de discutat ceva ce nu poate aştepta pînă cînd ajungeţi acasă ?

— Tata... începu David. Era evident pe punctul de a-i spune lui Blakeney că taică-său nu călătorea cu el. Dar Geary îl călcă serios pe picior. Îi luă cuvîntul din gură şi-l împiedică să termine fraza.

— Nu mi-am văzut fiul de mai mult timp, Blakeney, am nevoie să-i vorbesc în linişte. De asta ne-am urcat în tren mai devreme ; înainte de a se aglomera.

— Ciudat, comentă Blakeney, cînd ai şi o cameră la hotel.

— Blakeney, asta-i o adevărată imixtiune. Inima lui Geary zvîcnea, gata, gata să-i sară din piept. Presupun că îți închipui că profesiunea dumitale îți dă dreptul să-ți bagi nasul în viețile particulare ale altora și să asculți ce vorbesc.

— Ei bine, continuă Blakeney care stătea în picioare cu servieta în mînă, unele profesiuni îți dau acest drept.

— Amintește-ți însă că nu sînt... Geary era pe punctul de a spune „pacient", dar își dădu seama și se opri. Nu în fața lui David. Întreaga situație amenința să-l înghită complet. Blakeney, te rog lasă-mă singur cu fiul meu, spuse el pe un ton mai calm.

— Desigur, conveni Blakeney, și dînd din cap cu bunăvoință către David, părăsi compartimentul.

— N-ar fi mers prea departe, îngăimă Geary. Cuvintele formîndu-se de la sine, nu știa dacă le rostise cu glas tare sau numai în gînd. Se lăsă pe spate, ascultînd tobele care începuseră din nou să bată în pieptul și-n capul lui. Alături de el, David spunea ceva. Dar Geary era prea tulburat pentru a-l asculta. Cum putea să-i țină pe David și pe Blakeney separați unul de altul ? Asta i se părea de cea mai mare importanță. Nu pentru c-ar fi crezut că Blakeney va obține de la băiat vreo informație care i-ar fi putut dăuna. Pur și simplu îl îngrozea gîndul ca fiul lui să fie interogat cu abilitate de către Blakeney, specialist în boli mintale, pus pe urmele lui pentru a constata dacă e nebun. Se temea mai ales

că ar fi putut să-l tulbure pe David, să-i trezească temerile pe care el, Geary, se străduise atît să i le risipească. Printre bătăile tobelor își auzea propria voce proferînd blesteme la adresa lui Philip Robinson. Dar nici un cuvînt nu-i ieși din gură.

Călătorii începură să se îndrepte spre tren. Se înșirau unii după alții, pe coridoare, căutînd aferați locuri. „Cu atît mai bine", se gîndi Geary. Să se aglomereze compartimentul cît mai mult, așa încît Blakeney să nu aibă nici o posibilitate de a se așeza lîngă David. Dar mai ales să rămînă convins că tatăl și fiul călătoreau împreună. Nu va face, desigur, nici o încercare să vină acolo, dacă știa că sînt împreună. Ceea ce avea de făcut era să stea pînă în ultimul moment. Să-și părăsească locul cînd trenul se va pune în mișcare, și atunci să sară.

Dar Blakeney ar putea trece pe acolo și l-ar vedea pe David cu un loc gol lîngă el. De ce-ar face-o însă ? Ar putea să se ducă, de exemplu, la toaletă.

Trebuia să riște. Nu putea părăsi gara și călători spre casă împreună cu băiatul. Spațiul care se întindea dincolo de gară era prea pustiu. Și apoi se mai punea și problema ce va face la capătul celălalt al drumului ? Dacă nu avea nici un tren pentru a se întoarce imediat înapoi ? Geary scrîșni din dinți.

— Ascultă, David, spuse el. În timp ce se întoarse spre copil, două doamne de vîrstă mijlocie intrară în compartiment și începură să încarce portbagajele cu pachete. Cînd sosești la

destinaţie, spuse Geary încet, cu o voce conspirativă, vreau să fii ca Pieile Roşii.

— Cum adică ?

— Pîndeşte-l pe acest bărbat. Nu-l lăsa să te vadă. Cînd ajungi pe peron, ascunde-te după ceva pînă îl vezi plecînd. Probabil că o să te caute. Sînt sigur că vei fi destul de isteţ ca să te fereşti de el.

David se retrase în colţul lui. Părea tare mic şi palid.

— Ce-ar putea să facă dacă mă prinde ?

Geary zîmbi.

— Fiecare om îşi are duşmanii lui. David, lupta între mine şi el nu e fizică. Nu avem de gînd să ne tragem pumni sau să ne înjunghiem unul pe altul. Este totuşi o luptă. Pe scurt, omul încearcă să mă prade.

— Să te prade ?

— Să-mi ia ceva care-mi aparţine.

— Bani ? David făcea eforturi să înţeleagă. Geary clătină din cap.

— Banii sînt în siguranţă la bancă. Altceva încearcă să-mi ia. Ceva de care am foarte multă nevoie.

— Tată, pur şi simplu nu...

— Ascultă, băiatul tatei, continuă Geary. Se întreba dacă cele două femei trăgeau cu urechea. Păreau cufundate în discuţia lor. Nu căuta să înţelegi chiar acum. Pentru moment fă doar cum iţi spun. Păzeşte-te de bărbatul pe care l-ai văzut. Dacă totuşi îţi vorbeşte, nu sufla nici un cuvînt.

Un bătrîn cu nasul roşu, îmbrăcat într-un costum din *tweed,* intră în compartiment urmat de

doi bărbaţi care păreau a fi agenţi de bursă. Un oarecare instinct protector îl făcuse să cumpere pentru David un bilet de clasa întîi, ceea ce însemna că în compartimentul lor erau numai şase locuri. Cei doi ezitară. Voiau să stea împreună.

— Ocupă-l deocamdată, Jim, şi eu mă duc să văd dacă găsesc pe undeva două locuri alături.

— Trebuie să fie mai departe, spuse Jim aşezîndu-se lîngă Geary. Dacă găseşti, vino şi mă ia.

— Ai putea să-i dai locul tău, şopti David.

— Mai sînt încă cinci minute, spuse Geary, de asemenea *sotto voce*. Lasă să mai vorbim cîte ceva pînă cobor. Apoi continuă pe un ton normal :

— Cum merge şcoala ?

— Aşa şi aşa, răspunse David neatent.

— Caută să nu te plictiseşti prea tare, poţi învăţa lucruri folositoare acolo.

David dădu aprobator din cap. Pe chipul lui se schiţă dezamăgirea. O situaţie atît de dramatică să eşueze pînă la urmă într-o discuţie despre şcoală :

— Ce-ţi place mai mult, tot matematica ?

— Nu, acum îmi place biologia.

Uitîndu-se pe geam, Geary văzu minutarul mare al ceasului gării sărind o jumătate de minut. Cît de departe era uşa ? Trebuia să se mişte repede. David care se forţa să spargă tăcerea întrebă în cele din urmă :

— Vreun mesaj pentru cei de acasă ?

— Spune-le că totul e în ordine și să-mi ceară orice au nevoie. Maică-ta are adresa unde mă poate găsi.

— Ce fel de adresă ? Hotelul de aici ?

— Adresa avocatului, replică Geary pe un ton peremptoriu.

Îi aruncă băiatului o privire ferită. Era atît de firav, atît de vulnerabil. Își stăpîni cu greu impulsul de a-l îmbrățișa. Stătea acolo stingher, printre străini, gata să fie purtat de-a lungul liniilor ferate pe o distanță de vreo sută de kilometri, departe de el... Cum de-au ajuns lucrurile aici ? Încercă să-și scormonească memoria, căutînd momentul cînd îi apăruse pentru prima oară necesitatea absolută a despărțirii de Elizabeth, îndemnul de a pleca de acasă, și de la Institut, ca să scape de bătăile tobelor.

— David, spuse el în surdină, cu un glas răgușit, aplecîndu-se spre băiat, vreau să-mi promiți că nu o să te frămînți.

— De ce ?

— De orice. Dar în special... pentru faptul că nu sînt acasă. O să vezi că nu o să simți nici cea mai mică deosebire.

„Ipocritule", spuseră ochii băiatului.

— De îndată ce mă instalez, continuă Geary cu disperare, poți să vii și să stai cu mine cît dorești.

Trenul se smuci și se puse în mișcare. David strigă :

— Trebuie să te grăbești !

Geary se sculă de pe locul lui, luă mîna lui David, o strînse cu putere, apoi ieși în grabă din compartiment și o porni de-a lungul cori-

dorului. Vagonul era aglomerat. O luă spre ușa din față pentru că drumul spre cea din spate era blocat de un grup de tineri care stăteau aplecați pe ferestre și fumau. Nu străbătuse nici un sfert din coridor spre ușă cînd calea îi fu barată de agentul de bursă, prietenul lui Jim. Poate că acesta reușise să găsească două locuri alăturate și se întorcea să-și ia prietenul. Nu mai avea de ce să fie îngrijorat — gîndul găsi un bun făgaș în mintea tulburată a lui Geary — David scăpase de Maurice Blakeney.

În timp ce Geary și prietenul lui Jim se lovreau unul de altul în coridorul îngust, trenul cîștiga în mod alarmant viteză. Prietenul lui Jim se uita întrebător, cu o privire mirată, la Geary care se înghesuia și-l împingea în graba lui lipsită de orice urmă de politețe. Geary îi iertă privirea ; la drept vorbind, omul nu avea de unde să știe că el voia să coboare. Trenul ajunsese aproape la capătul peronului. Va fi obligat oare să sară pe șine ? Gîfîind, cu tobele bătîndu-i în urechi, forță ușa și ajunse afară pe scări ; ultimii metri din peron erau încă accesibili, deși trenul depășise porțiunea folosită în mod normal de pasageri, iar spațiul respectiv se vedea aglomerat cu baloturi, cufere și cîte și mai cîte. Era prea tîrziu să mai sară ? Fără a se mai gîndi, Geary își dădu drumul. Dintr-o dată avu în fața ochilor o imagine fugară, dar neîndoielnică, a chipului lui Maurice Blakeney. Doctorul ieșise din compartiment și stătea pe coridor, observîndu-l pe Geary cum sărea.

Îngrozit, Geary ateriză pe peron în genunchi și în mîini. Din fericire nu-și lovi fluierul pi-

ciorului, dar își pocni foarte rău capul de o ladă de lemn și, cîteva secunde, se simți amețit. Apoi, încet, se ridică în picioare. Maurice Blakeney îl văzuse sărind. Îl dureau coastele. Spera că David se afla în siguranță, bine înghemuit între prietenul lui Jim și fereastră. Ba spera, ba se temea, ba spera, ba se temea. Dar cel puțin acum se afla din nou în gară. Ascultă. Tobele încetaseră.

Frecîndu-și capul, se întoarse și își continuă drumul pe peron, dar dintr-o dată dădu peste o față pistruiată, cu ochi bănuitori, împlîntați adînc în orbite, ochi pe care îi mai văzuse chiar în acea zi... Da, desigur. Era lucrătorul feroviar, Charley.

— Ei, bine, de data asta ce mai e ? întrebă Charley.

Avea în mînă o lampă roșie pe care o tot balansa încoace și-ncolo ca și cum s-ar fi gîndit dacă să dea sau nu cu ea în capul lui Geary. Ce mai studiezi acum, șefule ? Vrei să experimentezi diferite feluri de a te arunca dintr-un tren în mers frîngîndu-ți afurisitul de gît ?

— Cel puțin, răspunse Geary, poți vedea că nu este vorba de normarea muncii.

— Da, așa-i, conveni Charley, uitîndu-se cu atenție la el. Văd prea bine. A te sui într-un tren și a sări în ultima clipă, asta miroase mai degrabă a jecmănitor de pasageri care vrea să i se piardă urma. Ascultă-mă, șefule, să-ți spun eu ce e. Te porți ca cineva care fuge de lege.

— Foarte bine, spuse Geary, n-ai decît să mă duci la cel mai apropiat post de poliție și să mă legitimezi.

— Nu umbla să mă tragi pe sfoară, continuă Charley. În vocea lui se putea percepe un ușor ton de nesiguranță.

— Și dumneata să nu mă acuzi, replică Geary.

Toate îngrijorările, temerile și frustrările pe care le încercase în acea zi se transformară acum în agresivitate împotriva lui Charley. Vroia să-l pedepsească și să-l umilească pe roșcovanul acela cu bluză scurtă. Sfîșiat și zdrobit, dorea la rîndul lui să sfîșie și să zdrobească.

— Hai, spuse Geary brusc, să căutăm un agent și să-l anunți că am încălcat legea și că fug.

— Las-o mai moale, ce te grăbești așa? mormăi Charley intimidat de privirea dușmănoasă a lui Geary. Știi tot atît de bine ca și mine că te-ai comportat aiurea.

— Am făcut o mică plimbare într-o parte a gării interzisă publicului și, fiind luat la rost de dumneata și de celălalt, am părăsit liniștit locul. Trec peste faptul că v-am dat și dumitale și lui cîte un mic dar în numerar. Dacă eu am încălcat regulile, apoi tot așa ați făcut și voi. Cît despre săritul din tren, am sărit pentru că eu nu călătoream. Am condus pe cineva, iar trenul s-a pus în mișcare și nu mi-am dat seama cum a trecut timpul, căci stăteam de vorbă. Asta se întîmplă, probabil, în fiecare zi de mai multe ori. Totuși te legi de mine și-mi vorbești despre lege. Foarte bine, vino să găsim legea. Îl apucă pe Charley de braț. O să le spun la poliție că te-ai legat de mine. Să vedem cine o să iasă basma curată.

Charley îi dădu mîna la o parte. Forța lui fizică trebuie să fi fost de vreo trei ori mai mare decît a lui Geary.

— E-n regulă. S-o lăsăm moartă. Nu vreau să fac gălăgie. Dacă ai avut un motiv serios să sari din tren, e-n regulă, nu-i așa ?

— De ce nu-mi ceri să-ți spun motivul ? întrebă Geary. Ți-ai închipuit că dacă mă amenința mai capeți o liră ?

Aruncînd o privire amenințătoare, Charley o luă din loc, dispărînd după un morman de lăzi. Triumful îi ridică moralul lui Geary. Porni de-a lungul peronului spre bufet, să bea ceva. Sigur că totul se va aranja. Blakeney nu va putea să stea lîngă David, iar cînd va coborî din tren, David va ști să fie destul de prudent față de doctor și se va ține deoparte pînă cînd drumul îi va fi liber. Dezastrul fusese îndepărtat, poate chiar pentru totdeauna. Dacă Blakeney nu va avea nimic de raportat, nu vor exista motive ca el să fie deranjat, va fi lăsat în tihnă și în siguranță în mijlocul valului de oameni, acea mulțime impersonală și prietenoasă care fluctua în gară.

Plin de căldură și încredere, pășind cot la cot cu toți acei străini pașnici care-l înconjurau de o parte și de alta, Geary se prinse de bar asemenea unei moluște și, cu multă răbdare, își așteptă rîndul să fie servit. Simți că binemerita un pahar mare de whisky.

Recepția pentru care Elizabeth Geary hotărîse să nu-și scurteze fusta era oferită de domnul și doamna Marcus Pelt. Adrian Swarthmore îl ur-

mărea cu multă grijă pe Marcus Pelt. Sau, pentru a folosi o manieră de exprimare mai subtilă, Swarthmore considera că, aparent, era necesar să întreţină cu el relaţii cordiale, chiar dacă în sinea sa rămînea circumspect. Specialist în ştiinţe economice şi încă unul de mare succes, autor al mai multor cărţi apreciate, Marcus Pelt deţinea şi un important post universitar. Mare amator de reclamă şi popularitate, era gata să întreprindă orice fără discriminare. Se număra printre acei intelectuali care, din anumite motive, găsesc că viaţa nu merită să fie trăită, dacă pe lîngă un auditoriu de strictă specialitate nu au şi unul cit mai larg, lipsit de pretenţii.

Orice fel de publicitate se dovedea bună pentru energia nestăvilită a lui Pelt. Nu ar fi refuzat niciodată o invitaţie de a apărea pe micul ecran în discuţii simple, la o masă rotundă, sau în diferite emisiuni de întrebări şi răspunsuri privind chestiuni de cunoştinţe generale, sau chiar prostindu-se în jocuri de societate. Cea mai abjectă fiţuică nu se temea că va primi un refuz cînd îi solicita telefonic părerea sau vreun articol proeminent. Faţa lui rotundă ca o lună plină, cu ochelari, luminată de un surîs de autoapreciere, îl privea întotdeauna pe cititor din coloanele articolelor sale, tot aşa cum se uita la telespectator de pe ecranul strălucitor. Marcus Pelt era mulţumit de sine şi admira felul în care îşi ducea viaţa. Foarte apreciat pentru ideile sale de bază în rîndul specialiştilor, se bucura şi de un succes de suprafaţă la marele public. El era încîntat de amîndouă.

Adrian Swarthmore avea nevoie de Pelt. Amindoi se preocupau să fie în cele mai bune raporturi şi dovedeau multă grijă unul faţă de celălalt. Swarthmore, prin situaţia sa, îi oferea lui Pelt ocazii frecvente să-şi facă reclamă. Acesta, foarte abil, ce-i drept, nu l-ar fi abandonat niciodată pe Swarthmore. Fiecare ştia prea bine, fără a o declara vreodată că, atunci cînd Swarthmore avea ocazia strălucită de a pune mîna pe o emisiune într-adevăr importantă de televiziune, îl folosea pe Marcus Pelt cît putea, iar la rîndul lui, Marcus Pelt îl folosea pe Swarthmore cît mai mult. Aveau nevoie unul de altul şi această nevoie era mai tare decît suspiciunea lor reciprocă.

Pelt, stînd în picioare în centrul covorului din camera de zi, se uită la ceas şi spuse :

— Adrian, primul dintre ei, va sosi curînd. Vom rămîne pe poziţie pînă cind toţi vor fi avut ocazia să se scalde în strălucirea ta, iar apoi o luăm repede din loc să cinăm undeva în tihnă. N-ai uitat să reţii o masă, draga mea ?

Doamna Pelt, o persoană foarte dichisită, care fusese cîndva secretara domnului Pelt, îl asigură că nu uitase :

— Pentru noi trei, la „Pinocchio“, răspunse ea.

— Excelent, exclamă Adrian Swarthmore.

Necăsătorit, lui Adrian Swarthmore îi plăcea modesta şi decorativa doamnă Pelt.

— Sînt gata să mă las devorat de vulturi de acum şi pînă la ora opt.

Familia Pelt nu fixase o oră limită pentru sfîrşitul recepţiei lor, aşa că nu ar fi fost rău să

o stabilească acum şi să-i oblige pe toţi să o respecte. Era prea destul. Provincialii puteau fi o adevărată pacoste.

— Cine vine ? întrebă el. Cunosc pe cineva ?

— Toţi te cunosc pe tine, Adrian, spuse Marcus Pelt, făcînd cu ochiul. Dar nu cred că e cineva pe care să-l cunoşti.

— Ba da, este cineva, dragul meu, îl corectă soţia secretară. Am invitat-o pe femeea aceea pe care a părăsit-o soţul... cum o cheamă ?

Pînă şi ea, aşa cum reieşea din vocea ei, nu putea ţine socoteală tuturor acestor pigmei.

— Geary, preciză Marcus Pelt prompt. Tipul de la Institut. Un cercetător liniştit, aplecat mereu asupra lucrului său, lipsit de orice preocupare pentru viaţa publică şi, s-ar putea spune, şi pentru viaţa particulară. Apoi, dintr-o dată, hop, îşi părăseşte soţia şi copiii, dispare fără urmă.

— Şi ai invitat-o ca să o înveseleşti ?

— Nu, protestă Pelt. El nu dădea reuniuni ca să înveselească oamenii. Am invitat-o pentru că am întîlnit-o la o masă, săptămîna trecută. Cum a fost pomenit numele tău, a vorbit despre tine cu multă căldură. Aţi fost colegi cînd ţi-ai început activitatea de ziarist.

— Cum o cheamă ?

— Ţi-am spus, Geary.

— Nu, numele ei de fată.

— Habar n-am, replică Pelt voios.

Considera că făcuse suficient pentru acea femeie, invitînd-o şi dîndu-i ocazia să reînnoiască o veche prietenie îndrăgită cu Adrian Swarthmore.

Se auzi soneria. Slujnica introduse o pereche al cărei fiu, în vîrstă de douăzeci şi unu de ani, era tocmai pe punctul de a termina facultatea şi dorea să devină ziarist. Îl bombardaseră atîta pe Pelt, încît, mai mult sau mai puţin, ajunseseră să se invite singuri. Invitaţia astfel smulsă nu pomenea şi de fiu, totuşi l-au adus, trăgînd după ei silueta lui costelivă, purtîndu-l parcă în ofrandă lui Swarthmore, cu un fel de disperare mută. Toţi trei erau cu gura cusută. Pelt îi prezentă cu o nuanţă de ironie, iar Swarthmore, dintr-odată începu să le vorbească plin de amabilitate, pe un ton confidenţial, acordîndu-le întreaga sa atenţie.

— Dar nu te-ai schimbat deloc, stărui Swarthmore.

Elizabeth Geary se uită la el cu un aer amuzat, plin de afecţiune.

— Nu te ţineam minte să fi fost aşa de măgulitor, Adrian.

— Eşti exact fata pe care am cunoscut-o în 1948, spuse Swarthmore, dînd pe gît un pahar de gin şi sintonic ; puse apoi paharul gol pe masă. „Nu trebuie să mă ameţesc, sînt multe de observat aici".

— De atunci au trecut peste mine tot atîţia ani cîţi au trecut şi peste tine, replică ea. Am avut şi eu urcuşurile şi coborîşurile mele. O căsătorie de mulţi ani, cu un început, o perioadă de mijloc, iar apoi, adăugă ea cu o uşoară ridicare din umeri, un sfîrşit.

— Îmi pare rău să aud așa ceva, spuse Adrian Swarthmore cu blîndețe.

Se apropie de ea cu un aer protector și coborî vocea :

— Fără îndoială că ai suferit, iar faptul că fața ta nu poartă urmele celor îndurate mă face să te admir și mai mult.

— Și tu ? continuă ea încet, căutînd să îndepărteze conversația de la necazurile ei. Te-ai lăsat sedus de viața conjugală, în halat și papuci la gura sobei ?

— O, nu, exclamă el cu un aer degajat. Am fost prea ocupat pentru a mă căsători. La drept vorbind, nici nu știu dacă am întîlnit vreodată o persoană care să mă facă să reflectez la așa ceva. N-am fost în stare să mă opresc suficient timp din cursa mea pentru a o examina mai bine. Întotdeauna era ceva urgent care mă chema în altă parte.

Oftă, iar pe chipul lui cu ochi ciudați de mongol și buze cărnoase apăru un aer de melancolie.

Elizabeth Geary se simți dintr-o dată apăsată și amețită de prezența lui Swarthmore: de apropierea lui, de felul cum stătea aplecat spre ea, de întreaga-i atenție concentrată asupră-i. Și de toată acea energie pe care o radia. Să fi simțit o atracție senzuală ? Da și nu. Era un sentiment general în care intra și latura simțurilor. Își dădu seama cu o ușoară urmă de regret că știa foarte puțin despre asemenea lucruri. Arthur fusese destul de pasionat, dar interiorizat. Energia lui se revărsa în interior. Iar înainte de a-l întîlni pe Arthur, nu se apropiase

de nici un alt bărbat. Avusese o educaţie corectă, o carieră eficientă, întreruptă de o căsătorie oarecare, onestă, apoi dintr-o dată năruită. Îl ura pe Arthur. Nu încercase acest sentiment faţă de el niciodată pînă atunci. În clipa aceea însă îl ura.

— Ei bine, acum că ne-am reîntîlnit, declară Adrian, trebuie neapărat să păstrăm legăturile.

Desigur că spunea acelaşi lucru oricărei persoane pe care o întîlnea după mai mult timp. Dar pentru Elizabeth Geary, cuvintele lui sunară ca un îndemn autentic de a reînnoda legăturile. Legături ? Va mai avea ea cîndva vreo legătură cu un bărbat ? Dorea oare aşa ceva? Da... nu... o viaţă bine ordonată, menţinerea pe linia de plutire. Să fi fost astea suficiente ? Putea să se simtă satisfăcută ?

Adrian Swarthmore ! Fără îndoială, competiţia ar fi prea grea. Gîndurile ei o luară razna. Ei bine, Angela voia să se mute la Londra. O schimbare le va face bine tuturor. I-ar mai lua din povara anilor. O clipă, prinsă de vîrtej, dori să-şi fi scurtat fusta.

— Aştept cu bucurie, spuse ea, întorcîndu-şi faţa spre Swarthmore. De fapt, simt nevoia să stau de vorbă cu cineva. Să am pe cineva care să mă sfătuiască, cineva care cunoaşte lumea.

Oh, cum tînjea dintr-o dată după un bărbat care să-i ridice greutăţile copleşitoare, să-i redea libertatea de a fi feminină, feminină !

Adrian Swarthmore se aplecă spre Elizabeth şi aruncă peste umărul ei o serie de priviri iuţi. Recepţia era un fiasco. Nimeni din cei de acolo

nu prezenta vreun interes cît de mic, exceptînd doar un singur bărbat, despre care se spunea că ar fi un industriaş foarte bogat. Dar socotind după mutra lui de ţărănoi bătut în cap, n-ai fi spus că e în stare să adune nici doi şilingi. Ar fi putut fi interesant să stai de vorbă cu el, dar Marcus Pelt îl luase în antrepriză şi nu-i mai dădea drumul, iar doamna Pelt îl păzea să nu-i scape şi, în acelaşi timp, avea grijă să îndepărteze pe orice nepoftit.

Aşa că singurele persoane disponibile erau cele trei catastrofe : tatăl, mama şi fiul care dorea să devină ziarist. Swarthmore făcuse turul salonului şi spusese cîte un cuvînt drăguţ fiecăruia. Pînă la opt mai rămînea însă o bună jumătate de oră. I-o va consacra lui Elizabeth Geary care, în plus, la patruzeci de ani era încă ceea ce se numeşte o „femeie bine". Swarthmore nu avusese niciodată obiceiul să refuze vreun ajutor sau vreo reconfortare pe care viaţa i le-ar fi scos în cale. Nu s-ar fi putut spune că fusese lipsit de aşa ceva. Iar ea părea că nu s-ar da în lături şi, cum era de curînd separată de bărbatul acela al ei, nu ar fi fost necesare prea multe eforturi ca să o vadă topită la picioarele lui. Ajungînd repede la această hotărîre, îşi aţinti ochii asupra ei, cu un surîs cuceritor, plin de admiraţie.

— Îmi pare tare rău că sînt angajat pentru cină, spuse el. N-ai vrea să vii cu noi, să luăm masa în patru ? Am aranjat să iau cina cu familia Pelt.

Elizabeth se întunecă la faţă.

— O, nu pot, răspunse ea cu regret. Copiii sînt singuri acasă şi nu-mi place să-i las astfel prea mult timp. Fiica mea are cincisprezece ani. E o fetiţă isteaţă. I-am spus că mă voi întoarce la ora opt şi a stat destul de mult singură.

— Prostii, replică Swarthmore, aplecîndu-se spre ea cu un aer plin de afecţiune şi căldură. N-ai de ce să te îngrijorezi. Cincisprezece ani ? În unele ţări fetele de vîrsta asta se mărită şi au grijă de familiile lor. Nu fi superprotectoare, Elizabeth.

— Ei bine... ezită. O să le telefonez şi, dacă totul e-n regulă, o să-i spun că mai întîrzii o oră .. două !

— Aşa te vreau, zîmbi el. Am o idee. Facem un compromis. Mergem la masă cu soţii Pelt şi voi avea grijă să mîncăm cît mai repede şi să terminăm devreme, încît să te pot conduce acasă şi să bem o ceaşcă de ceai la tine, în faţa focului, care să mă învioreze înainte de a prinde ultimul tren spre Londra.

Întoarse spre el o privire radioasă :

— Unde-i telefonul ?

Plin de înflăcărare, Swarthmore păşi ca purtat de valuri de-a curmezişul covorului, ca să-i informeze pe soţii Pelt că vor fi patru la masă.

— Sînt sigur că nu te deranjează. Elizabeth îşi aduce aminte foarte multe din zilele de altă dată. Îmi reaminteşte şi mie de tot felul de oameni pe care i-am pierdut din vedere.

— Asta înseamnă că o să vorbim tot timpul despre unii şi despre alţii ? întrebă Pelt căruia nu-i plăcea să i se debiteze verzi şi uscate.

— Nici gînd, Marcus, replică Swarthmore cu blîndeţe. Asta înseamnă că un colţ al mesei va fi ocupat de o femeie încîntătoare, destul de timidă, care încarnează o bucăţică din viaţa mea trecută.

— Ei bine, dacă lucrurile stau aşa, presupun că nu pot refuza.

Reuniunea era pe sfîrşite. Invitaţii veneau rînd pe rînd să mulţumească gazdelor, îşi căutau hainele şi plecau. Swarthmore îi bifa în minte, în timp ce pe faţă i se schiţa un suris cald de despărţire pentru fiecare dintre ei. Perechea al cărui fiu dorea să devină ziarist făcu o ultimă încercare disperată ca să-l tragă într-un colţ şi să-l sechestreze pînă cînd avea să le facă o promisiune categorică, dar îi ocoli cu un aer nestînjenit plin de dispreţ. Mîhniţi, trăgîndu-şi după ei fiul deşirat, cu o mutră ruşinată, plecară. Încăperea rămăsese aproape goală. O seară plăcută putea începe.

Elizabeth Geary se întoarse cu o faţă descompusă de îngrijorare. Părea cu zece ani mai în vîrstă decît atunci cînd plecase să telefoneze.

— Trebuie să plec imediat acasă. Am vorbit cu fiica mea care m-a anunţat că a dispărut băiatul meu în vîrstă de zece ani. Mi-a spus că nu a venit acasă. Nu-mi amintesc să-l fi văzut nici eu înainte de plecare. Mi-am închipuit că trebuie să fie pe undeva.

— Bineînţeles că e pe undeva. Un băiat de zece ani poate uşor hoinări şi apoi să se întoarcă. E probabil foarte bine.

— Dar unde să hoinărească pe o noapte de iarnă rece ? Trebuie să-i dau de urmă. Nu pot sub nici un motiv merge la masă pînă cînd...

— Ascultă, spuse Swarthmore, ai mașina afară ?

— Da.

— Ei bine, dă-mi voie să vin cu tine să te ajut să punem lucrurile la punct. O să spun familiei Pelt să se ducă singuri și să ne aștepte mai tîrziu ; vom veni după ce vom găsi băiatul. Probabil că e pe la vreun prieten unde se joacă cu un tren electric în pod, și habar nu are cît e ceasul. Am avut și eu cîndva zece ani.

Elizabeth îi zîmbi recunoscătoare, simțindu-se din nou feminină, dar îngrijorarea îi reapăru pe față cind spuse :

— Angela m-a informat că a telefonat pe la toți prietenii lui. Dacă e în vizită pe undeva, o fi la un prieten nou, pe care nu-l cunoaștem.

— Și de ce nu ? întrebă el ridicînd din umeri. Dar îmi dau prea bine seama că nu poți fi liniștită pînă nu-i dai de urmă. Lasă-mă să vin cu tine și să te ajut. Mă duc să aranjez cu familia Pelt.

Urmară cîteva momente de explicații. Marcus Pelt conveni în cele din urmă, cu neplăcere, să se ducă și să aștepte la restaurant. Adrian și Elizabeth stăteau unul lîngă altul în automobilul ei (era o mașinuță uzată, dar bine îngrijită, dintre cele ieftine). Conducea cu o pricepere care ascundea zbuciumul ei sufletesc. David dispărut, Adrian Swarthmore venind cu ea acasă. În sufletul ei se dădea o luptă între un sentiment de triumf și unul de dezastru. Era

încă destul de atrăgătoare ca să-l facă pe marele Swarthmore să-şi schimbe planurile, să le producă neplăcere gazdelor, să vină acasă cu ea, cu ea ! Nu fusese necesar să-şi scurteze fusta, farmecul ei acţionase şi fără asta. Paralel cu rîul strălucitor, se tăia un şanţ întunecos, plin de mîl şi buruieni. Să se fi întîmplat ceva teribil cu David ? Îi era oare hărăzit să cunoască o seamă de nenorociri ? Plecarea lui Arthur să fi însemnat doar începutul ? Să fi fost David călcat de o maşină sau ucis ? Iar dacă lucrurile stăteau aşa, era o pedeapsă sortită, pentru că fusese egoistă şi se gîndise la plăcerile ei, se preocupase să-şi pună la încercare farmecul feminin ?

După o cotitură, se opriră în faţa casei. Elisabeth Geary întrerupse contactul. Dintr-odată, tăcerea şi întunericul îi învăluiră. Încercă să se mişte de pe locul ei, dar nu putu. De îndată ce va pătrunde în casă, simţea că îngrijorarea o va cuprinde ca fluxul mării. Pentru moment era încă prinsă de căldura *tête-à-tête*-ului cu Adrian Swarthmore, ceea ce o făcea să se simtă protejată şi în siguranţă. Şi dorea ca această stare să mai dureze, fie chiar şi o clipă.

Îşi întoarse faţa spre el. Era suficientă lumină ca fiecare să poată vedea chipul celuilalt.

— Îţi mulţumesc că mă ajuţi, spuse ea cu simplitate.

Swarthmore o trase lîngă el şi o sărută. Nu intenţionase nimic mai mult decît o îmbrăţişare camaraderească. Dar pentru un moment încărcat de emoţie, buzele ei le întîlniră pe ale

lui, ca o promisiune și o capitulare care îl umplură dintr-odată de emoții. Se puteau culege roade bogate aici ! Apoi, Elizabeth se trase brusc, devenind o mamă burgheză, plină de responsabilitate.

Swarthmore, înfierbîntat, o urmă în casă. Interiorul era bine luminat, încălzit, mobilat vesel. Toate astea se îmbinau pentru a risipi atmosfera de apăsătoare pustietate a unei case de unde bărbatul plecase pentru totdeauna. Angela ieși din camera de zi în întîmpinarea lor. Părul ei lung, arămiu, strălucea în lumina voalată a lămpii.

— Ei bine, draga mea ? întrebă Elizabeth încercînd să-și ascundă îngrijorarea printr-o aparentă vioiciune, ceva nou ?

— Nu, răspunse Angela, uitîndu-se cu interes la Swarthmore care zîmbea peste umărul maică-si.

— Trebuie să telefonăm la poliție, continuă Elizabeth intrînd în cameră.

— O clipă, interveni Swarthmore, pășind în urma ei. Vreau să tratez asta cu ajutorul... zîmbi Angelei, fiicei tale căreia nu m-ai prezentat.

— Angela, spuse Elizabeth, fă cunoștință cu Adrian Swarthmore.

— Știam că o să-l întîlnești pe domnul Swarthmore la recepție, dar nu bănuiam că o să vină cu tine acasă, spuse fata impresionată.

— Domnul Swarthmore a venit să mă ajute, preciză Elizabeth pe un ton aspru. Cînd ți-am telefonat și a auzit că David lipsește de acasă,

s-a oferit foarte amabil să... dintr-o dată o zgudui un suspin puternic, care parcă se iscase din senin. O surprinsese și pe ea. Ar fi putut să jure că n-ar fi fost în stare să verse nici o lacrimă. Într-adevăr, ochii nu i se umeziră. Dar acel suspin atît de adînc prevestea parcă apropierea unei furtuni la orizont.

— Ascultă, Elizabeth, interveni Swarthmore. Masculul din el se umfla în pene în fața femeii care întruchipa esența maturității și a fetei ce reprezenta înflăcărarea tinereții. Asta înseamnă a trăi, la naiba cu familia Pelt ! Te duci la bucătărie, îți pui un șorț și pregătești jumări sau niște cotlete, sau altceva. Iată ocupația tradițională pentru mamele îngrijorate, și cred că e lucrul cel mai potrivit. Cînd o să se întoarcă, o să vrea să mănînce ceva și va fi cu atît mai bine să găsească mîncarea gata. Așa că nu mai sta, ia-o din loc. O să venim să-ți spunem cînd l-am găsit. Cu un aer protector, plin de blîndețe, o împinse spre bucătărie, apoi se întoarse către fată. Nu o să telefonăm la poliție, Angela, pînă cînd nu vom clarifica o serie de lucruri evidente. Mai întîi spune-mi cum îl cheamă pe fratele tău ?

— David.

— David, și am înțeles de la maică-ta că are zece ani. Concentrîndu-se, ochii i se îngustară pe chipul lui cu pomeți proeminenți, încît arătau aidoma ochilor unui mongol. E destul de mare ca să parcurgă singur distanțe oricît de lungi, dacă-i trece așa ceva prin cap. Are vreun prieten pe unde ar putea să înnopteze ?

— Am telefonat la toţi care mi-au venit în minte. Dacă e la cineva, nu poate fi decît într-o casă pe care nu o cunosc.

— E posibil aşa ceva ?

Clătină din cap.

— Ei bine, atunci nu ne rămîne decît să luăm legătura cu poliţia şi cu spitalele, spuse Adrian. Să începem cu spitalele, cred. La întrebarea noastră vor da un răspuns simplu : *da* sau *nu,* pe cînd poliţia dacă ia un lucru în mînă...

Lăsînd fraza neterminată, luă cartea de telefon. Din bucătărie pătrundea în casă un sfîrîit. Era stăpîn deplin al casei ! *Adrian Imperator !*

Cînd tocmai începuse să întrebe la primul spital chemat dacă internaseră în acea seară vreun băiat de zece ani, se auzi din bucătărie vocea lui Elizabeth izbucnind pe un ton ridicat, plin de mirare : „David !" Băiatul intrase pe uşa din spate, în speranţa că va pătrunde în casă neobservat şi dăduse drept peste maică-sa, care, ascultătoare, încinsă cu un şorţ, gătea.

— Vă mulţumesc, nu mă mai interesează, se adresă Adrian Swarthmore unei infirmiere la celălalt capăt al firului, tînărul vagabond şi-a făcut apariţia. Vocea lui luă un ton blînd, confidenţial. Nu trebuie să facem mare tărăboi pentru aşa ceva, băieţii rămîn băieţi.

Spaima prin care trecuse Elizabeth va fi suficientă ca să-şi simtă inima palpitînd, plină de gratitudine în acelaşi timp, iar sarcina lui Adrian cel temerar va deveni mai uşoară.

Să fi fost uşurel ameţit ? Puse receptorul jos, se întoarse şi dădu cu ochii de Angela care-l privea cu luare aminte, radioasă.

— Ei bine, spuse el răsuflînd uşurat, e acasă.

Fata-i surîse şi el îi răspunse cu un surîs, uitîndu-se drept în ochii ei, cu toată atenţia...

În tot timpul călătoriei, David stătuse liniştit lîngă Jim şi prietenul acestuia. Celor două femei care fuseseră după cumpărături nu le tăcuse gura nici o clipă. Iar glasurile lor erau suficient de puternice pentru a nu fi acoperite de zgomotul roţilor trenului... David găsi că dacă îşi concentra atenţia asupra conversaţiei acestora, încercînd să prindă ce spuneau, nu avea răgaz să se mai gîndească la două lucruri pe care voia să le uite : melancolia lui taică-său şi problema îngrozitoare a duşmanului său.

Aceste două preocupări îngrijorătoare păreau a fi fără soluţie, de aceea David vroia să şi le scoată din minte. David era un băieţaş echilibrat, precaut. Precauţia o moştenise de la taică-său, iar echilibrul îl deţinea de la maică-sa. Ambele calităţi se împreunau pentru a-i da acel bun simţ solid care te face să nu încerci imposibilul. Cum ar fi putut el, un băieţaş de zece ani, să-l influenţeze pe tatăl său să se comporte mai normal ? Manifestările exterioare ale lui taică-său nu-l convingeau că ar fi fost raţional. Le accepta pentru că dovedeau o dorinţă de a menţine aparenţele, de a-şi ascunde ţicneala, în loc de a o da pe faţă. Cît despre bărbatul spîn şi cu ochelari siniştri fără rame, cum ar fi fost el în stare să-i ţină piept ? Acesta nu era nu-

mai un adult în plină forță fizică, ci și unul bine îmbrăcat, prosper și autoritar, genul de om care ar fi putut oricînd să-i facă pe funcționarii de la căile ferate sau pe polițiști să fie de părerea lui și să-i asculte instrucțiunile, iar cuvîntul lui ar fi fost întotdeauna crezut înaintea celui al unui copil.

Ce plictiseală să ai zece ani ! Cît de stînjenitor și umilitor ! Ciulind cît mai bine urechile la cele două femei, David se tot gîndea într-un colțișor ascuns al minții lui la toate astea. Îl rodea doar un singur gînd, că trebuia să crească. Exista ceva ce se numea adolescență. O auzea adesea pe maică-sa vorbind despre acest lucru, și uneori vedea cuvîntul tipărit. Dar adolescent se spune că devii după treisprezece ani. Se presupunea că adolescenții aveau problemele lor. Pe de altă parte, aceste probleme nu puteau fi mai mari decît cele ale lui. Ar fi fost o ușurare să simtă că are în mod oficial probleme, probleme recunoscute și discutate de toată lumea. Cînd ești un adolescent ca Angela, lumea se uită la tine cu simpatie și socotește o lipsă de politețe să întrebe cum te descurci cu problemele tale. Pe cînd dacă ai doar zece ani, toți nu fac decît să se uite la tine și să presupună că nu ai fi putut avea nici o problemă și consideră că zilele de școală sînt cele mai fericite din viața ta.

„Treisprezece ani, asta reprezintă culmea", se gîndi David. De-ar ajunge să aibă treisprezece ani, să fie înalt, puternic, cu plete și probleme adevărate, atunci totul ar fi mai bine. Dar va rezista taică-său pînă atunci ? Se putea

sprijini pe el încă trei ani, știind cum era ? Își va reveni oare, va părăsi gara, va duce o viață normală ? Sau va fi din ce în ce mai rău pînă cînd, într-o bună zi, o va lua la goană de-a lungul peroanelor urlînd ? Și dacă lucrurile vor sta așa, a cui vină va fi ? Să-l fi adus maică-sa la nebunie ? Desigur că nu. Mama fusese întotdeauna liniștită și rațională. Angela ? O prostuță care n-ar putea fi în stare de așa ceva. Poate că el e de vină ? Nici gînd. Atunci cine ?

Dintr-o dată, David avu în fața ochilor imaginea chipului amabil, spîn, al doctorului Blakeney. Dușmanul tatălui său, cel care încerca să-i răpească ceva. Într-o clipă, David știu despre ce era vorba. Acest om îi răpise de fapt sănătatea lui taică-său.

Treisprezece ani. Cînd avea să vină acea zi magică de naștere ? Va fi înalt și puternic. Va face zilnic exerciții fizice ca să-și întărească mușchii pentru a fi gata cînd va sosi momentul. Căci fie că taică-său va trăi sau nu, David avea de gînd să pună mîna pe bărbatul cu ochelarii fără rame și să-l pedepsească. Răzbunare ! L-ai dus pe tatăl meu la nebunie, a ajuns să urle printre hamali. O să-l lege. Ține una și încă una ! Avea să-l bată cu o vînă de bou ! Credeai că ai scăpat, că toți au uitat ? Ei bine, nu, este cineva care nu a uitat. Treisprezece ani ! Problemele mele sînt importante, mult mai importante decît problemele oricărei alte persoane mari. Văzuse el la școală băieți de treisprezece, paisprezece ani, chiar și de optsprezece. Toți erau nebuni după fete. Le fluierau de pe bici-

clete. Sau alteori își treceau pe furiș unul altuia cîte o carte. Ce fel de cărți ? Oricare, numai să aibă miros de fustă. Uneori se auzea o explozie de rîs cînd vreun băiețoi înalt scotea la iveală ceva de prin buzunare. Un prezervativ. Ce era aia ? Ceva pentru fete. Toate astea erau probleme care îi preocupau pe oameni și-i ajutau, probleme fățișe și nu din cele care trebuiau suportate în tăcere. Cînd apăru controlorul, David îi arătă în tăcere biletul, dar în sinea sa striga cît putea. „Tatăl meu e nebun, e-n gară ! Prindeți-l pe bărbatul cu ochelari fără rame, îl ucide pe tata, o știu și o să-i dau de furcă ! Cînd o să împlinesc treisprezece ani, o să-l leg și o să-l biciuiesc. Nu va cuteza să mă dea pe mîna poliției, pentru că știe că el l-a trimis pe tata la ospiciu. Săli de spital mari, curate. Îl voi vizita acolo. „Tată, să știi că l-am biciuit ! Tata privește ca un animal. Dar deodată, ochii lui vădesc totuși că înțelege. „Ai cîștigat, fiule, sînt mîndru de tine !"

Trenul încetini mersul, lumea începu să adune bagajele, să se ridice de pe locuri. Asta era ! Trebuia să evite inamicul, să rămînă invizibil, dar la pîndă. Tata îi încredințase o misiune sfîntă, nebun sau sănătos, el lupta pentru taică-său. De îndată ce peronul luminat deveni vizibil, David trecu peste picioarele lui Jim și ale prietenului lui și se grăbi de-a lungul coridorului, pentru a fi primul la ieșire. Era desigur un risc. *Fără rame* putea să se îndrepte spre aceeași ieșire, așa că trecu în celălalt vagon și astfel ajunse pe la coada trenului, ceea ce nu era

rău. De acolo va avea o priveliște de ansamblu asupra întregului peron. Dorea să-l vadă cu proprii ochi pe *Fără rame* părăsind gara.

Căci David avea planul lui. La adevărata răzbunare nu putea trece decît după trei ani, cel puțin, dar nu exista nici un motiv să aștepte trei ani pînă să acționeze. *Fără rame* trebuia să fie ținut sub cea mai strictă observație. David își simțea sîngele curgîndu-i prin vine cu o tainică exaltare, în timp ce se gîndea la ceea ce avea de făcut : să strîngă cu grijă informații, notele amănunțite pe care trebuia să le ia, să alcătuiască o imagine cuprinzătoare a obiceiurilor inamicului. Un lucru era esențial. Trebuia să-i afle numele și adresa. Probabil că taică-său ar fi putut să-i furnizeze aceste date, dar avea o puternică înclinare instinctivă de a acționa de unul singur. Simțea nevoia să-l proteguiască pe taică-său și ar fi vrut ca acesta să nu afle nimic pînă în ziua cînd ar fi putut să se ducă la el și să-i spună : *„S-a făcut dreptate. Ești răzbunat“*.

Sări din tren și se îndreptă pe furiș spre ieșirea de pe peron. Toată lumea trebuia să treacă pe acolo. Pitindu-se în spatele unui cărucior încărcat cu lăzi, se uită cu precauție. Cîțiva pasageri, primii care se grăbeau pentru a evita aglomerația, trecură pe lîngă controlor. *Fără rame* nu se număra printre aceștia. Probabil că era tocmai pe punctul de a coborî din tren, poate chiar îl căuta pe el. David se simțea cuprins de o încîntătoare emoție, provocată de pericolul care i se părea că-l înconjoară. Avea un plan îndrăzneț și merita să reușească. Va aștepta pînă cînd

inamicul tatălui său va trece pe lîngă controlor, apoi se va furişa şi-l va urmări din umbră pînă la staţia de taxi. Era evident că un asemenea personaj nu se va duce să stea la rînd cu turma la autobuz. Va lua un taxi, iar David dorea să audă adresa pe care o va indica şoferului. Era hotărît ca în acel moment să se afle pe aproape, ca să nu-i scape.

Cum stătea aşa de veghe, simţi că îngheaţă. Maurice Blakeney venea în josul peronului, cu paşi mari, elastici, servieta atîrnîndu-i neglijent într-o parte. Chipul lui era îndreptat spre David şi o clipă îngrozitoare, păru că se uită la el. Dar privirea îi era pierdută în gol, gîndurile în altă parte. Ajunse la controlor, se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să-şi prezinte profilul băiatului cu ochii aţintiţi asupra lui, şi îşi aşteptă rîndul în mulţimea care îşi tîra agale picioarele.

Într-o clipă, David îşi părăsi adăpostul, se furişă printre oamenii înghesuiţi chiar în spatele lui Blakeney. Din fericire, în urma doctorului se afla un tînăr foarte voinic, un uriaş care-l depăşea în înălţime cît şi-n lăţime. În umbra acestei namile, David era pitit, ca după uşa unui şopron. Aştepta, ţinînd biletul într-o mînă umedă, în timp ce oamenii din faţa lui se îndreptau încet spre ieşire. Veni rîndul lui *Fără rame,* după el o doamnă bătrînă slabă şi încovoiată, urmă uriaşul şi apoi David. Se strecură printre umbre ca un ţipar printre pietre. *Fără rame* stătea acum la o coadă pentru taxiuri. În faţa lui erau vreo şase persoane, iar în staţie doar două taxiuri. În timp ce David pîndea,

apăru un alt taxi, făcu o curbă și trecu după celelalte. Urmă apoi un altul și încă un altul. Înaintea lui *Fără rame* se mai aflau două persoane, ba nu, cei doi erau împreună, acum venea rîndul lui. Celelalte taxiuri plecară. Piața din fața gării rămăsese goală. David se dădu înapoi și se rezemă de perete. Se pornise un vînt rece și băiatul începu să tremure. Cu un ochi scruta calea pe unde ar fi putut să o ia la sănătoasa, dacă *Fără rame* s-ar fi întors și l-ar fi văzut. Dar în acest caz ar strica totul, planul lui ar fi dat înapoi cu ani și ani. „Doamne, fă să nu se întoarcă !" Dumnezeu se simțea desigur asemenea lui cînd hrănea rațele. Nu arunca firimitura pe aici ! „O să fiu bun, o să mă rog stăruitor, o să mă duc la biserică, o să cred !"

Apăru un taxi care se opri în fața lui Blakeney. Doctorul făcu un pas înainte și deschise portiera. Cei din spate înaintară automat pentru a ocupa locul rămas gol. David se repezi după Blakeney și se pironi în spatele taxiului, ca și cum ar fi fost gata să deschidă portbagajul. Întîi atent, după aceea sprinten, apoi imobil, părea mai curînd unul din copiii flămînzi care dădeau tîrcoale gărilor victoriene, decît un băiat bine hrănit al zilelor noastre. Lumea se întoarse surprinsă și se uită la el. Șoferul șovăi :

— Băiatul e cu dumneavoastră ?

— Băiatul ? întrebă mirat Blakeney.

Se întoarse și urmări privirea șoferului, dar tot ceea ce văzu fu doar o siluetă mică înveșmîntată în albastru dispărînd în spatele taxiului

şi traversînd în goană strada cu riscul de a fi călcat de o maşină. Dar traficul era redus la acea oră. Silueta ajunse de cealaltă parte a străzii în întuneric şi dispăru.

— Cu mine ? întrebă din nou Blakeney. Nu, nu-i cu mine.

Se urcă în taxi şi dădu adresa şoferului. Era preocupat de treburile acelei zile, mai ales de o conferinţă pe care convenise să o ţină, privind unele chestiuni complexe de interpretare psihologică. Băiatul acela ? Vreun copil de pe străzile lăturalnice jucîndu-se în jurul gării. Sau poate era chiar băiatul lui Geary ? Se învinovăţi singur că nu se ocupase de el cu mai multă hotărîre. Poate că băiatul avusese nevoie de ajutor. Geary sărise din tren, îl văzuse doar. Băiatul călătorise singur. Nu era destul de mare ca să hoinărească singur prin întuneric. Să presupunem că era băiatul lui Geary, de ce se pitise oare pe lîngă taxiul lui ? Venise poate să-l roage să-l ducă acasă, şi în ultimul moment nu a mai îndrăznit. Lăsînd la o parte toate celelalte preocupări, Maurice Blakeney îşi concentră întreaga atenţie asupra băiatului lui Geary. Blakeney era un om bun, iar acum se simţea vinovat că în timpul călătoriei îşi făcuse note pentru conferinţa sa şi nu-l căutase pe băiat, după ce-l văzuse pe taică-său sărind din tren. Sîntem toţi prea ocupaţi, murmură în sinea sa, autoacuzîndu-se. O obligaţie, o obligaţie umană ! Avem toţi prea mult de lucru !

Taxiul trase în faţa casei şi, în timp ce plătea şoferul, Blakeney i se adresa cu blîndeţe :

— Nu ştiu dacă ai vrea să faci ceva pentru mine ?

— Ce anume ? întrebă şoferul, menţinîndu-se cu grijă pe o poziţie lipsită de politeţe, refractar în faţa unui serviciu.

— Te întorci la gară acum, nu-i aşa ?

— Sînt de serviciu la gară răspunse şoferul pe un ton plin de compătimire.

— Ei bine, îţi aminteşti de băiatul acela care se tot învîrtea pe acolo, despre care vroiai să ştii dacă era cu mine ?

— Da.

— Fii te rog atent şi dacă-l vezi din nou, încearcă să-l prinzi şi du-l acasă. Mă tem să nu se fi rătăcit. Dacă-l duci acasă, părinţii lui, adică maică-sa îţi va plăti.

— Sînt cam ocupat, nu prea am timp de aşa ceva. Dacă vă închipuiţi că s-a pierdut un copil, telefonaţi la poliţie, de asta avem poliţie.

Doctorul Blakeney îl plăti, fără a mai scoate un cuvînt, adăugînd pe lîngă taxă şi un bacşiş gras.

— Prea bine domnule, spuse şoferul. Am eu grijă dacă-l văd. Nu mă pot da jos din maşină, dar o să mă uit de jur împrejur.

Taxiul plecă, iar el intră în casă.

David o ţinu într-o fugă pînă cînd se asigură că nu-l urmăreşte nimeni. Atunci, cu inima zvîcnind, se opri sub un felinar. Eşec ! Campania împotriva lui *Fără rame* începuse cu o extraordinară nereuşită. Negreşit că l-ar fi recunoscut. Acum avea să fie cu ochii în patru. De

veghe ! Dar pentru ce ? Era doar în perfectă siguranță. David nu știa, nici habar nu avea cum l-ar putea găsi, iar dacă se baza doar pe o întîlnire din întîmplare, șansele erau infime să mai dea vreodată ochii cu el. Asta era planul lui cel mare ! Așa îți răzbuni tatăl care a fost dus la nebunie de un escroc intrigant cu ochelari fără rame !

Sprijinit de felinar se gîndea foarte profund. Cum îl chema și unde locuia. Își amintea bine că tatăl lui îi spusese pe nume, dar îi ieșise din cap numele. Fusese prea tulburat și speriat ca să-l rețină. Ei bine, acum deajuns cu astea ! Pentru viitor un curaj de oțel, nervi nezdruncinați, calm.

„Gîndește-te, gîndește-te... cum îl cheamă. Blogshaw lasă-mă singur cu fiul meu. Flakeshift lasă-mă singur cu fiul meu. Bruno lasă-mă singur cu fiul meu !"

S-a dus. Nici că o să-i mai vină în minte vreodată. Așa-i bătea inima de spaimă încît nu auzea nimic. Scîrbit, David își dezlipi cu greu umerii de felinar și porni la drum. Străbătu o străduță și încă una. Părea că nu exista nici o stradă principală pe acolo. Se opri, încercînd să descopere dacă se auzea cumva zgomotul circulației și astfel să ajungă la o stradă principală pe care ar recunoaște-o. De jur împrejur domnea tăcerea. Noaptea înghițise întreaga activitate a orașului. Tot gîndindu-se, plin de descurajare, David mergea înainte, mereu înainte printre rîndurile de case liniștite. Din ferestrele unora se revărsa lumina albăstruie a televizorului.

Altele păreau pustii. Numai din una singură străbăteau sunete omenești, se auzea un pian, rîsete, cîntece. Se simțea teribil de însingurat, totuși nu-l trăgea inima spre casă. Nici acolo n-ar fi putut găsi leac pentru însingurarea lui. De cît timp mergea oare așa ? Aerul rece de noiembrie îl pătrunsese pînă-n măduva oaselor. Ce să facă, ce să facă ? Trebuia să-i vină un ajutor de pe undeva.

Dădu fuga în colț și ajutorul îi veni. O pată de lumină, oameni umblînd de colo, colo, un miros cald de grăsime : mirosea a pește și a cartofi prăjiți. Dintr-o dată îl cuprinse o foame turbată. Banii pe care îi dăduse taică-său îi atîrnau grei în buzunar, se simțea bogat. I se părea că-i un om în toată firea și nutrea dorul aventurii. Intră înăuntru și cumpără o porție mare de pește cu cartofi prăjiți într-un ziar, apoi porni de-a lungul străzii înfulecînd. Se simțea mai bine acum. Era și el o persoană care putea fi luată în considerație, în stare să-și poarte singur de grijă.

— Bindweed lasă-mă singur cu fiul meu ! *Blakeney* lăsă-mă singur cu... *Blakeney !* David aproape scoase un urlet de fericire. Înghiți ultimii cartofi, făcu ziarul ghem și-l aruncă, iar apoi iuți pasul.

Să găsească gara, să ajungă acasă... dintr-o dată totul era foarte simplu. Avea să întrebe prima persoană pe care o întîlnea. Așa și făcu. Indicațiile primite erau ușor de urmat.

— E cam tîrziu să te afli pe străzi la ora asta, zîmbi cu un aer îngăduitor persoana întrebată.

— Mă duc direct acasă acum.

Era sigur de el, cumpănit. „Să nu le spui un cuvînt !“ Tot ceea ce avea de făcut era doar să intre în casă, să se furişeze pe scări şi să pretindă că rămăsese să citească în camera lui. Repetă scena. „Dar Angela te-a căutat. A fost sus în camera ta !“ „Trebuie să fi fost oarbă. S-a uitat drept la mine şi nu m-a văzut !“ Minciuni ! N-are nici o importanţă. Era dreptul lui să se ducă să-şi vadă tatăl. Iar dacă, pentru a-şi afirma acest drept, trebuia să mintă, o va face.

Iată şi gara. Un taxi. Îşi simţi inima zvîcnindu-i. Era chiar acela care-l dusese pe Blakeney. Recunoscu linia în pătrăţele din jurul părţii de sus a portierelor, pălăria de fetru moale a şoferului şi ochii lui suspicioşi. Prea tîrziu.

— A, tu-mi eşti puştiule ! Un pasager pe care l-am avut mai devreme mi-a zis să te caut. Credea că te-ai rătăcit sau mai ştiu eu ce.

— Nu m-am rătăcit, răspuse David. Acum mă îndrept spre casă. Poţi să mă duci ? Îi dădu adresa.

— Bărbatul acela mi-a spus că maică-ta o să-mi plătească.

— O să plătesc eu, replică David, am ceva bani special pentru un taxi.

Şoferul, satisfăcut, dădu din cap afirmativ. David îşi storcea creierii cum ar fi putut afla de la şofer unde locuia Blakeney.

— Cel care s-a interesat despre mine era domnul Blakeney ? Nu-i aşa ?

— El era ? întrebă şoferul fumînd.

— E unchiul meu, dar am uitat unde locuieşte.

— Ei bine, dacă ţi-e unchi, spuse şoferul cu indiferenţă, n-ai decît să o întrebi pe maică-ta şi o să-ţi spună.

— Nu cred că ştie, spuse David timid, dar cu persistenţă.

— Ai probleme în familie, continuă şoferul. Trase în faţa casei lui David. Uite am ajuns, nouă şilingi.

De fapt, tariful exact era şase şilingi, dar şoferul ghicise că David nu mai fusese singur cu taxiul şi că habar n-avea de obiceiul de a da bacşiş. Cu preţurile care tot creşteau, trebuia să ai grijă. Îi dădu lui David două monede de cîte şase pence, la o hîrtie de zece şilingi. Şi o luă din loc.

David se pierdu în umbra gardului viu. De afară se vedeau la ferestre luminile obişnuite, deci nu putea fi prea tîrziu. Cu toate peripeţiile lui pierduse cîtva timp, vreo oră poate, sau chiar două ? Nu putea fi cu mult peste opt. Se strecură în jurul casei spre uşa din spate. O să intre prin bucătărie. La ora asta doar nu găteşte nimeni.

Se înşelase. Maică-sa îl întîmpină cu un val de aer supraîncălzit şi un strigăt de uimire.

David rămase nemişcat. Primul gînd care-i veni era că mama arăta schimbată. Faţa ei părea mai tînără şi mai slabă şi avea o culoare diferită de cea produsă de căldura maşinii de gătit. Chiar şi vocea, cînd îi rosti numele cu strigătul acela amar, vesel, plîngăreţ, avea alt ton. Nu ar fi putut să spună exact ce se petrecuse, dar ştia, aşa cum stăteau acolo uitîndu-se unul în ochii

celuilalt, că era uşor transformată faţă de femeia pe care o văzuse în aceeaşi dimineaţă la micul dejun.

Apoi apăru în bucătărie Angela, păşind cu un aer acuzator, iar în spatele ei venea un bărbat cu ochelari şi pometii proeminenţi, avînd o figură curioasă.

David trase uşa în urma lui. Ştia prea bine că totul era altfel acum, atît în mintea lui cît şi în jur. Se dusese să-şi vadă tatăl, şi acest lucru deschisese un capitol nou, care avea să se scrie de la sine mai departe, orice ar fi făcut el. Se întorsese să o găsească pe maică-sa schimbată, pe Angela făcîndu-şi apariţia în bucătărie ca un vînător de elefanţi, şi apoi pe bărbatul ăsta. Întreaga atmosferă a casei era diferită, o simţi imediat.

— Unde ai fost ? urlă aproape Elizabeth Geary.

Nu-şi recăpătase stăpînirea de sine şi nici nu ştia unde ar fi putut-o afla.

— De ce, am întîrziat ? întrebă David pe care un prim impuls îl îndemnase să contracareze fără ruşine.

Dar imediat regretă. Greşeala de a para îi dădu apă la moară maică-si. Îi îngădui să dea drumul torentelor de supărare şi reproşuri.

— Ascultă, David, noi toţi am fost foarte îngrijoraţi din cauza ta, (noi TOŢI !) văzînd că lipseşti ore întregi şi întîrzii ca niciodată, fără să fi spus măcar un cuvînt cuiva. Dacă ai avut vreun

motiv întemeiat, de ce a trebuit să ne înnebunești de îngrijorare ? Spune mai bine ce s-a întîmplat, iar dacă ai de gînd să te porți ca un prostănac...

— Ce-ar fi să mergem în casă interveni Adrian Swarthmore, uitîndu-se peste umărul lui Elizabeth, și preluînd comanda. Scenele care se desfășoară în bucătărie sînt întotdeauna cele mai grele. Hai să intrăm în casă, să stăm confortabil, să punem lucrurile la punct. Sînt sigur că David nu a vrut să producă nici o îngrijorare.

— O, ești sigur, nu-i așa ?

David îl luă în gripă strașnic pe bărbatul ăsta: Cine se credea că este ? Ce a făcut aici în casa lor cît a fost el plecat ? Tatăl lui trebuia salvat. Omul ăsta care voia să-i domine cu blîndețe, nu trebuia să știrbească autoritatea tatei.

Feliile de șuncă puse de Elizabeth la prăjit începuseră să se pîrlească și un fum albăstrui le înțepa nările.

— O, vai, mai bine să am grijă de mîncare !

— Lasă-l pe David să-mi povestească mie întîmplarea lui, sugeră Adrian. David, nu ne cunoaștem, dar să știi că sînt un vechi prieten al mamei tale, încă de înainte de a te fi născut tu și, dacă vrei să-mi spui de ce ai întîrziat atît de mult, o să încerc să o împac.

Zîmbi, căutînd să inspire încredere și David hotărî pe dată că avea în fața sa un dușman mai aprig decît Blakeney. Iată drama vieții ! Dușmanii răsăreau de pretutindeni. Și acest gînd îi strecură în suflet un fel de satisfacție.

Swarthmore o luă înainte. David șovăi o clipă.

— Să-i spun, mamă ?

— Da, dragul meu, răspunse ea, aplecîndu-se asupra mîncării. Simt că o să am nevoie să-mi vin în fire. Spune-i domnului Swarthmore cum stau lucrurile și apoi vii să mănînci ceva cu noi... Orice ai făcut presupun că ești flămînd.

— Nu, răspunse el plin de mîndrie, am mîncat pește și cartofi prăjiți.

— Pește și cartofi prăjiți ? exclamă Elizabeth. Cine te-a hrănit ?

— Nimeni. Le-am cumpărat de la un local mare unde se prepară așa ceva.

— Și i-ai mîncat, spuse ea cu amărăciune, dintr-un ziar în timp ce mergeai pe stradă, știind prea bine cît sînt eu de speriată și de îngrijorată. Cum poți fi așa de crud ?

— N-am făcut-o din cruzime.

— David ! strigă Swarthmore pe un ton mai autoritar, pentru a-l face pe băiat să-și dea seama că trebuie să-l asculte.

— Hai, du-te în casă, îl îndemnă Elizabeth. Termină-ți spovedania pînă vin eu cu mîncarea.

Chipul ei îi apăru lui David aspru și ciudat. Intrară în camera de zi. Swarthmore se instală într-un fotoliu, fotoliul tatălui său, iar Angela stătea în picioare în spatele sofalei, sprijinindu-se cu mîinile de spetează, ca un procuror.

— Stai jos, David. Nu e nevoie să facem mare caz. Îi surîse. Ai făcut și tu o prostie. Din cînd în cînd, toți facem prostii. Surîse din nou.

— N-am făcut nici o prostie, replică David.
Swarthmore își strînse buzele.
— Atunci ce-ai făcut ? Cum ai descrie fapta ta ?
— Am fost să-mi văd tatăl.
Swarthmore îl privi cu un aer circumspect. Lucrurile luau o întorsătură neașteptată. Înainte de a deschide el gura, Angela îl întrebă furioasă pe David :
— Unde ?
— La Londra, răspunse David.
— Ai făcut tot drumul pînă la Londra de unul singur ?
— N-am avut încotro. Chiar dacă aș fi rugat pe cineva să mă ducă, n-ar fi avut cine.
Angela îl privi îndeaproape, bănuind că n-ar spune adevărul.
— Dar cum de-ai știut unde să-l găsești ?
— Pe cine să găsească ? întrebă Elizabeth Geary, care acum se simțea mai în puteri și, împinsă de curiozitate, venise cu o tavă.
— Pretinde că s-a dus să-l vadă pe tata.
Elizabeth o lăsă mai domol, ar fi vrut mai bine să nu fi intrat în cameră chiar atunci. Bucătăria părăsită brusc părea acum un paradis de binecuvîntată inconștiență.
— Cum a putut ? întrebă ea întorcîndu-se spre David. Ce înseamnă toate astea ?
— M-am dus să-l văd pe tata, spuse David.
Simțea cum îi crește inima de mîndrie. Erau uniți împotriva lui. Toți împreună, iar el singur.

În cîteva ore, căminul lor, femeile, totul se schimbase. Bărbatul străin avea un amestec în toate astea. El era liantul care îngemănase voința maică-si și a Angelei, ridicînd un zăgaz în contra lui. Foarte bine, avea să folosească orice bîtă, cît de grea, ca să sfărîme zăgazul. Și ce bîtă era mai grea decît adevărul ?

— David, continuă Elizabeth Geary, dacă spui adevărul, povestește mai departe.

— Nu mai am ce povesti, replică el. M-am dus să-l văd pe tata, la el am stat toată ziua, l-am găsit bine. Am luat prînzul împreună. Mi-a dat bani, iar cînd m-am întors mi-am cumpărat pește și cartofi prăjiți, și apoi am venit acasă cu taxiul.

Povestirea îl umplu de uimire. „Am făcut toate astea, eu ?"

— De ce nu stai jos, David ? interveni Swarthmore.

Avusese tot timpul să reflecteze și își dăduse seama că numai printr-o atitudine plină de compasiune ar putea reuși să o scoată la capăt. Hai să vorbim liniștit !

— Vorbesc liniștit.

— Să presupunem că te-ai dus să-ți vezi tatăl. Nu-i nimic rău în asta. Îi simți lipsa, nu-i așa ?

Un val de furie inundă inima lui David tot atît de repede cum se produce o crăpătură de-a curmezișul unei oglinzi. Sentimentele pe care le avea față de taică-său îl priveau numai pe el.

Nici măcar Dumnezeu nu avea dreptul să se amestece. Dar mite acest bărbat cu o figură insolentă, care se instalase în fotoliul tatei. David rămase tăcut, cu o privire radioasă.

— David, interveni Elizabeth Geary, la capătul puterilor. Nici eu nu știu unde se află tatăl tău, cum de știi tu ?

David se întoarse și o privi drept în față. În clipa aceea nu încerca nici cea mai mică milă față de ea. Ar fi poruncit bucuros să fie biciuită, împreună cu Angela.

— Se vorbește despre el, spuse David. La școală, băieții vorbesc despre el, pentru că-și aud părinții vorbind. Își petrece tot timpul la gara Paddington. N-ar părăsi-o pentru nimic în lume. Locuiește la hotelul de la gară, iar ziua bate peroanele.

— David, de unde ai aflat o asemenea ridicolă...

— Nu e ridicolă, e adevărată.

— Dar taică-tău e ultimul om de pe lume care ar face așa ceva.

— Cum de știi ? întrebă David cu brutalitate.

— David, spuse Swarthmore care simți că trebuia să intervină, ești sigur că băiatul sau băieții care ți-au spus asta nu și-au rîs de tine ?

— Da, sînt foarte sigur.

— Cine ți-a spus, un prieten sau un dușman ?

— Un băiat pe nume Julian Robinson, dar n-are importanță dacă e un prieten sau duș-

man. Am fost azi acolo, l-am văzut cu ochii mei, e adevărat.

Elizabeth Geary rămăsese cu tava în mînă. O aşeză jos neajutorată.

— Ţi-a spus chiar el că nu pleacă de acolo niciodată ? Ţi-a spus... Îşi manifestă într-un fel neputinţa prin gesturi... ceva despre ceea ce face ?

— Oamenii spun că-i nebun, continuă David. Nu ar fi vrut să vorbească tare, dar tonul i se ridicase împotriva voinţei lui. Se spune că nu poate părăsi gara. E ceva-n neregulă în capul lui. Dacă ar părăsi gara ar înnebuni, aşa că nu o să plece de acolo niciodată, decît dacă va fi dus la un... un ospiciu sau cam aşa ceva.

David începu să plîngă cînd rosti cuvîntul ospiciu. Se lăsă pe un scaun, cufundat cu totul în plîns. Nu plîngea tare, dar plînsul lui, aşa cum se auzea încet, strangulat, înfundat, era cumplit.

Maică-sa se îndreptă spre el, copilul se trase într-o parte, iar braţele ei întinse pentru a-l cuprinde căzură în jos, de-a lungul trupului. Îi aruncă o privire imploratoare lui Swarthmore, dar acesta, deşi îşi dăduse seama că sosise momentul să facă şi el ceva, habar n-avea ce. În timp ce cei doi adulţi şovăiau nehotărîţi, Angela vorbi. Rămăsese neobservată şi clocotea de mînie, iar acum răbufni.

— Asta-i David, crede orice prostie pe care o aude la şcoală de la cine ştie ce prostănac de

băiat, şi pe urmă vine acasă şi se apucă de bocit în faţa tuturor.

— Taci, Angela, nu fi rea !

— Asta-i bună ! Eu sînt rea, atunci cum e David ?

Ce avea Angela în minte era că David strica ceva foarte important. Seara asta încărcată de tensiune, sosirea lui Swarthmore, cu mutra lui pe care milioane de telespectatori ar fi recunoscut-o, aflat acum în acţiune şi strălucind pentru *ea*. Se simţea o urmă de dramatism plutind în atmosferă, trezirea simţurilor maică-si în faţa acestui nou-venit, stare despre care Angela nu ştia nimic şi ar fi fost şocată dacă ar fi aflat, pătrunsă în atmosferă ca parfumul unei flori tropicale pe care, fără voie, îl inhala. Toate astea reprezentau o treaptă importantă în viaţa ei în formare, o aventură, o iniţiere, ceva care-i lipsise şi la care avea dreptul, după anii trişti ai copilăriei : iar acum David, a cărui absenţă ţesuse o atmosferă de unire, devenise dintr-o dată o prezenţă descurajatoare. Rolul lui în drama ei ar fi fost acela de a-şi fi atras o nenorocire cumplită. Nu ar fi vrut să se fi înecat sau să fi dat vreo maşină peste el, nu-i dorea moartea, ci doar o stare de îngrijorare, să fi fugit de acasă, să fi fost găsit cu mare greutate de poliţie, pe jumătate mort de foame sub un gard.

— David dă dovadă nu numai de răutate, dar se comportă ca un plod prostănac care scînceşte.

Astea au fost cuvintele cele mai aspre pe care le-a rostit. Nu mai adăugă nimic altceva. Îşi lăsă capul pe spate şi ieşi din cameră cu un pas săltăreţ şi sprinten.

— David, interveni Swarthmore străduindu-se să-şi păstreze o voce cît mai caldă, nu crezi că ar fi bine să te duci la culcare ? Ai putea să te odihneşti în timp ce maică-ta şi cu mine o să discutăm despre ce ne-ai povestit tu.

Ura înăbuşi durerea pe care o încerca David. Ce drept avea bărbatul ăsta să vorbească despre situaţia în care se afla tatăl său ? Cu oricine şi cu atît mai puţin cu maică-sa !

Se opri din plîns şi aruncă o privire acuzatoare lui Swarthmore.

— Rămîi la noi ?

Swarthmore îi răspunse :

— Nu te îngrijora, am venit numai pentru seara asta, mă întorc la Londra imediat.

— O, *nu pleca*, izbucni dintr-o dată Elizabeth Geary.

Manifestarea ei îi surprinse pe toţi, chiar şi pe ea. Vorbise sub impulsul momentului. Cuvintele parcă îi năvăliseră din adîncul gîtlejului. Pînă atunci nici nu-şi dăduse seama cît de mult dorise ca Swarthmore să stea şi să o protejeze, cît de mult se temuse de clipa în care avea să plece, iar casa va rămîne din nou fără bărbat.

— David, continuă ea pentru a-şi acoperi emoţia, du-te şi te culcă, o să vin să-ţi aduc

lapte cald la pat. Nu te necăji, dragul meu. Tot ceea ce se întîmplă este foarte supărător pentru tine, dar lucrurile se vor aranja.

— Aşa a spus şi tata, replică el morocănos. Se sculă de pe sofa şi o porni fără a-i mai arunca vreo privire lui Swarthmore. Elizabeth nu găsi forța necesară să-l certe pentru nepolitețea lui. Dintr-o dată, vulnerabilitatea copilului i se păru mai impresionantă decît a ei.

— Acum, spuse Swarthmore, bucuros că situația revenise la normal după plecarea copiilor, să vedem cum stau lucrurile. În primul rînd, să știi că mi-e foame.

— O să-ți dau îndată să mănînci, spuse ea fără nici o expresie în glas sau pe chip.

Se simțea despuiată de orice personalitate, funcționînd doar ca o mașină. Şi, într-adevăr, Swarthmore cel isteț, domnul şi stăpînul femeilor, intuise acest lucru. Aşa, trebuia să se mişte, să-i aducă mîncare, să-l cocolească, pînă cînd, încet, încet, sîngele va prinde a-i curge din nou normal prin vine. Situația ei era grea într-adevăr, iar el vroia să o ajute, dar nu putea atît timp cît nu o simțea la unison cu el. Dorea să o ajute, dar în acelaşi timp avea pretenții să o posede, să o lase neputincioasă, întinată, sleită de puteri, tremurînd toată, femeia lui, bunul lui. Cele două obiective erau îmbinate în mintea lui Swarthmore şi nu puteau fi despărțite.

Elizabeth îi puse în față ouă cu şuncă, se scuză că nu era în stare să înghită nimic şi plecă

să-i ducă lui David un pahar cu lapte cald. Copilul dormea buștean. Sau poate se prefăcea. Puse laptele pe măsuță și se aplecă asupra lui. Dormea cu adevărat. Căzuse desigur într-un somn adînc de îndată ce-și pusese capul pe pernă, călăuzit de vreun instinct sănătos, protector. Fugise de starea de veghe și de toți spinii vieții, refugiindu-se în desișul verde al visurilor. În camera ei, Angela se agita furioasă. Elizabeth socoti că era mai potrivit să nu mai dea ochii cu ea. În starea de epuizare în care se afla nu ar fi avut ce să-i spună. Închise încetișor ușa de la camera lui David, și coborî la Swarthmore.

Acesta, cînd o auzi venind, se întoarse repede și o întîmpină cu o expresie onestă, deschisă, necomplicată.

— Elizabeth, ai o cameră disponibilă unde să pot dormi în noaptea asta ?

— Da, răspunse ea. Simți că ruga îi fusese ascultată.

— Ai de gînd să mănînci ceva ? o întrebă el. eliminînd toate preliminariile.

— Nu, o să beau numai o ceașcă de ceai.

— Prea bine, hai să bem amîndoi. Dar înainte de a te duce să pregătești ceaiul, spune-mi pe cine pot chema ca să verific povestea asta despre bărbatul tău ?

— Trebuie oare să verificăm ?

— Negreșit, căci dacă e adevărată, ești singura în drept să acționezi în această privință.

— Presupun că ai dreptate, dar sînt aşa de obosită de toată povestea încît aş lăsa-o baltă şi n-aş mai întreprinde nimic.

— Ştiu că n-ai chef, dar trebuie. Dacă într-adevăr a avut o criză de nervi, se explică atunci de ce a fost atît de nebun încît să te părăsească. Situaţia unei femei părăsite de bărbatul ei este întotdeauna neplăcută. Dar dacă e bolnav mintal, dacă are nevoie de îngrijire într-un spital, atunci lucrurile stau altfel. Criza de nebunie nu poate fi din cauza femeii.

— Poate, replică ea, vor spune că a înnebunit din cauza mea.

— Fă un pas mai departe. Să zicem că ai vrea să divorţezi. Dacă e nebun nu vei avea nici o dificultate.

— Dar de ce să fiu amestecată în treaba asta, fie că e nebun sau nu ? Dacă este, se va descoperi imediat şi va fi internat.

— Nu-s de aceeaşi părere. Nu-i necesar să fie prea curînd internat. S-ar putea să o ducă aşa luni de zile şi atîta timp cît aparent se comportă normal şi nu produce tulburări şi nu se dă în spectacol în pieţele publice, poate s-o ţină aşa pînă cînd va rămîne fără nici o para chioară şi va ajunge să fie dat afară de la hotel, iar în timpul ăsta toată lumea va şuşoti pe la spate. Gîndeşte-te la micul David prin ce trece la şcoală. Trebuie să fie un adevărat infern, dacă a ajuns el să se suie în tren şi să plece de unul singur la Paddington.

— Julian Robinson, spuse Elizabeth cu o voce indiferentă şi strangulată. Părinţii lui sînt Philip şi Jennifer Robinson. Întotdeauna avusese o bună memorie pentru nume. O să-i găseşti în cartea de telefon. Dacă vrei să telefonezi, fă-o acum. Ştii, eu sînt un om tare, dar pentru astă seară îmi ajunge.

— N-o să ai nimic de făcut, spuse el pe un ton grav, doar pentru asta mă aflu aici.

Prin valul de oboseală care i se aşternuse pe chip, îi aruncă o privire de pură gratitudine şi plecă în bucătărie. De îndată ce ea ieşi din cameră, Swarthmore răsfoi rapid cartea de telefon. Toată povestea era o mană cerească. Să vezi ce mutră o să facă Ben cînd îi va spune ! Ce titlu grozav pentru o serie de actualităţi : *Binecunoscut om de ştiinţă*, (chiar dacă nu era binecunoscut, va fi în curînd) *se mută în gara Paddington. Omul însingurat întors de dincolo de fruntariile cunoaşterii ;* sau : *Încotro se îndreaptă omenirea ? Binecunoscut om de ştiinţă se simte la îndemînă numai printre călători.*

S-ar putea să nu fie decît un cap sec, dar va scoate un interviu grozav.

— Alo, domnul Philip Robinson, vă rog ?

— La telefon.

— Domnule Robinson, nu mă cunoaşteţi, numele meu e Swarthmore.

— O ? Robinson nu prea urmărea programele de la televizune. Dar i se păru că auzise de nume, pe undeva...

— Şi poate că vă veţi da seama imediat despre ce este vorba dacă vă voi spune că telefonez de la doamna Elizabeth Geary.

— Elizabeth Geary ? Asemenea acului unei busole care, lăsat liber, se aşază pe direcţia Nord-Sud, mintea lui Robinson luă rapid poziţia necesară. Soţia lui Arthur Geary ?

— Întocmai. Soţia lui Arthur Geary. Este foarte îngrijorată, domnule Robinson.

— Şi doriţi să aflaţi ceva despre Arthur Geary ?

— Exact. Doamna Geary a fost serios tulburată de unele zvonuri ciudate. Sînt un vechi prieten al ei şi aş vrea să-i dau tot ajutorul de care pot fi capabil, pentru a-i scuti suferinţa de a întreprinde personal cercetări. Aţi vrea să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre starea prezentă a lui Arthur Geary şi pe unde se află ?

Ce grozav ar fi fost să aibă un magnetofon instalat la aparatul de telefon. Dar nu poţi avea chiar totul.

Robinson îi povesti pe scurt ce ştia şi încheie dezvăluindu-i că vorbise cu doctorul Blakeney. Swarthmore nu auzise de Blakeney, dar de îndată ce află cine era, îl întrerupse cu un torent de mulţumiri. Dorea să pună capăt convorbirii cît mai repede, ca să formeze numărul lui Blakeney.

Doctorul se odihnea după masă, fumînd o ţigară de foi. Veni la telefon cu neplăcere. Cînd auzi ce dorea Swarthmore, deveni dintr-o dată foarte profesional şi circumspect.

— Da, cunosc persoana despre care vorbiţi. Am fost rugat în mod neoficial să-l văd. Nu era vorba, evident, despre un diagnostic profesional. Doar că un fost coleg de-al lui...

— Philip Robinson, spuse Swarthmore, precizînd amănunte.

— A, văd că sînteţi la curent. Da, Robinson mi-a relatat o poveste că l-ar fi întîlnit pe Geary în gara Paddington şi că i s-a părut cam ciudat şi m-a întrebat dacă aş vrea să-l văd. Aşa că azi dimineaţă am stat de vorbă cu el, la hotel. Mă aşteptam tocmai ca Robinson să-mi telefoneze şi să mă întrebe de rezultat. Pînă acum însă n-a făcut-o.

— Telefonez eu în locul lui, preciză Swarthmore. Sînt un vechi prieten al doamnei Elizabeth Geary şi o ajut în această problemă.

— Elizabeth Geary ? Soţia ? A, da, înţeleg. Nu prea am multe să vă spun. Nici n-aş avea în situaţia de faţă. Desigur, manifestă unele semne de tensiune nervoasă. Mi-am dat seama de asta, azi dimineaţă, decum l-am văzut. Apărarea lui e cusută cu aţă albă. Se străduieşte foarte mult să arate că nu-l tulbură nimic. Pe undeva, în sinea lui, trebuie să fie foarte frămîntat. Nu-i necesar să fii specialist ca să vezi asta. L-am întîlnit din nou după-masă. N-aş putea spune dacă părăseşte gara sau nu, dar l-am văzut dimineaţă, şi apoi din nou după masă la patru. Era cu fiul lui. Apropo, a ajuns băiatul cu bine acasă ?

— I-aţi văzut împreună ? întrebă Swarthmore. Era excitat de această nouă ştire. Cum se comporta Geary ?

— Se ferea mai puţin cînd era cu băiatul, dar cum a dat cu ochii de mine pe neaşteptate şi-a ieşit din fire. Întîlnirea cu mine l-a zdruncinat atît de tare, încît a fost chiar nepoliticos.

O auzi pe Elizabeth intrînd prin spatele lui cu tava cu ceai. N-avea nici o importanţă, trebuia să ia parte la toate astea. Acum nu se mai putea opri.

— De ce credeţi că s-a întîmplat acest lucru ? întrebă el, strîngînd şi mai tare receptorul în mînă, ca şi cum s-ar fi temut că cineva avea să i-l smulgă. De ce a fost atît de tulburat cînd v-a văzut ?

— Evident, se simţea îngrozit că ar putea fi examinată toată situaţia lui. Are anumite sentimente de vinovăţie, poate pentru că şi-a părăsit soţia şi copiii. Sau poate că e ceva mai adînc. N-aş putea spune ce anume e, fără a fi stat mai mult de vorbă cu el.

— Ar exista o asemenea posibilitate ?

— Probabil că nu, spuse Blakeney. Fac numai ceea ce mi se cere şi nu mi-a cerut nimeni să mă ocup de Geary. Aş spune că dacă situaţia lui s-ar înrăutăţi, s-ar putea trezi internat într-un ospiciu şi atunci va fi îngrijit de specialiştii respectivi...

— Credeţi că starea lui se va înrăutăţi ?

— Pur şi simplu nu ştiu.

— Dacă nu se înrăutăţeşte ? Şi dacă rămîne aşa cum este acum ?

— Aşa cum este nu va rămîne, spuse Blakeney scurt şi cuprinzător. Sau se ameliorează, sau se înrăutăţeşte. Şi cred că cel mai nimerit lucru este să fie lăsat în pace. În ceea ce mă priveşte, nu sînt deloc dispus să intervin.

— Este foarte îngrijorător, ştiţi, pentru familie şi prieteni.

— Dacă familia şi prietenii sînt îngrijoraţi, continuă el cu o voce arogantă, n-au decît să angajeze pe cineva care să-l urmărească şi să aibă grijă să nu se arunce sub roţile trenului. Asta-i, cred, tot ceea ce se poate face pentru moment. De multe ori, ştiţi, oamenii pot trece prin anumite stări nervoase, iar mai apoi îşi revin fără nici un ajutor din afară. Şi mintea se poate lecui de o infecţie uşoară, tot aşa ca şi trupul, şi asta e calea cea mai bună.

— Vă mulţumesc, domnule doctor, este foarte amabil din partea dumneavoastră că v-aţi deranjat. Vă asigur că apreciem foarte mult.

Şi-au spus apoi în mod politicos la revedere. Swarthmore puse receptorul jos.

— O uşoară infecţie a creierului, rosti el ca şi cum şi-ar fi vorbit în sinea lui.

— Despre ce a fost vorba ? întrebă Elizabeth. Se aplecă asupra ceştii în timp ce turna ceaiul, ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă tulburarea şi teama.

— Se pare că individul ăsta, Philip Robinson, al cărui fiu a fost aşa de drăguţ cu David, i-a

telefonat de la sine putere unui oarecare Maurice Blakeney.

— E şeful spitalului „Grayson". Elizabeth era acum într-adevăr speriată.

— Draga mea nu intra în panică, fiindcă auzi vorbindu-se de Grayson. Robinson i-a cerut lui Blakeney doar să-l examineze şi să vadă dacă se comportă normal. A făcut-o, iar după verdictul lui nu-i nimic alarmant.

— E foarte simplu pentru el să spună asta. Doctorii sînt atît de insensibili.

— Totuşi, opinia lui poate fi considerată autorizată.

— David a spus că-i adevărat că e nebun, continuă ea printre lacrimi.

— David ? Nu uita că e un băieţel de zece ani ale cărui emoţii sînt adînc împletite în această ţesătură.

— Adrian, se rugă ea, ce trebuie să fac ?

— Mai întîi vino aici. Se aşezară pe sofa şi-i luă mîna. Elizabeth, te scot eu la liman. Iar în sinea sa îşi spuse „Şi o să te aduc în patul meu. După o frustrare aşa de lungă, o să fie o distracţie de mîna întîi". Arthur e la Paddington, continuă el, după părerea doctorului poate fi lăsat acolo fără a risca nimic atît timp cît este supravegheat.

Elizabeth dădu din cap.

— Dar cine-l va supraveghea ?

— Eu. Parte din timp îl voi supraveghea eu singur, şi voi găsi şi pe alţii.

— O, Adrian, te rog nu amesteca pe alţii în treaba asta.

— N-am vorbit de o mulţime de oameni. Am eu unul sau doi acoliţi de încredere care nu vor sufla un cuvînt. Şi dacă situaţia ia proporţii, o să angajez pe cineva de la una din vechile firme de încredere discrete, care fac investigaţii. În orice caz nimic nu va transpira şi nimeni nu va fi jignit sau plictisit. Scopul este să aibă grijă de Arthur şi să-l oprească să-şi facă vreun rău. Pînă...

— Pînă cînd ?

Se întoarse cu faţa spre ea :

— Doctorul Blakeney spune că sau se face bine sau starea lui se va înrăutăţi. Un pronostic just pentru oricare bolnav. Dacă se îndreaptă, va părăsi gara şi se va reintegra în societate. Atunci toţi vom respira uşuraţi şi episodul va fi încheiat. „Dar nu înainte de a-mi face un pustiu de bine cu Ben“ îşi spuse în sinea lui. Dacă starea lui se înrăutăţeşte, ei bine, nu-i necesar să ne preocupăm de lucrul ăsta acum în amănunt.

— Dar ce o să facem dacă e mai rău ?

— Elizabeth, clipa cea mai grea pentru tine e cea de *acum*. Dacă, Doamne păzeşte, nici nu vreau să anticipez cu seriozitate, soţul tău se va simţi mai rău, vor avea grijă de el ca de oricare persoană bolnavă. În orice caz, nu va mai fi nici în grija mea şi nici într-a ta. În clipa de faţă, cînd fiecare aşteaptă să vadă ce

întorsătură vor lua lucrurile, ai nevoie de toată puterea și răbdarea.

— Și tocmai în aceste clipe, o anumită forță mi te-a trimis în cale, să mă ajuți, spuse ea pe un ton blînd.

— Da, continuă el rîzînd, o forță numită Pelt. Dintr-o dată sări. Doamne sfinte, l-am uitat. Răsfoi în grabă cartea de telefon pentru a găsi numărul restaurantului, ceru să fie chemat la telefon, așteptă pînă veni Pelt, urmă o explicație gravă, confidențială, în șoaptă : Imposibil să o părăsesc cînd e la nevoie, e o situație foarte dificilă, desigur că vei înțelege. Vrei să discutăm ceva... Ce-ai zice dacă ne-am întîlni în oraș. Miercurea viitoare ? Perfect.

Se întoarse cu un aer degajat, plin de încredere, eliberat de Pelt.

— Și acum, Elizabeth, spuse el, cu acea degajare perfectă pe care o ai cînd vorbești cu un vechi prieten, cu un prieten adevărat — spune-mi care sînt sentimentele tale reale față de toate astea.

— Toate astea ?

— Față de soțul tău, de felul în care te-a părăsit, *villeggiatura* sa la gară, zvonurile că ar fi nebun, efectul produs asupra copiilor și asupra ta, vorbește-mi despre toate astea sau despre unele. Vorbește-mi !

— Știi, Adrian, nu sînt catolică și, chiar dacă aș fi, nu ești confesorul meu.

Era bucuros să vadă că-și păstrase încă forța combativă.

— Cu toate astea, vreau să știu cum stau lucrurile, stărui el. Vreau să văd situația din interior. Ceea ce ți se întîmplă nu mă lasă indiferent.

— De ce, Adrian ?

— Pentru că altă dată îmi plăceai foarte mult, iar viața mi te-a luat, iar acum mi te-a adus înapoi. Și ai necazuri.

— Cu alte cuvinte mă compătimești, așa cum ai compătimi o femeie de serviciu reumatică bătrînă care are o poveste nefericită.

— Elizabeth, nu fi dură. Oamenii te iubesc pentru tine, iar dacă vor să te ajute este pentru că meriți să fii ajutată.

— O, Adrian, surîse ea printr-un văl de ceață, aș dori atît de mult să te cred.

— Îți dau voie să mă crezi, să știi că e adevărat.

— Ce o să mă fac cu copiii, Adrian ?

— O să treacă nevătămați prin toate. Copiii au un echilibru al lor. Fata va fi absorbită de atenția băieților ceea ce o va face să nu se mai gîndească la nimic altceva pînă cînd se va mărita. După aceea va avea preocupările ei. Iar David...

— De David sînt îngrijorată. De ce s-a dus să-l vadă azi pe Arthur fără să-mi sufle un cuvînt ?

— Foarte simplu. S-a gîndit că dacă îți va spune, nu-l vei lăsa. Se poate ca în sinea lui să fi simțit că ai fi geloasă să-l vezi restabilind

legăturile cu taică-său, cînd tu nu știi nimic de el. Făcu o pauză și se uită la ea stăruitor. Ar avea dreptate, Elizabeth ?

Făcu încet semn din cap că nu.

— În adîncul sufletului meu, am și acceptat că între mine și Arthur totul s-a terminat. Știu că nu se va mai întoarce.

— De ce ești atît de sigură ?

— Pentru că de cel puțin cinci ani fiecare dintre noi s-a adîncit din ce în ce mai mult în făgașul său. În ultimul timp, îmi era aproape un străin.

— Asta s-a întîmplat din vina unuia dintre voi ?

— Nu pot spune. Mi se părea că se află pe undeva departe, într-un loc în care n-aș fi putut ajunge niciodată. Poate dacă aș fi fost un altfel de om aș fi reușit. Nu era în stare să vorbească despre preocupările lui niciodată, de aceea se simțea însingurat. Cred că asta a fost începutul.

— De ce ? Era prea profund ?

— Era prea profund pentru oameni de rînd, iar dacă ar fi întîlnit pe cineva care l-ar fi putut înțelege, nu era în stare să vorbească, se simțea inhibat.

— De ceva special ?

— Imediat după război, ceea ce lucra el era considerat secret de stat și nu avea permisiunea să discute decît cu unii colegi și numai între ei, cu ușile închise. Ei bine, într-o bună zi,

prin 1951, a venit la mine și mi-a spus că activitatea lui nu mai constituia un secret de stat, că își schimbase direcția cercetărilor și că putea vorbi despre preocupările lui, dacă dorea. Dar n-a făcut-o niciodată.

— Avea prieteni intimi ?

— Era foarte apropiat de fratele lui mai mare. Dar acesta a plecat în Noua Zeelandă, iar Arthur nu l-a mai văzut de vreo zece ani. Se gîndea să-l vizităm de un Crăciun, dar cînd ajungeam la o hotărîre, ni se părea că n-ar fi fost justificată cheltuiala.

— Și alți prieteni ?

— Avea un prieten foarte intim, au fost împreună la colegiu. Geoffrey Winters, îl chema, dar a murit acum vreo trei ani.

— În împrejurări triste ?

— S-a spus că s-ar fi sinucis, răspunse ea.

Amîndoi rămaseră tăcuți, gîndindu-se la Arthur Geary care-și purta pașii în lungul și-n latul peroanelor bătute de vînt, amintindu-și de prietenul dispărut. Prietenia lui Arthur nu a fost destul de puternică pentru Geoffrey ca să-l lege de pămînt. S-a eliberat și s-a lăsat purtat spre cerul furtunos. După asta Arthur a renunțat la orice prietenie.

— Își iubește copiii ?

— Cred că foarte mult. Fără îndoială că nu sînt acum tot atît de aproape de el ca atunci cînd erau mici. Cred că David îi va fi întotdeauna foarte apropiat.

Adrian Swarthmore deveni aspru şi rece. „Ei bine, Geary, dragul meu, vei fi de folos cel puţin unei persoane. Escapada ta de la gară este tocmai ce-mi trebuie, bomba care mă va pune bine cu Ben. Pe de altă parte, plecînd şi părăsindu-ţi nevasta care este încă foarte atrăgătoare, mi-ai lăsat-o să o strîng în braţe caldă şi plăcută.“ Se întoarse spre ea :

— Fii fericită, Elizabeth, viaţa nu s-a terminat încă pentru tine. Aceste supărări au să treacă. Gîndeşte-te puţin şi la tine, mai lasă-te din cînd în cînd pradă dorinţelor.

O trase spre el cu gîndul să o sărute, dar în acea clipă se auziră paşii Angelei coborînd scările.

— Mamă, spuse ea, vîrîndu-şi capul pe uşă cu un aer acuzator, plec.

— O, draga mea, nu se poate, la ora asta ?

— Numai pînă la Hazel, continuă încruntîndu-şi sprîncenele.

— Dar cum o să umbli singură pe străzi, aşa tîrziu noaptea !

— Las-o să se ducă, stărui Swarthmore încet.

— Cum îţi vine să o deranjezi pe Hazel acum ? întrebă Elizabeth căutînd să domine situaţia. Probabil că e în pat.

Angela rîse scurt.

— Hazel nu se culcă niciodată înainte de miezul nopţii. Stă în camera ei, citeşte şi ascultă discuri. Are discurile cele mai grozave, pe care eu nu-mi pot permite să mi le cumpăr. Şi îi place să vin la ea.

— Dar... îngînă Elizabeth stingherită.

— Uite mamă, știi doar unde locuiește Hazel, două străzi mai încolo.

— Du-te Angela, interveni Swarthmore, dînd din cap ; îți face bine să ieși puțin din casă.

— Dar cum poți ? Elizabeth se întoarse spre el cu o privire în care se citea o reală supărare.

Angelei îi convenea să accepte autoritatea lui. Își trase capul și plecă. Se auzi ușa din față închizîndu-se.

— Adrian, te rog să nu mă tratezi ca pe un nimic în propria mea casă, reluă Elizabeth.

— Nici gînd, replică Adrian, fără a încerca măcar să schițeze o scuză. Te tratez ca pe cineva, cineva foarte special. Mă gîndeam că ar fi plăcut ca Angela să iasă puțin. Plăcut pentru noi, vreau să spun.

Elizabeth se ridică în picioare.

— Și ca să mă ai pentru tine, ești în stare să lași o fată de cincisprezece ani să colinde orașul în miez de noapte singură.

— Stai jos, spuse el trăgînd-o de mînă. Două străzi de aici nu înseamnă tot orașul.

O prinse de mînă, dar ea se eliberă și alergă spre ușă. Îi auzi pașii în hol, apoi ușa din față deschizîndu-se.

— Angela, răsună vocea lui Elizabeth în noaptea rece, Angela, întoarce-te imediat, te rog !

Ajunsese exact la timp. Fata era la poartă și, în cîteva secunde ar fi fost înghițită de bezna nopții. Dacă s-ar fi aflat dincolo de poarta gră-

dinii, cînd ar fi auzit vocea maică-si s-ar fi îndepărtat cu un pas hotărît și cu inima de piatră. Dar așa, autoritatea ei era prea mare, n-ar fi putut să nu o asculte cînd privirea lui Elizabeth era ațintită din plin asupra ei. Își luă mîna de pe zăvorul porții, rămase o clipă locului, apoi se întoarse și intră în casă. Numai ochii care îi evitau pe cei ai lui Elizabeth trădau mînia din sinea ei. Elizabeth o lăsă să treacă pragul în tăcere, apoi închise ușa. Acum amîndouă se aflau în interiorul cald, luminos, al căminului lor, în deplină siguranță.

— Așa e-n regulă, draga mea. Îmi pare rău că a trebuit să te chem înapoi, spuse ea veselă, dar nu-ți îngăduiam să te duci, iar dacă vrei să vorbești cu Hazel ar fi mai bine să o chemi la telefon.

Angela trecu prin hol cu spatele la maică-sa ca și cum nici nu ar fi auzit spusele ei. Cînd ajunse la piciorul scării, puse mîna pe balustradă și anunță :

— Mă duc să mă culc.

— Vino și spune-i noapte bună domnului Swarthmore, îi atrase atenția Elizabeth cu o voce voioasă.

Angela îi aruncă o privire de dispreț (ca și cum i-ar fi spus „Sîntem la cuțite și vrei să mai păstrezi regulile de bună cuviință“). Fără a mai scoate un cuvînt, se întoarse și urcă treptele.

Elizabeth intră repede în camera de zi. Tocurile ei răsunau pe parchetul de stejar. Era fu-

rioasă ; da, într-adevăr, Swarthmore îi oferise să o ajute, să o sprijine, să o elibereze de tensiunea în care se găsea, să-i liniştească zbuciumul sufletesc. Aşa că în mod normal îl acceptase, îşi deschisese inima în faţa lui. Şi iată la ce ajunsese, să ia hotărîri în locul ei.

Cînd Elizabeth apăru, Swarthmore se ridică în picioare. Era cam descumpănit. Nu ştia ce să facă. Să-i vorbească blînd, sau să continue pe un ton aspru, năzuind că astfel o va face praf ?

— Elizabeth nu-i necesar ca...

— Adrian, cred că nu are nici un rost să mai continuăm marea noastră scenă, atmosfera s-a tulburat, nu ţi se pare ?

— S-a spulberat, răspunse el cu un aer dezgustat.

— Cu atît mai bine, poate. Lucrurile luaseră o cale greşită. La început credeam că ai venit aici ca un prieten sincer, gata să mă ajuţi. Dar pe urmă ţi-a încolţit ideea că soţia singură, neajutorată, părăsită, n-ar fi potrivnică unor avansuri, dacă puteai îndepărta fiica din cale.

— Uită toate astea, Elizabeth, spuse el bătînd în retragere. Uită că le-ai rostit vreodată sau le-ai gîndit. Ochii lui plini de o sinceritate de circumstanţă o priviră îndelung.

— Foarte bine, spuse ea în cele din urmă, ştergem ultimele patru rînduri. Şi să nu-ţi închipui că nu-ţi sînt recunoscătoare, Adrian.

Se duse să-i pregătească patul. Scena lor era terminată, aşa cum decretase ea. Swarthmore

umbla în cameră de colo pînă colo. Găsi o sticlă cu whisky şi un sifon. Furios îşi turnă un pahar cu mult whisky şi-l dădu pe gît. „Căţea plină de fumuri ! Reticentă, cu o spoială de suprafaţă. Nu-i de mirare că şi-a dus bărbatul la nebunie. Dar probabil că nici el nu era mai breaz. Închis în el, distant !" Simţi o puternică animozitate faţă de unul şi de altul. Ce femeie nebună să dea cu piciorul la o mică distracţie ! Pentru cine credea ea oare că se păstrează? Îşi închipuia că la vîrsta ei bărbaţii or să facă drepţi ? Ar avea ce merită, dacă şi-ar pune mintea cu fata aceea a ei cu părul arămiu, şi ar lăsa-o cu burta mare.

Între timp, Arthur Geary se afla în gara Paddington, iar camerele televiziunii aveau să-l urmărească acolo. Elizabeth reveni să-l anunţe că-i făcuse patul. Îi mulţumi şi îşi spuseră noapte bună unul altuia ca doi vechi prieteni, dar cum stătea întins în pat, într-o pijama a lui Arthur Geary, spumega de mînie.

Noaptea se lăsase peste casă învăluind-o. Fiecare dintre cei dinăuntru se afla într-un compartiment separat din cărămidă şi mortar, o seră de visuri şi frămîntări, toţi patru cufundaţi într-un somn tulburat. Fata şi bărbatul erau furioşi, deşi fiecare din alte motive şi în alt fel. Femeia rămăsese uluită, pătrunsă de înţepăturile miilor de ace ascuţite ale dorinţei. Năzuinţele ei erau acute şi contradictorii. Ar

fi vrut să fie dominată şi posedată, dar în acelaşi timp independentă şi investită cu autoritate şi, totodată, dorea să se ştie iubită şi compătimită. Durerile ei nu mai puteau fi lecuite, viaţa ei era terminată. Cît despre băiat, el era cufundat în simplă consternare.

Consternarea poate să tulbure şi somnul cel mai adînc, aşa că David se trezi imediat după miezul nopţii. Mintea lui, luminată de întreaga strălucire a conştiinţei, scoase la iveală un fapt copleşitor, şocant. Tatăl lui era rănit, avea coastele zdrobite. Aşa cum stătea întins acolo, în întuneric, David retrăia momentul cînd taică-său îşi scosese vesta şi cămaşa şi-i arătase acel zid de ghips cenuşiu din jurul trupului. Tot gîndindu-se, David îşi imagina dincolo de ghips coastele sfărîmate ca nişte doage. Ce tristeţe ! Ce tristeţe ! trupul tatălui său, trupul care-i dăduse lui viaţă, contopindu-se cu cel al maică-si şi plămădindu-l pe el. Acum cele două trupuri se aflau despărţite, văpaia lor era stinsă. Taică-său, lipsit de afecţiune, cu coastele rupte, era singur pe un pat străin.

Să fi căzut pe scări ? Nu-l ştia un om stîngaci. Să fi alunecat pe o coajă de banană ? Să fi fost posibil aşa ceva ? Desigur că a căutat să-l menajeze pe el. Existau atîţia inamici. În faţa ochilor lui David se contură chipul lui Blakeney, cu un surîs dispreţuitor. Inamici destul de puternici şi lipsiţi de scrupule, gata să-l atace pe taică-său, să-i rupă oasele, să-l distrugă.

David se sculă din pat plîngînd, traversă coridorul şi se îndreptă spre camera maică-si. Elizabeth Geary dormea în patul pe care-l împărţise cu Arthur. În copilărie, David se strecura uneori în pat între ei, atunci cînd bezna îl înconjura cu forme înfricoşătoare. Se urca tiptil în pat, se întindea şi atingea cu spatele pe cel care se întîmpla să fie în acea parte. Atunci frica se risipea şi adormea.

De cînd era mare nu mai procedase aşa niciodată. Teama care-l cuprindea în bezna din camera copiilor dispăruse. Dar alte temeri i se strecuraseră acum în suflet, iar acestea aveau să rămînă neclintite şi el trebuia să suporte. Era pregătit. Ceea ce-l mînase în acea seară lîngă făptura care dormea liniştită, maică-sa, nu era teama, ci tristeţea. Tristeţea însingurării lor şi a trupului zdrobit al tatălui său.

Cînd David se apropie de Elizabeth, aceasta se trezi. O clipă fu cuprinsă de panică, se crispă, gata să-şi apere trupul împotriva violării. Ceva din ea, nu raţiunea, ci o părticică din sistemul ei nervos, prea primară pentru a lua forma cuvîntului, o făcu să-şi închipuie că ar putea fi bărbatul în care în mod greşit se încrezuse, şi care acum se năpustea asupra ei în somn. Imediat îşi dădu seama că era David şi se cufundă din nou într-o somnolenţă învăluită de sentimente materne.

— Ce s-a întîmplat, dragul mamei, ce este ?

David se ghemui lîngă ea.

— Plîngi, dragostea mea ? Nu te mai necăji.
Înfățișarea ei aparent liniștită fu tulburată, pojghița de la suprafață sfărîmată. Toată eficiența ei dispăruse. Îl strînse cu căldură la piept, în patul ei pustiu.

David încercă să îngăime cîte un cuvînt. Ar fi vrut să-i spună că taică-său era lovit, că avea dușmani care-i zdrobiseră cu multă cruzime coastele, că cei de la spital îl înfășuraseră în ghips, iar acum umbla strîns în ghips, și transpira și-l mînca pielea. Dar cînd maică-sa îl cuprinse în brațe, ceva în sinea lui domoli parcă spaima aceea teribilă și adormi pe loc.

În camera de oaspeți, Swarthmore se frămînta prin somn, furios, iar chipul lui adormit purta o mască a răutății.

Cînd ceasul deșteptător de lîngă patul lui Elizabeth sună, la șapte și jumătate, David era încă lîngă ea, amîndoi cufundați într-un somn adînc. Elizabeth Geary se trezi cuprinsă de simțămîntul că ceva nu era în regulă. În mintea ei stăruia gîndul că fusese tulburată, fără a-și aminti cauza. Dar își aduse aminte imediat. Adrian Swarthmore se găsea în casă și trebuia să-i țină piept, pe lîngă toate celelalte lucruri cărora avea să le facă față, decum deschidea ochii.

Se sculă, își luă hainele, gata să se ducă la baie. David se mișcă și apoi se trezi.

— Bună dimineața, rosti el cu timiditate.

Acum, odată cu lumina zilei, se simțea cam rușinat să se găsească în patul maică-si.

— Bună dimineața, drăguțule, răspunse ea cu o tandrețe rece.

Nu-i pomeni nimic de prezența lui acolo.

— E ora sculării ?

— Poți să stai în pat pînă îmi fac baia și mă îmbrac, așa că ai tot timpul să mai tragi un somn, iar după ce termin eu te duci la baie. Se îndreptă spre ușă cu hainele în mînă, dar se opri, se întoarse, își luă capotul pe ea. Deobicei se ducea în baie în cămașă de noapte : de data asta însă situația era diferită : Swarthmore.

Deși avea pasul ușor, Adrian o auzi trecînd prin fața ușii lui. Stătea întins pe spate, cu brațele sub cap. Lumina palidă a dimineții cădea blînd pe firele cărunte, nerase, de pe obrajii lui.

„Trece cățeaua", se gîndi în sinea lui. Al naibii de neplăcut să se trezească aici, în loc să fie acum la Londra. O să piardă jumătate de dimineață în tren. Își aminti însă că trenul îl ducea la gara Paddington. Acolo se afla doar prada lui, Geary. Trebuia să-l vadă. Cum stătea întins, Adrian Swarthmore începu să se gîndească. Deveni foarte lucid, precis ; depăna gînduri în tăcere cu o imensă forță. Aerul proaspăt al dimineții năvăli în cameră. Se simțea bine acum. Împrejurările aveau să-i fie prielnice.

Se sculă și se îndreptă spre oglindă, să-și pieptene părul, să-și examineze ochii, proporția de păr alb din barbă și, în general, întreaga înfă-

țișare. Arăta destul de bine. Nu era încă bătrîn. Își simțea în piept forța fizică. Auzi zgomotul apei în camera de alături și își închipui trupul gol al Elizabethei în baie, dar fără nici o tulburare. Așa dar una îi scăpase printre degete, dar mai existau atîtea altele și încă mult mai bine. El se îndrepta spre treptele de sus ale societății, unde putea avea orice femeie. Nu ajunsese încă în înalta societate, trebuia să fie sincer și s-o recunoască. Destul de sus, dar nu chiar în vîrf. Vor mai fi necesare o serie de apariții pe micul ecran ca să ajungă acolo și asta însemna că trebuia să-l dea gata pe Ben Warble, iar pentru a-l impresiona pe Ben, avea nevoie de știri senzaționale. Da, o bombă și bomba putea fi Geary. Iată ținta — Geary, iar el pușcașul. Totul era foarte simplu.

Elizabeth Geary se întoarse în cameră. Auzi apoi băiatul alergînd la baie, bălăcindu-se puțin și dînd fuga înapoi. Cîteva minute mai tîrziu, băiatul bătu în ușă și intră îmbrăcat, aducîndu-i o ceașcă de ceai. Mereu acea bună-cuviință specifică micii burghezii. Dacă aș fi siluit-o aseară, tot mi-ar fi trimis o ceașcă de ceai și m-ar fi condus cu mașina la gară.

David îi spuse că baia era liberă. Așeză ceașca pe masă, deschise ușa și ieși pe coridor. Peste pijama purta un halat subțire al lui Geary. În camera de baie, își spălă dinții cu peria nouă, învelită în celofan, pe care Elizabeth Geary o

pusese acolo. Din nou buna-cuviință. Oaspetele neașteptat de peste noapte nu trebuia să vină la micul dejun cu aciditatea adunată în jurul dinților după douăzeci și patru de ore. Dar nu exista nici un aparat de ras. Geary și-l luase pe al său, iar Elizabeth, spre deosebire de multe alte femei, nu se rădea.

Își lăsase hainele în cameră. Așa gol cum era, își luă în mînă pijamaua, adică pijamaua lui Geary și își puse pe el doar halatul subțire. N-avea să-și bată capul să se mai îmbrace și cu pijamaua. Halatul era suficient ca să-i acopere goliciunea cîteva clipe, cît trecea din baie în cameră, și apoi nici nu avea cine să-l vadă.

Deschise ușa. Pe coridor venea Angela Geary cu o figură somnoroasă încă, purtînd un capot strîns pe trup. Swarthmore rămase locului și o lăsă să ajungă pînă la el. Dintr-o dată se simți dominat de simțuri și tare mai dorea să aibă lîngă el această fărîmă de femeie tînără, plină de prospețime. Cu o franchețe care-l surprinse pînă și pe el, savură faptul că trupul lui gol era învăluit privirilor ei doar de un halat subțire. Se simți înflăcărat în mod trivial.

— A, bună dimineața, spuse el mieros.

Își dădea seama că Angela îi vedea pijamaua de sub braț, că era stînjenită de apropierea lui, a masculului din el.

— Bună dimineața, îi răspunse ea, uitîndu-i-se drept în ochi și întorcînd apoi repede privirea în altă parte.

Glasul ei nu mai era copilăresc.

— S-a liniştit totul după furtuna de astă noapte ? Ordinea a fost restabilită ?

— Datorită dumneavoastră, răspunse ea sfioasă.

Sfiala fetei îl excită. Ardea de dorința de a-şi înfige dinții în carnea ei, dorea să o ciufulească, să-şi frece țepii din barbă de pielea ei albă.

Văzînd că nu face nici o mişcare să se dea la o parte şi să o lase să intre în baie, fata se întoarse spre camera ei, dar mai înainte de a intra, Swarthmore îi dispăru din cale şi, din uşa camerei lui, îngăimă o scuză.

— Iartă-mă te rog, nu sînt încă bine trezit.

„N-am fost niciodată mai treaz", se gîndi în sinea lui, scoțîndu-şi halatul. Ei bine, dacă nu ea, va trebui să fie o alta şi cît mai repede !

Se îmbrăcă în grabă. El, căpitanul, domnul, stăpînul care seamănă viața. Perii aspri de pe obraz îi dădeau un aer şi mai bărbătesc, mai terestru. „Fii gata ! Am aşteptat destul. Mi-am făcut datoria. N-am de gînd să mă opresc la jumătatea drumului, trebuie să ating apogeul !" Îşi făcu promisiunea ca, pînă în douăsprezece luni, să aibă tot ce doreşte, *tot*.

În sufragerie, băiatul îşi termina micul dejun. Plină de grație, Elizabeth îi puse în față un grepfrut şi se duse să-i fiarbă un ou. Se hotărîse să nu țină seamă de lipsa lui de tact. Adrian zîmbi, uitîndu-se la grepfrut. Băiatul se scuză politicos, spunînd că trebuie să plece la şcoală.

Elizabeth se întoarse cu oul fiert, veni şi Angela şi se aşeză la masă ; toţi stăteau acolo ca nişte străini bine crescuţi. Angela, în uniformă de şcolăriţă, evita să-l privească şi-i vorbea numai mamei. Swarthmore se uita la ea cu coada ochiului. Nu trebuia să o lase să devină prea rezervată. Avea nevoie de ea. Cînd Elizabeth ieşi din cameră, Swarthmore profită de ocazie, căci Angela era tocmai pe punctul de a o urma.

— Angela, o strigă el pe acelaşi ton confidenţial pe care-l avusese sus, dar fără rezonanţa erotică de atunci. Ai vreo fotografie de a tatii ?

Angela ridică privirea spre el, iar pe faţă i se schiţă dintr-o dată un interes viu.

— Da, sus.

— Ştii, mama e îngrijorată şi aş vrea să văd dacă pot face ceva pentru el.

Fata dădu din cap, cu privirea îndreptată asupra lui. „E-n regulă se gîndi el, bine că n-am speriat-o." Trebuie să ştiu cum arată, îi explică el.

— Mama a strîns toate fotografiile, cred, răspunse fata, aruncînd o privire spre uşă. Dar am una în camera mea, am păstrat-o acolo. Pot să ţi-o împrumut.

— E suficient doar să mi-o arăţi. Spui că-i în camera ta ?

— O aduc, răspunse ea ieşind în grabă.

Rămase aşteptînd-o. Elizabeth nu se întoarse ; după cîteva clipe o auzi conducîndu-l pe David, şi apoi urcînd treptele. Probabil că Angela o

întîlni pe scări, căci apăru imediat după aceea, radioasă.

— Iată fotografia, îi spuse.

Era o fotografie bună, clară, mare, într-o ramă ușoară. Swarthmore o studie cu atenție.

— E recentă ?

— De vreo doi, trei ani. Nu s-a schimbat, în orice caz nu se schimbase cînd l-am văzut ultima oară și asta a fost doar cu vreo cîteva săptămîni în urmă.

Rămase tăcută, gata parcă să se încreadă în Swarthmore sau să-l întrebe ceva. Acesta aștepta cu ochii ațintiți la fotografie. Dar fata nu mai spuse nimic. Într-o clipă apăru și Elizabeth și-l întrebă cînd vrea să meargă la gară.

— Iar pentru tine, Angela e timpul să te duci la școală, adăugă ea. Știu că nu e departe, dar trebuie să fii acolo în zece minute și presupun că se așteaptă de la tine să dai un exemplu, acum, cînd ești monitoare.

— O, *monitoare*, repetă Angela cu un glas plin de aversiune pentru acest cuvînt din vocabularul școlăresc și copilăresc.

Swarthmore simți că fusese spus pentru el și că avea un anumit tîlc. Îi aruncă un surîs cald, plin de înțelegere. Nici o șansă să o aibă acum, dar poate că într-un an sau doi o va întîlni la Londra, singură, fără maică-sa, și atunci va fi o altă poveste. O urmări cu tandrețe părăsind camera. „Porumbița mea mică, mai stai încă puțintel în cuibul tău".

Cînd se zăriră arcadele metalice, înalte, ale gării trenul își încetini mersul, dar bătăile inimii lui Swarthmore se accelerară. Se aplecă în față. Călătorea într-un compartiment de clasa I, iar scaunul avea brațe confortabile, capitonate. În timp ce-și puse palmele pe brațele scaunului, observă că-i erau ușor umede. Făcea astfel un mic dar din sudoarea lui, căilor ferate britanice. Își avea locul lîngă fereastră și cum privea dincolo de marginea perdelelor strînse cu eleganță (numai la compartimentele de clasa I) vedea străzi lungi, mohorîte, tăindu-se în pantă, pierzîndu-se departe, în ceață, mărginite de case de cărămidă una la fel cu cealaltă. Aglomerare de clădiri, asemenea unui furnicar, imagini ale vieții fără perspectivă a londonezului. Se gîndi apoi la gara de care se apropia, la dubla și curioasa-i înfățișare. Pe de o parte o sinteză a Londrei urbane, aglomerate, ancorată pentru totdeauna prin benzi de metal în așezarea-i soioasă. Pe de altă parte, un loc lipsit de consistență, în continuă mișcare, un tranzit spre alte meleaguri și, pentru un singur om, un refugiu.

Închise ochii o clipă, încercînd să-și amintească figura lui din fotografie. Fața ovală a lui Geary, serioasă, ochii împlîntați în fundul unor orbite adînci, o gură destul de mare. Umerii păreau lați. Uitase să o întrebe pe Angela dacă tatăl ei era înalt sau scund. Judecînd după lățimea umerilor, era probabil de statură mijlocie. Altfel ar fi putut fi un bărbat excepțional de înalt și fata ar fi spus.

Peroanele și vagoanele de bagaje rămîneau în urmă, la început repede, apoi mai încet. Trenul se opri. Tovarășii lui de drum se ridicară, o porniră agale, înghesuindu-se spre ieșire. Swarthmore rămase locului cu palmele umede pe brațele capitonate ale scaunului. Acum cînd sosise momentul, se simțea în tensiune. Nu era lucru ușor să te apuci să hăituiești un om, ca apoi să-l transformi într-un trofeu al tău.

Swarthmore ieși printre ultimii pasageri. Porni repede de-a lungul peronului, cu ochii în jos, temîndu-se să nu fie recunoscut. Instinctiv simțea că trebuie să-și găsească un adăpost pentru a-și pregăti mișcările următoare. Bufetul era în apropiere și se gîndi să intre acolo să bea ceva. Dar își aminti dintr-o dată că nu era bărbierit și se hotărî să se ducă mai întîi la frizeria din gară. Cum stătea acolo, pe scaunul frizerului și simțea pe obraz briciul tăind fîșii, fîșii din barba crescută, încercă un sentiment de mîndrie pentru stăpînirea de a nu se fi dus imediat să bea ceva. Trebuia să fie deschis la băuturi, se deschidea de obicei la ora unsprezece.

Swarthmore ieși de la frizer proaspăt bărbierit, cu fața roșie. Acum se afla pe peronul unu, iar cîțiva pași mai departe era un alt local cu băuturi alcoolice. Se hotărî să comande o cafea și o sticluță de coniac pe care avea să-l toarne în cafea. Impulsionat de această hotărîre splendidă, intră repede la bufet. Ca să nu se poată răci cafeaua, cumpără mai întîi coniacul. Se duse la

aparatul de cafea, comandă o ceașcă, urmărind cum i-o umplea. În acest timp pipăi sticluța de coniac din buzunar. Se simțea înfrigurat, fără vlagă în el. Dar într-o clipă totul va fi în regulă. Se va așeza cu ceașca în față la o masă din colț, își va turna coniacul, și apoi va sorbi cafeaua. Aceasta îi va încălzi stomacul și-i va limpezi mintea. Coniacul îi va circula prin vine și-i va strecura argint viu în sînge. Apoi întoarse capul și dădu cu ochii de Geary.

— Un șiling, spuse femeia din spatele tejghelei. Împinse ceașca spre Adrian și-i surîse încurajator.

O clipă, se uită la ceașcă nedumerit. Geary stătea la o masă, cîțiva pași mai departe. Pe masă era o ceașcă goală și cîteva reviste săptămînale ilustrate.

Swarthmore lăsă pe tejghea o piesă de doi șilingi și plecă, ducînd ceașca în mînă. Femeia îl strigă :

— Luați-vă restul, un șiling, domnule.

Swarthmore se opri, iar atenția celor din jur fu atrasă de această mică întîmplare : pînă și Geary ridică ochii.

Swarthmore, cu fața în flăcări, se înapoie și își luă restul. Cînd se reîntoarse să-și caute o masă, observă că Geary îl mai privea încă. Se vedea din ochii lui că parcă l-ar fi recunoscut. Adrian trecu în grabă pe lîngă el, evitînd să se uite. Se simțea total descumpănit. Planul lui fusese să-l caute pe Geary în tihnă, în mulțime,

să se apropie de el, după ce-l va fi reperat și, stînd în picioare sau așezat lîngă el, la adăpostul anonimatului, să înceapă ca din întîmplare conversația. Era convins că Geary nu avea cum să-l recunoască. Chipul lui era bine cunoscut multora, dar în general nu oamenilor ca Geary.

Acum se simțea el hăituit. Stomacul îi tînjea după cafea, dar lăsă ceașca jos și ieși. N-ar fi fost în stare să se așeze la o masă și să bea cafeaua sub ochii lui Geary. Dacă Geary știa sau nu cine era el, în orice caz îl văzuse și-l reținuse. Decum ieși afară, o porni cu pas repede pînă cînd ajunse în holul unde erau ghișeele de bilete. Acolo se simți în siguranță.

Să intre la un alt bufet ? Încă o cafea ? Nervii lui suprasolicitați se revoltară la gîndul repetării scenei. Scoase sticla de coniac din buzunar o deșurubă și o duse la buze. Să bea jumătate ? Nu, toată. Își lăsă capul pe spate și o dădu dușcă, plin de aviditate. Un trecător îi aruncă o privire compătimitoare ca și cum ar fi fost un bețivan de pe cheiurile Tamisei.

Respirînd adînc, Swarthmore azvîrli sticla goală într-un coș de gunoi. Coniacul acționa asupra centrilor nervoși. Stătea lîngă un șir de cabine telefonice. Adrian vînătorul. Geary, leul sălbatic, se afla în cușca lui, pe peronul unu. O singură întîmplare nefericită nu trebuia să zdruncine nervii trăgătorului de elită. Păși cu precauție la adăpostul standului de cărți. Fără nici un gînd, înaintînd cu un pas alert, Geary

venea pe peron. Trecu de standul de cărţi, îl văzu pe Swarthmore şi se opri. Pe faţă îi flutura un zîmbet plăcut.

— Scuzaţi-mă, cred că vă ştiu, domnul Swarthmore, nu-i aşa ?

— Da.

— Nu ne-am cunoscut, dar mi se pare că sînteţi un vechi prieten al soţiei mele.

Swarthmore simţea în vine căldura coniacului ; îi făcu un semn afirmativ din cap, urmărind privirea lui Geary.

— V-am văzut o dată la televizor, la o masă rotundă. Mă întorsesem tocmai acasă cînd am găsit-o pe soţia mea urmărind programul şi mi-a spus cine sînteţi şi că aţi lucrat împreună la Manchester.

— Da, imediat după război.

— Nu o cunoscusem încă pe atunci, zîmbi Geary. Avea inima uşoară. În dimineaţa aceea gara într-adevăr îi pria. Se simţea în siguranţă, ocrotit, dornic să petreacă timpul în compania cuiva. Se întreba dacă l-o fi contrariat cumva pe Swarthmore faptul că se uitase cam stăruitor la el cînd era la bar.

— Presupun că sînteţi obişnuit să fiţi recunoscut, spuse el.

Swarthmore simţea că îl cuprinde panica. El, vînătorul, fusese încolţit, trebuia să găsească o modalitate de a contraataca. Avea nevoie de forţă, trebuia să fie brutal.

— De fapt, astă noapte am vizitat-o pe soţia dumneavoastră, replică el direct.

— O, făcu Geary. Aţi venit cred cu trenul de 11.15 ?

„Ce apărare perfectă, se gîndi Swarthmore. Te felicit şefule !" Apoi spuse cu glas tare :

— Da, e foarte comod.

— Elizabeth v-a spus, evident, totul ?

— Da, mi-a părut rău, natural.

— Natural, repetă Geary. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Îl salută cu o uşoară înclinare a capului şi plecă. În aceste împrejurări nu mai avea chef să stea de vorbă cu Swarthmore. Purta vestigiile unei vechi dureri şi, în plus, acum, văzîndu-l mai bine, nu-i plăcea nici mutra tipului.

Swarthmore îl urmări cu privirea pe Geary cum se îndepărta de-a lungul peronului. Un singur lucru, cel puţin, îi era limpede. Geary îşi petrecea tot timpul în gară. Umbla încoace şi-n colo, ca cineva plimbîndu-se în propria-i grădină. Într-o gară, cei mai mulţi oameni sau merg agale, sau sînt grăbiţi. Geary păşea foarte natural. Avea tot timpul să se oprească, să stea de vorbă, totuşi nu era obligat să lungească discuţiile pentru a-şi omorî orele. O clipă, Swarthmore se întrebă în sinea sa dacă pînă în cele din urmă Geary nu găsise secretul fericirii. Apoi îşi veni în fire. Vînătorul îşi poate permite să invidieze vremelnic leul, dar nu trebuie să-i îngăduie leului să-i scape şi să-şi piardă el viaţa.

Se întoarse la bufet. Acolo nu mai era ameninţat de prezenţa lui Geary. Încă o ceaşcă de

cafea și un coniac ? Acum îi era cald și nu-și mai simțea stomacul gol, continua însă să fie nervos. Comandă o halbă de bere. Se așeză jos să bea și să se gîndească în liniște.

Trei seri mai tîrziu, Swarthmore se afla în apartamentul lui și vorbea la telefon. Camera de zi avea ferestre mari și lămpi care revărsau o lumină blîndă ; pentru că apartamentul era bine încălzit, în serile reci foarte adesea nu trăgea perdelele, așa că putea privi afară. În seara asta, în timp ce vorbea, își ținea privirile îndreptate spre Tamisa, care își purta apele departe, jos, și spre clădirile înalte de pe malul opus. Apartamentul lui era foarte sus, iar cerul părea rece, dar atmosfera din interior era caldă, lumina blîndă și covoarele groase. Un asemenea contrast îi plăcea lui Swarthmore și-l căuta în mod constant.

În timp ce vorbea, bucuria lui pălea și devenea tot mai îngrijorat și mai iritabil.

— Ești sigură, nici unul dintre ei nu-i disponibil ?

— Nu, regret, răspunse fata de la celălalt capăt al firului. Lucrează în echipă și sînt angajați într-o lucrare în exterior.

— Dar Sir Ben personal m-a asigurat că vor fi disponibili.

— Ei bine, spuse ea, de fapt mîine aveți nevoie de ei, nu-i așa ? Atunci vor putea fi la dispoziția dumneavoastră. Vor veni toți să dea raportul la 9.30.

— Am un aranjament special, stărui Swarthmore. Doresc să vină în seara asta la mine, pentru un instructaj cu ei. Treaba de mîine e foarte delicată şi, în acelaşi timp, există şanse să se înscrie în analele televiziunii. Este foarte important pentru mine să lucrez cu o echipă care să înţeleagă natura muncii respective. I-am explicat toate aceste aspecte lui Sir Ben şi mi-a sugerat să-i primesc la mine, să beau un pahar cu ei şi să stabilesc astfel un fel de legătură între ei şi mine.

— Îmi pare foarte rău, domnule Swarthmore. Înţeleg foarte bine despre ce este vorba, dar regulile noastre cer ca o echipă de operatori să fie la dispoziţia celor care organizează emisiunile de actualităţi şi divertismente, dacă au nevoie de ei.

— Evident, acum fiind noapte, prezenţa lor nu mai este necesară pentru emisiunea de actualităţi, în schimb eu am nevoie de ei, stărui Swarthmore cu blîndeţe.

— Sînt la aeroport. Toţi miniştrii africani se întorc acasă.

— Miniştrii africani ! repetă Swarthmore şi puse receptorul în furcă.

Şi cum stătea aşa liniştit, privi în jos spre apele întunecate ale Tamisei şi apoi la celălalt rîu care şerpuia alături, alcătuit din farurile automobilelor. Noaptea părea rece, să nu dai un cîine afară. Îşi închipuia echipa de operatori tremurînd de frig pe macadamul aeroportului. Era

furios pe producătorii acestui program de actualități și divertismente, program foarte apreciat. Îl detesta mai ales pe șeful emisiunii, acel om dotat cu un ciudat instinct pe care el nu l-a avut niciodată, deși pretindea că-l are. Era bolnav de dorința de a-l avea sau poate mai curînd tînjea după puterea pe care ar fi căpătat-o, dacă ar fi fost în stare să-și dezvolte această calitate și să o valorifice. După putere tînjea. Putere, putere !

„Așadar echipa mea de operatori va apărea fără instructaj, somnoroasă, înfrigurată, îmbufnată și, probabil, cu un început de pneumonie. Și dacă totul va ieși pe dos, va trebui să-i explic lui Ben că a fost din vina mea!" Sunetul propriei voci răsunînd printre mobilele solide din apartament îl făcu să se simtă singur. Trase perdelele și se așeză în fața focului electric. Existau mai multe posibilități de distracții pentru restul acelei seri și se consacră alegerii uneia dintre acestea.

A doua zi dimineață, cînd Swarthmore coborî din taxi la studiourile televiziunii, cerul era acoperit cu nori groși, păstoși, ca o humă. Șoferul îl văzu cum în timp ce se scotocea prin buzunare după monede ca să plătească, privea în sus.

— Da, o să cadă, domnule, spuse el, făcînd un semn cu degetul mare spre cer și zîmbind cu aer dezgustat.

— Ce o să cadă ?

— Zăpadă, continuă șoferul cu satisfacție și încăpățînare.

Își vîrî banii în buzunar și o luă din loc. În timp ce se îndrepta spre clădirea unde se făceau primirile și-l aștepta echipa, Swarthmore trase o înjurătură. Pe lîngă faptul că fiecare era întors pe dos, asta mai lipsea, o ninsoare. Deschise ușa camerei unde i se spusese echipei să-l aștepte. Trei tineri cu figuri banale, purtînd pantaloni strîmți și tricouri groase, cu țigări în mîini, îl priviră cu ostilitate.

— Sînteți echipa de filmat ?

— O parte, șeful nu a venit încă.

— Ba da, răsună în spatele lui Swarthmore o voce cu accent din nord, lătăreață.

Șeful echipei, un om îndesat, chel, purtînd ochelari cu lentile groase, apăru în ușă.

— Nu m-am culcat pînă la două. Asta-i viață de cîine. Tremura în haina lui strînsă cu un cordon.

— Lasă acum, spuse Swarthmore, mascîndu-și propria amărăciune. Am o sarcină plăcută pentru dumneata azi. N-avem de umblat pe nicăieri. Vom sta în gara Paddington.

— Gara Paddington ? întrebă șeful mirat. Ce facem, filmăm numerele locomotivelor ?

— O să luăm un interviu, răspunse Swarthmore, păstrîndu-și vocea calmă și un ton profesional, unei persoane care nu va ști că este supus acestui interviu.

— Imagini luate pe furiș ? întrebă unul dintre tineri aruncîndu-i o privire.

— Nu, ceva mai subtil. De fapt un profil, spuse Swarthmore. Persoana în chestiune este

un om de știință excentric, locuiește în gara Paddington și nu pleacă de acolo niciodată.

— Unde-și ține eprubetele ? întrebă șeful.

— Nu știu nimic despre felul în care își organizează viața sau activitatea, răspunse Swarthmore, controlîndu-se. Scopul nostru este explorarea naturii acestui om. Să obținem o imagine a vieții sale. Mai ales să aflăm de ce nu părăsește niciodată gara.

— E cam țăcănit, asta-i tot, interveni șeful. A sărit de pe șină.

— Dacă e nebun, interveni Swarthmore cu amabilitate, este într-un mod interesant, pentru că e un om interesant. Atribuțiile noastre se rezumă doar la atît : să-l privim, dacă va fi posibil, să schimbăm un cuvînt, două cu el. S-ar putea să fie dificil acum. Sper că veți accepta situația ca pe o încercare a priceperii dumneavoastră.

— Doamne sfinte, exclamă șeful, uitîndu-se la cei în subordinea lui, ca și cum i-ar fi îmbiat să-i împărtășească uimirea.

— Este posibil, continuă Swarthmore să nu obținem un interviu normal. Dacă va vedea camerele, o va lua din loc, sînt sigur de asta, așa că s-ar putea să fie necesare filmări de la distanță. Veți lua o serie de instantanee în timp ce umblă pe peron. Mai apoi, cînd vom aduna o cantitate suficientă de imagini, voi încerca să-l atrag într-o conversație. Mă voi folosi de asta, le arătă un magnetofon microscopic, ce putea fi ascuns în spatele unei flori la butonieră.

— Am văzut şi mai grozave decît ăsta, interveni unul dintre tineri. Există aparate de radio care transmit muzică şi în acelaşi timp înregistrează. Cînd vii acasă ştergi muzica, apoi pui banda invers, şi îţi asculţi inregistrarea.

— Da, minunat, conveni Swarthmore, dar nu mă văd umblînd prin gările Londrei bălăbănind în mînă un aparat de radio cu tranzistori, cîntînd.

Îl puse la punct pe tînăr cu o privire glacială şi continuă :

— În cel mai rău caz vom folosi teleobiectivul, ceea ce probabil că se va întîmpla, apoi vom încadra imaginile cu benzile respective. Oricum, voi pune imaginile cap la cap însoţite de un comentariu. Vor fi necesare o mulţime de lucrări de pregătire a emisiunii, dar asta nu vă priveşte. Cînd vom avea tot materialul, îl vom aduce aici şi îl voi pune la punct, efectuînd toate tăierile şi modificările împreună cu operatorul.

— Foarte bine, spuse şeful echipei care nu-şi scosese haina. Hai s-o pornim mai repede! Mi-ar conveni să terminăm cît mai curînd. Nu prea sînt în apele mele, clocesc o boală, cred.

Ieşiră afară şi se urcară în microbuzul care-i aştepta. Pe cînd plecau, începură să cadă primii fulgi.

În timp ce se îmbrăca, Geary văzu zăpada. În dimineaţa aceea se simţise cuprins de o plăcută lene, şi îşi oferi micul dejun în pat. După

ce mîncă, se lăsă pe spate și se întinse copios, apoi deschise ziarul care-i fusese adus odată cu micul dejun și cîtva timp citi cu mulțumire. Ziarul îi spuse din nou aceeași și aceeași poveste zilnică a frămîntărilor oamenilor și-l mai preveni că Anglia se vedea serios amenințată ca mare putere, chiar în acel fel de mare putere de mîna a doua care devenise după cel de al doilea război mondial. Geary primi știrile liniștit. Căldura patului era foarte plăcută și se gîndi că acesta avea să fie tot atît de cald, și delicios, chiar dacă Anglia devenea o țară foarte săracă.

În cele din urmă se sculă, se dădu jos din pat, deschise robinetul cu apă caldă, se rase, se spălă. Apoi se îmbrăcă. În timp ce-și încheia cămașa văzu zăpada. Încîntat, se îndreptă repede către fereastră. Camera lui se afla într-o aripă a hotelului care nu dădea spre gară, dar vedea acoperișurile, o stradă, oameni, circulație. Zăpada începuse să se adune ca o pudră albă, pe acele suprafețe unde nu o atinsese nimic. Chiar și pe acolo pe unde călcaseră pașii, nu se transformase încă într-o pastă cafenie : rămăsese albă, din loc în loc avea găuri negre, umede, pe unde erau urme de pași, sau unde roțile automobilelor lăsaseră lungi benzi întunecate.

Zăpada îl înveselise. Întrerupsese monotonia vieții din gară, nu numai prin modificarea înfățișării fiecărui lucru, dar produsese parcă și o schimbare a ritmului vieții. Oamenii umblă altfel pe zăpadă, se uită în mod diferit la cer cînd își îndreaptă privirile în sus pentru a se

întreba dacă va mai ninge sau nu. Cu un simțămînt plăcut că ziua de azi avea să fie neobișnuită, Geary își puse haina și coborî în gară.

Swarthmore îl și văzu pe cînd ieșea din hotel. Operatorii beau cafeaua la bufet, iar el stătea pe o bancă, prefăcîndu-se că citește un ziar. Cu un pardesiu și o pălărie de fetru de culoare închisă, Geary trecu liniștit pe lîngă el, îndreptîndu-se spre standul de publicații ; acolo alese cu grijă cîteva reviste, le puse apoi în buzunar și o porni de-a lungul peronului. Merse pînă la capăt, unde se termina acoperișul uriaș de sticlă și începea cerul deschis.

Swarthmore dădu fuga la bufet și își adună oamenii. Le arătă pe Geary, la capătul peronului, cu spatele la ei, contemplînd zăpada. În jurul lui pe peron nu prea era lume, iar Geary, așa cum stătea nemișcat în fața unei perdele de fulgi, părea un om cufundat în meditație, în centrul unei clădiri aproape pustii. Poate al unei catedrale stranii, părăsite. Operatorul șef începu imediat să filmeze.

Acolo, la capătul peronului, Geary stătea liniștit, privind cum zăpada se lăsa într-un strat subțire pe acoperișurile boltite ale vagoanelor de marfă, deasupra zidurilor, pe acoperișurile clădirilor din jurul gării. Zăpada se așeza, dar cu ce iuțeală depindea de natura suprafeței peste care cădea. Pe șine, de exemplu, zăpada acoperise metalul, transformîndu-l într-o linie magică albă, care arunca lumini spre cerul plumburiu. Se așternuse și pe traverse. Dar suprafața de zgură a solului de sub traverse încă nu

fusese acoperită. Părea mai curînd stropită cu zăpadă. Ici și colo, la poalele unui zid de lîngă șine, era cîte o porțiune de pămînt pe care creștea in mod neregulat iarbă. Zăpada fusese absorbită de firele de iarbă, așa că aceste porțiuni apăreau ca niște pete negre.

În timp ce Geary observa decorul înconjurător, o locomotivă Diesel intra în gară, trăgînd cîteva vagoane goale. Trecînd peste linii, roțile luau zăpada abia căzută, lăsînd în urma lor metalul dezgolit, cu un luciu șters, contrastînd cu albeața traverselor. Dar, cu răbdare, zăpada începu să se așeze la loc. Geary urmărea cu exaltare căderea fulgilor. Stătea pe ultimii cîțiva metri ai peronului uscat și chiar în fața lui zăpada se așternea formînd o margine cu franjuri. Din cînd în cînd, cîte un fulg izolat se lipea de haina și de pantofii lui.

Neaua aceea albă i se părea lui Geary blîndă, reconfortantă. Tot adunîndu-se pe acoperișul mare de sticlă de deasupra lui, învăluia gara într-o atmosferă de liniște, făcînd-o să semene unei căsuțe țărănești cu acoperiș de stuf. Reducînd lumina și, în același timp, difuzînd-o mai egal, modela și îndulcea contururile lucrurilor din jur, iar Geary avea impresia că se mișca într-un vis, nu un vis oarecare, ci unul din acelea în care ni se pare că toate greșelile noastre sînt iertate și totul va fi bine.

În cele din urmă, se întoarse și o porni de-a lungul peronului. Și cum mergea așa, văzu un grup de oameni în capătul opus uitîndu-se unul

peste umărul celuilalt la ceva ce nu-şi putea da seama ce era. Se hotărî să-i evite. Îi plăcea mulţimea, dar numai dacă era difuză, asemenea unor somnambuli, oameni care se adunau aşa, pur şi simplu, în mod întîmplător. Acei oameni strînşi acolo laolaltă, deşi puţini la număr, îl neliniştеau. Era evident că un scop comun îi reunise pe toţi, chiar dacă n-ar fi fost decît acela de a privi. Geary o luă pe scări spre podul din capăt, care leagă cele două părţi ale gării. Hotărî să treacă podul şi să coboare în partea cealaltă. În felul ăsta putea foarte bine să evite lumea învălmăşită.

În timp ce Geary se urca pe scări, şeful echipei îl întrebă pe Adrian Swarthmore :

— Doriţi să continuăm filmarea ?

— Nu, opriţi. O să luăm alte imagini mai tîrziu. Putem folosi teleobiective pentru următoarele ?

— Ce faceţi ? întrebă unul din spectatori.

— Luăm cîteva vederi din gară. Un film obişnuit pentru cadru.

Mulţimea începu să se risipească din clipa cînd filmatul încetase. Şeful se consultă rapid cu echipa lui laconică, transpirată.

— Iată-l, anunţă brusc Swarthmore. Uite-l colo departe, la capătul peronului, venind încoace.

— Dacă doriţi să-l luăm acum, putem foarte bine, chiar de aici.

— Da, da.

Cînd Geary ajunse la capătul peronului, privi în partea opusă şi văzu că obiectul în jurul căruia se adunase lumea era un aparat de filmat. Obiectivul era îndreptat în direcţia lui şi, după cum se părea, tocmai funcţiona. Iuţi pasul, nu pentru că s-ar fi gîndit că el ar putea fi ţinta, ci pentru că, în mod instinctiv, nimic nu-i repugna mai mult decît publicitatea. Nu dorea să aibă nici un rol în vreo manifestare care ar fi putut atrage atenţia şi invidia asupra vieţii amorfe, fericite, anonime din gară. Ura aparatul de filmat, oamenii din jur şi atmosfera generală de agitaţie, adică tot ceea ce tulbura mersul obişnuit al vieţii. Cu paşi repezi, deschise uşa şi intră la bufet.

Acolo, viaţa îşi urma cursul normal. Cei dinăuntru mîncau cornuri, beau cafea sau ceai şi nu păreau că ştiu ce se petrece afară. Unul îşi scosese haina şi o scutura de zăpadă, altul îşi desfăşura încet fularul lung. Încăperea aceea plină de abur îi oferea lui Geary exact atmosfera de care avea nevoie. Comandă o cafea, se lăsă pe un scaun, deschise o revistă. Începu să citească şi neliniştea din mintea lui păli. Deveni din nou vesel şi liniştit. Dar această stare nu dură decît doar cîteva minute şi apoi fu tulburată de apariţia a doi oameni care discutau tare şi plini de combativitate despre cine erau cei care filmau şi ce filmau. Intrară şi alţii în vorbă şi, în curînd, întreaga încăpere fu prinsă în discuţie. Unii se duceau din cînd în cînd să vadă dacă aparatele se mai aflau acolo sau nu

și apoi reveneau și raportau: oamenii erau acolo, dispăruseră, apăruseră din nou din alte părți ale peronului, intraseră în hotel, ieșiseră. În cele din urmă, Geary, împături revista, o puse în buzunar, se ridică în picioare, își aruncă ochii la ceas. Avea un plan.

În cîteva minute trebuia să sosească un mare expres din vest. Știa că o mulțime de oameni aveau să coboare din tren și să se reverse pe lîngă controlor. Mulți dintre ei se vor duce direct la stația de metrou. Geary hotărî să se amestece printre aceștia, să coboare la metrou și să rămînă acolo cît se va simți bine, iar apoi să reapară. Pînă atunci probabil că cei cu filmatul își vor fi strîns lucrurile și vor fi plecat.

Acest plan îl îndeplini întocmai. Trenul sosi la timp. Geary așteptă la barieră. Lăsă să treacă primii călători ; și începu să se miște cînd mulțimea din jurul lui se înteți. În felul acesta se îndrepta spre stația de metrou, bine flancat. Mulțimea se scurgea încet de-a curmezișul gării și în jos pe scările late de la intrarea metroului. Geary se lăsă purtat de curent de-a lungul unui coridor cu un grilaj metalic la mijloc. Apoi se pomeni printre aparatele automate de bilete. Un moment se gîndi să-și scoată un bilet și să facă înconjurul cercului interior, dar impulsul îi trecu repede. Metroul era un teritoriu necunoscut. Nicăieri în imensul circuit al metroului nu se simțea bine. Se găseau și aici mulți oameni, dar nu erau ca cei din gară, indiferenți, umblînd ca somnambulii. Metroul făcea

parte din Londra ; dacă ar fi început să călătorească în metrou ar fi auzit din nou tobele.

Geary rămase liniştit lîngă un aparat de bilete. Lumea venea, introducea monede, îşi scotea bilete şi pleca mai departe. Unul sau doi din această mulţime arunca fugitiv cîte o privire bărbatului cu pălărie de fetru închis, care stătea lîngă aparat. Dar cei mai mulţi păreau nici să nu-l observe. Şi chiar dacă vreunul îl remarca, presupunea probabil că Geary aştepta pe cineva.

Cînd ceasul îi arătă că stătuse sub pămînt vreo douăzeci de minute, se hotărî să se întoarcă în gară. Cei cu filmul, plecaseră desigur sau se mutaseră în altă parte. Era posibil să găsească un loc unde să rămînă netulburat.

Străbătu înapoi lungul coridor, de data asta de cealaltă parte a grilajului şi urcă scările spre gară, plin de precauţiune. Merse liniştit, nici prea repede, nici prea încet, cu privirea aţintită în pămînt. Swarthmore aştepta la capătul scărilor. De cînd plecase Geary era complet întors pe dos, dar îşi încercase norocul şi se abţinuse s-o pornească în urmărirea lui cu operatori cu tot. Acum, văzînd că fusese justificat în hotărîrea lui, respiră uşurat. Ieşi în calea lui Geary şi-l forţă să se oprească.

— A, domnule Geary, spuse el plin de simpatie. Ne întîlnim din nou, e curios, de cîte ori vin la gară dau peste dumneavoastră.

— Da, răspunse Geary, apucînd într-o parte.

— Cred că nu vă deranjează dacă v-aş ţine de vorbă cîteva minute, continuă Swarthmore, aşezîndu-i-se în faţă.

Pentru prima oară Geary se uită la el.

— Să stăm de vorbă ?

— Ştiţi, pregătesc un articol privind serviciile pentru pasageri ale căilor ferate din sud-est. Poate părea un subiect neînsemnat, dar interesează o mulţime de lume. Articolul va fi publicat simultan în mai multe ziare locale, din al căror comitet de conducere fac parte.

Cînd spui o minciună trebuie să dai cît mai multe amănunte pentru a o face cit mai plauzibilă.

— Stau de vorbă cu diferite persoane care în mod regulat călătoresc, căutînd să aflu de la acestea ce cred despre serviciile feroviare londoneze.

— Sînt foarte bune, spuse Geary, încercînd să-şi continue drumul.

— Să schimbăm totuşi cîteva cuvinte, stărui Swarthmore. Dacă nu vă grăbiţi să prindeţi vreun tren acum, haideţi să bem ceva la hotel.

— Prefer să o lăsăm pe altă dată, replică Geary cu politeţe.

— Altă dată s-ar putea să nu fiu aici, replică Swarthmore.

Simţea greutatea magnetofonului în buzunar. Gîndul că se învîrtea încet, regulat, înregistrînd tot ceea ce vorbea, îi dădea un sentiment de putere, nu chiar o putere totală, şi nu o putere care să domine, dar ceva în plăcuta vecinătate a puterii.

— Nu, vă rog, spuse Geary cînd Swarthmore îl apucă de braţ, rîzînd cu hotărîre, ca să-l conducă la bufet.

— Uite aici e mai aproape, renunţăm la hotel, continuă Swarthmore.

Geary rămase în picioare lîngă bar, uitîndu-se stăruitor la Swarthmore. Cînd acesta îl întrebă ce vrea să bea, nu răspunse, dar continuă să-şi ţină ochii aţintiţi asupra lui. Ca şi în întîlnirea lor precedentă, Swarthmore avea impresia că el, vînătorul, fusese subjugat, devenise prada. Să-şi fi dat Geary seama de prezenţa magnetofonului ? Să fi ghicit tot planul lui cu aparatele de filmat ? Bufetiera ii privea bătînd cu degetele în tejghea. Trebuia să comande.

— Două pahare de whisky, se adresă el zîmbind. În timp ce vorbi, întoarse capul, dar cînd îndreptă din nou privirile asupra lui Geary, îi văzu spatele. Ieşea din local.

— O, ascultă, făcu Swarthmore, ducîndu-se după el. Îi puse mîna pe umăr. Te-am jignit cumva ? Îmi pare rău, nu m-am gîndit că nu ţi-ar făcea plăcere să stăm puţin de vorbă.

Se întreba în sinea lui dacă era mai bine să zîmbească şi să ia lucrurile uşor. Dar pe chip i se brăzdaseră reproşuri pe care nu le îndepărtă. Geary rămase locului, avînd încă pe umărul lui mîna grăsuţă a lui Swarthmore. Se întoarse pe jumătate şi-l privi cu aceeaşi intensitate plină de curiozitate, fără a spune nimic.

— Tocmai mă gîndeam, îngăimă Swarthmore nervos, ce noroc am avut să vă întîlnesc

de două ori în trei zile, şi de amîndouă dăţile la gară. Mi se părea că... se cere să bem ceva. Zîmbi şi lăsă să-i cadă mîna de pe umărul lui Geary.

— Se spune că dacă tot îţi porţi paşii într-o mare gară londoneză, preciză Geary fără nici o expresie pe faţă, întîlneşti pe toată lumea pe care o cunoşti.

Swarthmore rîse, arătîndu-se imediat de acord.

— Negreşit, dar nu cred că ţi-ar face plăcere să bei un pahar cu oricine. Mie îmi făcea într-adevăr plăcere să bem un pahar împreună. Regret dacă am fost prea stăruitor.

— Credeam că vrei să-mi ceri părerea în legătură cu articolul dumitale.

— Da, printre altele, dar asta mai poate aştepta, dacă îţi repugnă ideea că ceea ce ai spune ar putea apărea într-un articol, ei bine...

— Ceea ce-mi repugnă este să fiu sîcîit, continuă Geary.

— Te rog să mă ierţi.

Geary se întoarse şi ieşi pe peron. Swarthmore se îndreptă încet spre bar. Cele două pahare de whisky erau acolo şi femeia aştepta să i se plătească. Fără să spună vreun cuvînt, Swarthmore îi întinse banii, turnă unul din pahare în celălalt şi-l dădu de duşcă.

Ajuns afară, Geary o luă repede de-a curmezişul gării şi intră la hotel. Chemă liftul şi se duse direct în camera lui. Încuie uşa şi astfel, în siguranţă, îşi scoase haina, se întinse pe pat

cu fața spre fereastră. De acolo vedea, încadrată în dreptunghiul ferestrei, o fîșie de cer plumburiu și fulgii învîrtindu-se în căderea lor. Pe fundalul cenușiu al cerului, fulgii păreau întunecați. Cădeau mereu, mereu, fără piedică, fără oprire, așa cum se deapănă și soarta unui om. Geary se întoarse pe spate și privi tavanul de asemenea cenușiu, cu un model neînsemnat în stuc. S-ar fi putut să descopere semnificația modelului dacă l-ar fi văzut în întregime, dar camera lui fusese împărțită în două, așa ca dintr-o încăpere mare să se facă două mici, și tot ce putea vedea era doar jumătate din model, iar acea jumătate fusese dezechilibrată prin instalarea lămpii electrice care nu făcuse parte din planul inițial. După cîteva minute, lipsa de sens și de echilibru a modelului de pe tavan îi iscară lui Geary un sentiment neplăcut de oprimare și amenințare. Se întoarse o clipă, îndreptîndu-și privirea spre dreptunghiul de cer și spre fulgii care cădeau necontenit, apoi se sculă și începu să-și poarte pașii prin cameră, în lung și-n lat. Mîinile și fruntea îi erau transpirate, iar pieptul îl mînca sub platoșa de ghips. Undeva, departe, începură să se audă tobele.

Se duse la masa de toaletă, luă sticla și își turnă whisky în paharul pentru spălat pe dinți. Se opri în fața oglinzii și își privi chipul, apoi bău. Își turnă încă un pahar și-l dădu pe gît. Băutura îl liniști, puse sticla la o parte, își luă haina și se îndreptă spre ușă. O întredeschise cu grijă. Pe coridor nu era nimeni. Înaintă în-

cetișor către lift, intră și închise ușa, apoi apăsă pe butonul de la parter.

Operatorul șef, cu mîinile în buzunarele pardesiului gros și cu gulerul ridicat stătea pe banca de lemn din sala de așteptare, lovind cu călcîiele în bara din spate. Tinerii lui asistenți se tot învîrteau în jur, plini de neastîmpăr, fumînd. Swarthmore, cu magnetofonul în mînă, era în picioare în mijlocul încăperii, iar cele două camere de luat vederi se aflau pe masă, fiecare dintre ele fixîndu-și parcă monoclul negru asupra lui Swarthmore, cu o ironie de nesuportat.

— Și dacă nu vine ? întrebă șeful.

— O să vină. Și chiar de s-ar întîmpla să nu apară, rămînem pe loc și o să vi se plătească o zi întreagă de lucru și ore suplimentare de va fi necesar, și nu va trebui să mișcați un deget.

— Prefer să mă văd acasă și să le dau naibii de ore suplimentare, îmi ajunge, nu-mi mai trebuie nimic. Tînjesc după altceva, asta-i sigur.

Lui Swarthmore i se urcă tot sîngele la cap de mînie. Simțea că omul îl disprețuia și cei trei tineri cu tricourile lor groase nu-l puteau suferi. Dar atitudinea acestora îi apărea mai curînd ca o reacție mecanică, tinerii aceia nu ar fi putut suferi pe nimeni de vîrstă mijlocie, gras, capabil să le stîrnească respectul numai dacă ar fi stăpînit vreo tehnică grozavă de care ar fi făcut dovadă. Cu asta se putea împăca. Îl deranja însă gîndul că șeful, un bărbat din gene-

rația lui, îl disprețuia pentru faptul că el spiona un om, smulgîndu-i pe furiș secretele cu ajutorul unui magnetofon tăinuit și a unui teleobiectiv, băgîndu-și nasul în ascunzișurile vieții lui, căutînd să afle cum își duce existența și cum își acopere tainele. Și toate astea pentru a-i destăinui secretele într-un milion de cămine unde el nu va pune piciorul niciodată.

— Desigur știe să se prefacă bine, spuse Swarthmore. Pare cu totul normal. Dar cu cît se comportă mai normal, cu atît e mai necesar să se atragă atenția asupra lui și să i se dea ajutorul de care are nevoie.

— De ce să nu se cheme un doctor ? întrebă șeful echipei, cu accentul lui lătăreț.

În acea clipă, Swarthmore, gata să renunțe, era pe punctul de a deschide gura ca să le spună să-și strîngă lucrurile și să-l lase pe Geary să-și vadă singur de ale lui. Dar în fața ochilor i se contură o imagine ciudată, vagă a lui Sir Ben Warble, scuturîndu-și scrumul țigării și zîmbindu-i peste biroul lui gol. O bombă ! Așa avea să-i surîdă Ben cu o privire batjocoritoare, atunci cînd va ajunge la el și va recunoaște că nu a ieșit nimic din știrea senzațională după care alerga. „Ce s-a întîmplat cu omul de știință nebun pe care l-ai descoperit în gara Paddington ?“ Îi sunau parcă-n urechi cuvintele lui Sir Ben, iar el răspunzînd : „L-am lăsat, era o rușine să-l tot pisăm.“ Nu, nu va putea niciodată rosti așa ceva, sub surîsul plin de compătimire al lui Sir Ben.

Îl ura pe şeful echipei pentru dispreţul pe care i-l manifesta, dar şi mai mult îl ura pe Geary, căci el era cauza iniţială. Dacă Geary nu şi-ar fi ieşit din minţi şi nu s-ar fi apucat să-şi ducă viaţa în gară, el, Swarthmore, nu ar fi ajuns în situaţia de a fi dispreţuit. Dacă Geary ar fi dus treaba pînă la capăt şi ar fi înnebunit de-a binelea, atunci lucrurile s-ar fi schimbat. Ce imagini grozave ar fi putut să ia în timp ce acesta ar fi fost pus în cămaşa de forţă de către sanitari în halate albe, şi atunci totul ar fi fost în regulă. Ar fi primit felicitări pentru bafta de a se fi aflat la faţa locului la timp, cu aparatele de filmat şi echipa de lucru gata pregătite. Dar Geary îi stricase planul, fiind nebun într-un mod atît de decent, plimbîndu-se liniştit prin gară, fără a face nimănui vreun rău.

Swarthmore stătea nemişcat în picioare pe podeaua umedă a sălii de aşteptare şi în sinea lui arunca asupra lui Geary blesteme grele, pline de adevărată ură. Avea sentimentul că Geary îl atrăsese într-o cursă imposibilă care trebuia să se termine cu durere şi umilinţă pentru unul sau celălalt.

— Dacă-n zece minute nu apare, mă duc să-l scot din hotel, spuse el printre dinţi.

— De ce nu-l lăsăm pe bietul om în plata Domnului ? întrebă şeful.

— În orice caz trebuie ţinut sub observaţie, replică Swarthmore. Să-l lăsăm în pace şi apoi să vezi cum îl apucă amocul şi se repede să ucidă pe careva.

Încruntîndu-se, se aşeză jos, greoi, şi începu să se uite fix la ceas, de parcă ar fi dorit să prindă mişcarea minutarului. Uneori îşi închipuia că-l vede chiar mişcîndu-se, dar nu-şi putea ţine atenţia suficient încordată. Ceasul părea că-i surîde cu dispreţ ca şi Sir Ben. Se gîndi la părul lung, arămiu, al Angelei Geary, la reporterii care luau interviuri pe aeroport politicienilor africani, se mai gîndi în treacăt la zăpada care cădea afară pe străzi şi pe şine. Apoi văzu că trecuseră cele zece minute.

— Ar fi bine să aveţi aparatele pregătite, spuse el. O să-l scot pe peron, dar nu pot prevedea ce o se întîmple după aceea.

Îşi încheie haina, ieşi din sala de aşteptare şi se îndreptă spre hotel. În timp ce deschidea uşa, se întreba ce avea să facă. I se părea că urmărea pe altcineva, un străin ale cărui acţiuni nu le putea imagina. Avea să se ducă într-adevăr la recepţie ca să-l caute pe Geary ? Dacă se va duce, probabil că-i vor telefona în cameră. Dar ce se va întîmpla dacă Geary nu va răspunde ? Trebuia cu orice preţ să afle numărul camerei. Poate că fata de la birou va întreba telefonista şi va putea auzi numărul camerei. Sau va fi în stare să arunce o privire pe registrul de pasageri. Apoi va aştepta, iar cînd nu-l va observa nimeni se va urca şi va bate la uşa lui Geary. Acesta îşi va închipui că-i cineva din personalul hotelului şi va deschide.

Şi după aceea ? Ce va face acest om ciudat ?

vrei să ajungi în gară, trebuie întotdeauna să înconjuri hotelul. De parcă lui Brunel i-ar fi plăcut mai mult trenurile decît oamenii ; trenurile intră ca nişte împăraţi pe sub arcadele metalice înalte. Geary, mergînd aproape în pas alergător, pătrunse în gară prin mica străduţă care coboară printre panourile cu reclame. Departe, în capătul celălalt, echipa de filmat, cu şeful în frunte, era pe peron gata de atac. Swarthmore, care-l urma pas cu pas pe Geary, le făcu semn cu o mişcare largă a braţului să intre în acţiune. Imediat şeful începu să filmeze cu una dintre camere, în timp ce doi dintre asistenţii lui luară celălalt aparat şi trepiedul şi se grăbiră după Swarthmore. Întorcînd capul, Geary văzu toată această manevră şi, dintr-o dată, o porni brusc la dreapta, spre partea gării interzisă accesului publicului.

Peronul lung, presărat cu saci şi baloturi, străjuit de linia întunecată formată de intrările depozitelor, părea că-i oferă imunitate faţă de tobe. Geary o luă la fugă. Parcursese două treimi din lungimea peronului, lăsîndu-l pe Swarthmore în urmă. Umbrele îl primiră cu ospitalitate. Lămpile electrice înalte, palide în lumina liniştită, subacvatică a zăpezii, nu căutară să se coboare în adîncuri pentru a-l chestiona pe Geary, în timp ce alerga îmbrăcat în pardesiul de culoare închisă. Unde putea fi în siguranţă ? Pivotă în jurul unui vagon încărcat şi dădu buzna într-unul din depozite.

Se opri. În faţa lui, ţinînd în mînă o mătură cu coadă lungă pe care se sprijinea înclinat în-

Tot punîndu-şi asemenea întrebări, Swarthmore intră în holul hotelului. Cine era acolo, pe un scaun, îmbrăcat cu pardesiul şi avînd pălăria de fetru pe masa de alături, Geary ? Se vede că simţise privirile lui Swarthmore îndreptate asupra lui, căci imediat întoarse capul.

Swarthmore rămase locului descumpănit. Acum, pentru că apăruse atît de uşor în calea lui, nu mai ştia ce să spună sau ce să facă.

Nimeni nu ar fi putut şti, dar în lupta dintre cei doi, victoria era în mîinile lui Geary. Stătea acolo liniştit, gata să-l străfulgere pe Swarthmore cu privirea. Dacă ar fi făcut aşa, Swarthmore ar fi plecat, purtîndu-şi în altă parte ura, supărarea şi dezgustul pe care le nutrea faţă de sine. Dar în timp ce Geary stătea în fotoliu, învăluit de luminile discrete din holul hotelului, dintr-o dată se simţi lovit de singurul lucru împotriva căruia nu se putea apăra. Auzi din nou tobele.

Geary îşi dădu imediat seama că Swarthmore stăpînea darul de a pune în mişcare tobele şi atunci nu mai avea nici un rost să-l înfrunte. Se ridică şi ieşi repede afară din hotel, pe partea străzii. Tocmai trecea un taxi. Se gîndi să-l oprească şi să se refugieze astfel în străzile necunoscute, aglomerate ale Londrei. Dar tobele îl aduseră înapoi. Înconjură atunci încă şi mai iute hotelul şi se întoarse în gară. O particularitate arhitecturală a gării Paddington constă în faptul că nu are o intrare principală. Întreaga faţadă principală este ocupată de hotel şi, dacă

tr-o parte, stătea Charley, feroviarul. Cînd văzu că intrusul era Geary, pe fața lui apăru un surîs plin de triumf și amenințare. Apucă mătura de parcă ar fi fost un tîrnăcop, și porni mai departe.

Lui Geary i se păru că buzele lui Charley se mișcaseră, dar nu desluși nici un cuvînt. Zgomotul puternic al tobelor înăbușea totul. Se retrase. Pe peronul pustiu văzu doar silueta lui Swarthmore, urmat de cei doi tineri cu aparatele lor de filmat. În excitarea lui, Swarthmore scoase un strigăt ca și cum Geary era un hoț care trebuia prins. Victima se întoarse, se strecură printre taxiuri și o luă la fugă spre scările care duceau sus la pod.

Șoferii citind ziarele în așteptarea clienților, întoarseră capetele pentru a urmări cursa care dintr-o dată se materializase printre ei. Geary, cu pălăria din fetru de culoare închisă așezată încă decent pe cap, alergă pe scări pînă sus pe pod. Swarthmore galopa după el. Majoritatea persoanelor din gară nu-și dădeau seama că se petrecea ceva neobișnuit. Jos în gară, șeful operator pierzîndu-l din ochi pe Geary, opri filmatul și așteptă ; n-avea decît o dorință, să se vadă cît mai repede acasă.

În timp ce traversa podul, Geary încetini pasul. Hotărîse și ce va face. În multele ore petrecute în gară, se familiarizase foarte bine cu întreaga arhitectonică a gării și știa că era un lucru ușor, chiar și pentru cineva de vîrstă mijlocie, să se coboare de pe acoperișul peronului al

doilea. Cupolele înalte ale acoperişului principal de sticlă se termină cam la două treimi din distanța de-a lungul peroanelor. Acestea au în continuare acoperişuri metalice obişnuite, ca în orice gară de țară. Geary socotise că dacă putea să ajungă pînă la acoperişul peronului al doilea, cel mai uşor accesibil, scăpa de Swarthmore. Acesta ar fi rămas astfel în urma sa, la distanță, de unde n-ar mai fi putut să-i pună întrebări. Chiar cu ajutorul unui megafon ar fi fost greu.

Neclintit în hotărîrea sa, Geary înaintă liniştit pînă la punctul unde intenționa să părăsească podul. Deşi ştia că Swarthmore era doar la cîțiva paşi în urma lui, avea un aer atît de nepăsător, încît un bărbat gras cu o manta de cauciuc, care venea din direcția opusă trecu pe lîngă el fără să-i arunce nici o privire. Grasul mergea cu paşi mari, energici, bălăbănind în mîna dreaptă o servietă ; omul plecase să-şi ducă la îndeplinire sarcina acelei zile. Geary încetini pasul ca să-l lase să se îndepărteze apoi, cu mişcări prudente şi bine chibzuite, întinse brațul şi prinse consola unei lămpi de fier, situată într-o poziție potrivită, care se curba parcă pentru a-i ieşi întru întîmpinare. Cu cealaltă mînă se apucă de parapetul lat al podului, făcu o sforțare şi trecu de partea cealaltă.

Sprijinindu-se cu o mînă de stîlpul acoperişului care se înălța deasupra lui, Geary coborî pe o traversă lată şi o porni cu uşurință de-a lungul ei, trecu pe lîngă un alt stîlp şi se lăsă uşor în jos pe acoperişul peronului doi.

Adrian Swarthmore, care mergea în spatele lui, rămase perplex cînd îl văzu cățărîndu-se pe parapet. Îi scăpă, fără voie, o exclamație înăbușită. Grasul, care se afla acum lîngă Swarthmore, se opri și se uită și el surprins. Swarthmore, văzîndu-l pe Geary că o pornește cu bună știință de-a lungul traversei, o luă la fugă spre el.

— Vino înapoi ! i se adresă el.

Din anumite motive nu vroia să strige. Avea sentimentul că dacă putea să păstreze tăcerea, să-l oprească pe Geary să atragă atenția lumii, totul va fi în ordine. În timp ce Geary se lăsa pe acoperișul peronului al doilea, Swarthmore alergă pînă la locul unde victima lui trecuse dincolo de parapet și se aplecă. Deasupra lui se întindea fațada marelui acoperiș de sticlă, jos peroanele lungi, cu acoperișurile lor încărcate de zăpadă. Geary se afla acum sub cerul deschis. Fulgii de zăpadă începură să se așeze pe haina și pe pălăria de culoare închisă.

— Geary, strigă Swarthmore cu un ton imperativ, dar plin de grijă. Vino înapoi, o să te omori !

Geary îl privea impasibil, de la o distanță cam de vreo douăzeci de metri. Swarthmore se simți total neputincios. Nu avea nici o intenție să se ducă după Geary și asta din două motive. Pe de o parte, era periculos, iar pe de altă parte, desigur că era interzis. Dacă Geary înnebunise și se hotărîse să se cațăre pe acoperișuri, n-avea decît să vină poliția să-l dea jos.

Geary nu putea fi văzut de cei de pe peronul de sub el, dar lumea de pe celelalte peroane începuse să-l observe, unii îşi căutau chiar poziţii de unde puteau vedea mai bine. Dintr-o dată, Swarthmore băgă de seamă că operatorul şef se afla printre aceştia şi îşi pregătea tocmai aparatul. Începu chiar să filmeze, în timp ce Swarthmore îl urmărea pe Geary. În acelaşi timp, cei doi tineri veniră în grabă cu al doilea aparat, lîngă Swarthmore, fără să mai aştepte instrucţiuni, îl potriviră pe parapetul podului şi trecură şi ei la filmat. Geary era prins între obiectivele celor două aparate.

Fără nici o ezitare, se întoarse şi o porni de-a lungul acoperişului, prin mijloc, spre capăt cu spatele la gară. Aparatele de filmat îl urmăreau. Cel de pe peron îşi învîrti capul pătrat, negru, iar cel de pe parapet îşi ridică doar puţin botul. Geary înainta repede printre fulgii a căror cădere se înteţise. Paşii lui lăsau urme dar acestea se acopereau imediat.

Ajungînd la capăt, silueta lui rămase proiectată o clipă pe cerul deschis. Cei cîţiva oameni adunaţi pe peroanele adiacente îl urmăriseră pas cu pas, iar acum se opriră odată cu el. Se părea că nu mai avea nici un drum în faţa lui, şi Geary începu să audă din nou tobele mai tare ca oricînd. Bubuitul lor îi scutura coşul pieptului, în interiorul învelişului de ghips. Ghipsul trebuia scos peste trei zile, iar Geary se întreba în sinea lui ce se va întîmpla pînă atunci. Azi era miercuri, cum avea să o ducă pînă sîmbătă ?

Cum era să se coboare de pe acoperiș ? Aștepta cu foarte multă nerăbdare să-și scoată ghipsul. Dar nu-și putea imagina ziua de sîmbătă. Va fi tot dimineață ?

În rîndurile mulțimii adunate jos, în stînga, apăru un sergent. Lumea începu să-l arate pe Geary, dîndu-i explicații. Geary se întreba în sinea lui ce puteau să-i spună oamenii în legătură cu prezența lui pe acoperiș. Sergentul începu să strige cu o voce severă, dar Geary nu-i acordă nici o atenție. Rămase cîteva clipe cu privirile pierdute de-a lungul liniilor acoperite de zăpadă, apoi se întoarse și se îndreptă spre arcadele mari de sticlă. În acest timp, un tren porni de pe linia cinci spre un loc oarecare. Era plin de pasageri care își desfăceau ziarele și căutau unde să-și întindă picioarele. Poate că vor citi în ziarul din acea seară că un bărbat umbla pe acoperișul unui peron la gara Paddington și se vor gîndi cum de nu l-au văzut. Pentru o clipă se vor simți plini de importanță la gîndul că ar fi putut fi martorii unor mari evenimente.

În timp ce Geary se întorcea de-a lungul acoperișului peronului, aparatele de filmat îl urmăreau. Adrian Swarthmore continua să se holbeze la el de pe pod, total nedumerit. Situația îl depășea complet. Habar n-avea ce să facă. Avea să se lase în voia întîmplării și era mulțumit că lucrurile luaseră această întorsătură. Dincolo de mulțumirea lui, simțea milă pentru Geary, dar mai presus de milă, era cuprins de o adîncă, de o sălbatică bucurie, căci Geary împlinise ceea ce trebuia. Justificase din plin întreaga expe-

diţie. Şeful echipei nu-l va mai dispreţui, iar Sir Ben va fi de acord să-l angajeze. Va fi un succes. Geary îi va aduce succes.

Cum venea aşa pe acoperişul peronului, chipul lui Geary era contractat şi preocupat. La început, Swarthmore crezu că intenţiona să treacă parapetul şi să se întoarcă pe pod. Se uită la cei doi tineri de lîngă el, cu tricourile lor groase, absorbiţi de aparatele impersonale şi crude. Prezenţa acestora îl încuraja. Cu ajutorul lor nu va fi greu să-l ţină pe Geary pînă cînd îl vor da pe mîinile unui agent de poliţie. Poate că ar merita să-l ţină şi singur, fără ajutorul lor ; astfel operatorii ar putea continua să filmeze, ar avea de luat imagini minunate. „O personalitate a televiziunii luptă corp la corp cu un om de ştiinţă nebun ! Priviţi-i chiar acum pe ecranul dumneavoastră !“ Swarthmore îşi scoase pardesiul, gata de luptă.

Geary însă nu se întoarse spre pod. Cînd ajunse la capătul acoperişului peronului, făcu o sforţare pînă veni la acelaşi nivel cu punctul unde stătea Swarthmore şi-l observa. Dar în loc să o ia înapoi, de-a lungul traversei care ducea la parapetul podului, dintr-o dată îşi schimbă direcţia şi o apucă pe banda îngustă de metal care străbătea frontonul acoperişului gării, cu arcadele imense de metal şi sticlă. Apoi, în mod deliberat, îşi continuă drumul pe pasajul îngust dintre cele două arcade principale, chiar în centrul acoperişului.

Planul lui Geary era să meargă de-a lungul acestei căi centrale pînă cînd va ajunge la ca-

pătul gării. De acolo își va tăia într-un fel sau altul drum în jos și, în mod pașnic, se va preda. Nu avea nici o obiecție să i se ia un interogatoriu de către un agent, ba chiar să fie arestat. Știa că era interzis să umbli pe acoperișul gării, că produsese tulburare și dăduse un exemplu rău tinerilor. Era pregătit să apară și în fața unui judecător și să fie amendat cu cinci sau zece lire. După aceea va putea să se întoarcă la gară și totul va fi în regulă, căci nu va mai auzi tobele. Aparatele acelea de filmat făceau ca tobele să răsune așa de tare. Trebuia să scape de acestea pentru că erau ațintite asupra lui și atrăgeau privirile oamenilor către el și astfel se simțea interogat, interogat, interogat tot timpul.

Geary se cățără în mîini și în genunchi pe banda de metal dintre cele două arcade. Apoi se ridică în picioare și începu să meargă fără grabă înapoi de-a lungul acoperișului, dar făcu numai cîțiva pași. Zgomotul tobelor îl sili să se oprească. Memoria lui dăduse greș. După atîtea sute de ore cît străbătuse gara în lung și în lat, examinîndu-i caracteristicile, nu-și dăduse seama, pînă în acest moment groaznic, că arcadele acoperișului nu erau continue. În două locuri erau întrerupte de coloane metalice și cupole de sticlă. Nu era posibil să înaintezi de-a lungul acoperișului nici între arcadele centrale, căci și aici se ridicau în două locuri cupole înalte de sticlă.

Geary rămase complet nemișcat. Nu-l putea vedea nimeni. Arcadele gării Paddington sînt din sticlă numai deasupra unei anumite porți-

uni, pînă acolo fiind din metal. O persoană care ar sta între arcade nu poate fi văzută de jos şi dacă nu se apropie de capăt nu este vizibilă de nicăieri. Aşa că Geary se opri locului, respirînd tihnit sub un cer vag luminos, care cernea asupră-i fulgi de nea. Ridică privirea spre bolta cerească şi-i savură coloritul sidefiu. I se păru mai vastă, mai primitoare ca oricînd. Într-o clipă simţi că gara nu-i mai era acum de nici un folos. Nutrea dorinţa să păşească liber sub acest cer vast, deschis, să-l scruteze cu privirea, să-i primească binecuvîntarea. Gara reprezentase o valoare fundamentală pentru el atunci cînd tînjise după un cer mai mic, potrivit pentru lumea lui, ca o pavăză proteguitoare. Dar acum avea nevoie de cerul cel adevărat, de generozitatea incomensurabilă a spaţiului.

Rămase în continuare neclintit. Nu mai dorea să se predea şi nici nu se mai temea. Se gîndea că dacă va rămîne aşa liniştit o bună bucată de timp, cei cu aparatele de filmat vor dispărea, lumea adunată se va dispersa, iar atunci va putea coborî şi părăsi gara liniştit. Se vedea, plin de uşurare, la hotel, în camera sa, făcîndu-şi bagajele, apoi coborînd, achitîndu-şi nota de plată şi plecînd undeva la ţară, trezindu-se într-un han la cîntatul cocoşului, cu privirile pierdute pe fereastră, către un cer cuprinzător, senin. Cîţiva nori se adunau auriţi de soare, mişcîndu-se spre un punct neclintit. Era în sfîrşit liber şi în faţa ochilor i se contura o imagine clară, luminată de soare : două siluete purtîndu-şi paşii de-a lungul unei cîmpii nemărginite,

un bărbat și un băiat ; el și David. Atunci începură megafoanele :

„Un mesaj pentru persoana care în momentul de față se află pe acoperișul principal al gării. În interesul dumneavoastră și pentru siguranța celorlalți, vă rugăm să coborîți imediat."

Ce idee bună din partea cuiva să folosească sistemul public de comunicări al gării pentru a lua legătura cu cineva care nu făcea parte din categoria celor obișnuiți într-un asemenea loc, adică nu era nici călător, nici vreun pasionat să identifice mărcile locomotivelor, nici o persoană venită să întîmpine pe alții, ci pur și simplu un individ care stătea pe acoperiș și, prin aceasta, dădea peste cap întreaga lume sănătoasă, serioasă a trenurilor, orarelor, a călătoriilor de afaceri, a chioșcurilor de ziare. Vocea sigură de sine continua pe un ton prozaic și cu accent *cockney* să asigure publicul că nu exista nici un pericol. Nimeni nu avea nici un motiv să-și închipuie că persoana de pe acoperiș ar fi fost vreun criminal ori că ar fi fost înarmată sau, în vreun fel, periculoasă. Cîțiva agenți de poliție erau prezenți pentru orice eventualitate. După cum părea însă, cel de pe acoperiș nu era decît cineva din mulțime căruia îi trăsnise prin minte să se cocoațe acolo.

Vocea se adresă iarăși lui Geary :

„Facem din nou apel la persoana care acum se află pe undeva între cele două arcade centrale ale acoperișului principal. Vă rugăm să coborîți, căci altfel vom fi obligați să vă dăm jos."

Megafoanele încetară şi o tăcere plină de încordare se lăsă asupra gării. Nici o locomotivă nu pufăia, nici un cărucior nu zăngănea. Toată lumea stătea atentă şi-l pîndea pe Geary. Îşi dădu seama de lucrul ăsta, dar nu ştia ce să facă. Nu putea să coboare şi să cadă pradă aparatelor de filmat şi privirilor tuturor. Ceea ce-i trebuia lui era să se retragă singur, într-un loc sub un cer vast, unde tobele să nu se audă niciodată.

Tăcerea era bună, dar ştia că dintr-o clipă în alta sistemul public de anunţare şi informare va începe să funcţioneze din nou, iar o tăcere pe punctul de a fi întreruptă e încă şi mai grea decît zgomotul. El trebuia să plece mai înainte ca vocea mecanică să reînceapă, şi singura posibilitate era să se urce mai sus. Deodată se avîntă înainte şi începu să se caţere pieptiş, agăţîndu-se de olane. Avea un punct de sprijin exact cît îi trebuia pentru picioare şi mîini ca să se salte în sus, iar pe măsură ce urca, panta devenea mai puţin abruptă şi astfel putu să nu se mai ţină în mîini şi să se îndrepte. Merse mai departe, în locul olanelor dădu acum de sticlă, dar nu şovăi. Sub picioarele lui apăru o mare crăpătură, atunci se mută mai departe, pe un alt carou. Se produse însă o nouă crăpătură, apoi o alta şi încă o alta, iar cînd Geary atinse punctul cel mai înalt, se lăsă cu toată greutatea pe sticlă. Aceasta cedă cu un zgomot îngrozitor care se repercută în toate colţurile gării. Nu mai era nimic să-l susţină. Căzu întorcîndu-se pe spate într-o ultimă sforţare de a se prinde de ceva.

Lui Geary i se păru că durase mult căderea lui. Ajungînd cu spatele pe șine își fractură în același moment coloana vertebrală și baza craniului. Acolo, jos, trupul lui se mai zvîrcoli o ultimă oară ca și cum ar fi încercat să se ridice. Dar se vede că nu fusese altceva decît un reflex al nervilor fără viață. În timp ce căzu de-a curmezișul șinelor, pălăria de fetru de culoare închisă îi sări de pe cap și rămase jos alături de el, deschisă spre cer ca o cupă a milei.

În timp ce Geary murea se petreceau două lucruri bune ; tobele încetară să mai bată, iar zăpada continua să cadă.

Lector : ANTOANETA RALIAN
Tehnoredactor : ELENA POPESCU

Bun de tipar : 30.04.1980. Coli tipar 6,5.

Comanda nr. 92
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
București — Piața Scînteii nr. 1
Republica Socialistă România

345

JOHN WAIN

UN CER MAI MIC

Povestea dramatică a unui savant care, demoralizat de duplicitatea şi falsitatea vieţii profesionale şi familiale, încearcă să-şi amăgească sentimentul de copleşitoare singurătate, ancorîndu-şi existenţa în forfota unei gări. Refugiu iluzoriu, care-l transformă în prada hăituită a unei destructive publicităţi.

Lei 5